

ЛАВЪРА СПЕНСЪР

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

СЛЕДСТВО

СЕМЕЙНА БЛАГОСЛОВИЯ

ЛАВЪРЛ СПЕНСЪР СЕМЕЙНА БЛАГОСЛОВИЯ

Превод: Стоян Медникаров

chitanka.info

Лий Рестън има щастлив брак и прекрасни деца. Но когато съпругът ѝ умира, тя е потресена и нейната женственост е потисната някъде много дълбоко в душата ѝ. Отдава се изцяло на работата си и на своето семейство. Съдбата ѝ нанася нов, още по-жесток удар — загива синът ѝ. В най-трудния момент до нея се оказва Кристъфър Лалик. Може би със своята любов той ще ѝ помогне да преодолее нечовешката си скръб и ще ѝ върне радостта от живота.

*„Недей рида над моя гроб в
печал.*

*Знай, мен ме няма там, и съм
заспал:*

*лудувам със хиляда ветрове
сега,*

*искря с кристалния отблясък на
снега.*

*Полюшвам се със цъфналата
ръж*

*и шепна с ромона на есенния
дъжд.*

*Когато утрото от тишина
звъни,*

*понасям се във модри висини —
със чучулигите посрещам
утринта...*

*Потрепвам със звездите през
нощта...*

*Недей рида над моя гроб в печал
—*

*знай, мен ме няма там, не съм
умрял.“*

ПЪРВА ГЛАВА

За Кристъфър Лалик животът не би могъл да изглежда по-хубав. Днес даваха заплатите, беше почивният му ден, всички вектори от старата му очукана шеви^[1] бяха изхвърлени и новият му новеничък форд експлорър бе светнал в целия си блясък. Беше последен модел — „Еди Бауър“ с двигател V-6, който гореше четири на сто, с двойно предаване, климатична инсталация, страхотен волан, автоматичен плейър за компактдискове и кожени седалки. Беше с цвят на диви ягоди и наистина беше див в пълния смисъл на думата — по-див от всичко, което някога бе притежавал. Само след час документите щяха да бъдат оформени и той щеше да се шмугне зад волана. Оставаше му само да се разпише за заплатата.

Промуши се с много маневри през задръстения паркинг на полицейското управление на Анока и паркира на заден върху половината тротоар до двете черно-бели дежурни коли, спрели по същия начин близо до входа. Изскочи навън и като си подсвиркваше мелодията от нашумял хит, пое щастлив по тротоара, оглеждайки доволен небето през новите си огледални слънчеви очила, които му придаваха приятен розов оттенък. Прекрасен, ден. Слънчев. Два големи, бели и пухкави облака на изток. Още нямаше обяд, а беше трийсет и шест градуса и когато към два и половина отидеше с момчетата на езерото, щеше да е стигнало над четиридесет и водата щеше да е разкошна. Грег щеше да вземе две вътрешни гуми от камион, Том бе обещал минискутера си, а Джейсън имаше задачата да осигури една моторница за компанията. Щеше да донесе и бирата. Крис щеше да вземе две шест бутилкови чантички сода, салам и сирене, а може би и към половин кило от онази херинга със сметанов сос, която двамата с Грег толкова много обичаха, и да се появи с новата си лъскава кола, надул до дупка новия компактдиск. „Уха, страхотна история!“

Кристъфър отключи вратата и влезе в дежурната стая, като продължаваше да си подсвирква. Ноукс и Острински — и двамата в

униформа — бяха застанали пред компютрите и разговаряха тихо и сериозно.

— Хей, нещо ново, момчета?

Те вдигнаха погледи и млъкнаха, докато го наблюдаваха как рови в секцията за пощата на негово име, как измъква плика и го разкъсва. „Най-последно заплатата, по дяволите!“ Кристъфър се завъртя из стаята, оглеждайки чека, след това го потърка от двете страни на брадичката си.

— Ще се изядете, момчета! Новият ми експлорър най-последно пристигна. Трябва само да се разпишат две-три бумажки и вземам ключовете! Ако искате да излезете да се порадвате на старата ми шеви...

Изведнъж го жегна нещо — нито Ноукс, нито Острински се бяха помръднали. Нито се бяха усмихнали. И не бяха обелили дума, откак бе влязъл. От съседната стая тихо прекрачиха прага още двама униформени полицаи с не по-малко мрачен вид от тези, които бе заварил.

— Здравсти, Мърф, Андерсън... — поздрави ги Кристъфър, целият нащрек.

Работеше като полицаи от девет години и прекалено добре познаваше тази тишина, тази сериозност, това безмълвие.

— Какво има? — погледът му се местеше от човек на човек.

Пръв заговори шефът му, Тоби Андерсън, с мрачен тон:

— Лоши новини, Крис.

— Някой от нашите?

— Боя се, че да.

— Кой?

Десет секунди никой не проговори.

— Кой?! — изкрещя Крис и ужасът продължи да го обхваща.

Отново отговори Андерсън — тихо и рязко:

— Грег...

— Грег! — Чертите на Кристъфър се измениха от изненадата, последвана от недоверие. — Чакайте малко! На някого тук май са му изгорели бушоните!

Андерсън само поклати тъжно глава. Погледът му се закова върху Кристъфър, докато останалите продължаваха да гледат в обувките си.

— Бъркате нещо. Той не е на смяна днес. Преди по-малко от час излезе от апартамента си, за да отбие тук, да си вземе чека, след това до банката, после трябваше да мине през къщата на майка си и веднага щом вземех моя експлорър, щяхме да отидем да купим две големи гуми, а оттам на езерото Лейк Джордж...

— Не беше на смяна, Крис. Станало е на път за насам.

Кристъфър усети как истината пронизва всеки нерв и избухва в цялото му същество. Главата му олекна.

— О, боже! — прошепна той.

— Един камион минал на червено — продължи Андерсън, — и го ударил странично.

Шокът блокира всяка мисъл в главата на Кристъфър и лицето му се промени до неузнаваемост. Беше се срещал със смъртта почти ежедневно, но никога досега със смъртта на някой от колегите. Да не говорим, че това бе най-добрият му приятел. Стоеше като парализиран, без да може да реагира. Човешката му същност караше цялото му тяло да омекне безсилно, докато служителят на закона в него поддържаше едно рутинирано външно самообладание. Когато заговори, гласът му звучеше дрезгаво и сърдито.

— Бил е с мотоциклета си?

— Да... с него.

Паузата на Андерсън и мрачният му глас правеха излишни всякакви подробности. Гърлото на Кристъфър се сви, нещо го стегна в гърдите и коленете му се разтрепериха, но той остана прав и продължи да задава въпросите, които би задал, ако Грег беше някой непознат, без дори да съзнава, че действа напълно несъзнателно в състояние на типичен шок.

— Кой прие съобщението?

— Острински.

Погледът на Кристъфър се спря върху младия полицаи, който бе пребледнял още по-силно и започваше да трепери.

— Острински?

Острински не каза нищо. Изглеждаше като човек, който доскоро е плакал. Устните му бяха подути, а лицето зачервено.

— Е, давай... разкажи ми — настоя Кристъфър.

— Съжалявам, Крис, докато пристигна, вече беше мъртъв.

Като изневиделица го обля гореща вълна ярост. Тя го запрати до другия край на стаята и Кристъфър срита с всичка сила един стол на пътя си.

— По дяволите! — изкрещя. — Защо Грег? — Обзет от гняв, той се нахвърли с най-тъпото обвинение: — Защо не излезе с мен? Казах му, че нямам нищо против да го закарам до къщата на майка му! Защо трябваше да взема този мотор!

Андерсън и Острински пристъпиха и понечиха да го успокоят, но Крис се дръпна.

— Не! Просто... Нека само... трябва да... дайте ми само минутка...

Отстъпи рязко на две крачки от тях, завъртя се като обезумял и отново избухна:

— По дяволите!

Страхът започна да го обхваща в пипалата си и от резкия прилив на адреналин в кръвта му го заобливаха ту горещи, ту ледени вълни. Втресе го, усещаше как тялото му не се побира повече в кожата. По време на практиката му като ченге бе наблюдавал десетки пъти подобни реакции и никога не ги беше разбирал. Сега изведнъж същото ставаше и с него — внезапен гняв, който го караше да вилнее като побеснял бик, вместо да заплаче като съкрушен приятел.

Гневът отлетя така внезапно, както бе дошъл, и го остави примаял и потресен. Бликнаха сълзите — горещи, парещи сълзи. След тях дойде болката в гърдите.

— О, Грег... — едва продума с чужд, дрезгав глас. — Грег...

Колегите му се приближиха до него и му предложиха подкрепата си. Този път Крис не се отдръпна, когато ръцете им докосваха рамото му. Сподавените съболезнования, глухите им гласове — във всичко бе стаена невероятна болка. Той се обърна и внезапно се озова в прегръдката на капитан Андерсън — в големите му яки ръце, тренирани в бойните изкуства, които го потупваха бащински по рамото, докато и двамата стискаха зъби, за да сподавят надигащите се ридания.

— Защо Грег? — едва успя да продума Крис. — Това е направо адски несправедливо! Защо не някой... някой пласъор, който продава кокаин на хлапетата в училище, или някой баща, който пребива...

децата си два пъти седмично? По дяволите! Имаме стотици такива досиета...

— Знам, знам... не е справедливо...

Сълзите на Кристъфър рукохна. Стоеше в прегръдката на шефа си, притиснал брадичка в твърдата му яка, усещайки смътно как този едър мъж повтаря нещо в ухото му, докато токата на колана му се бе забила в корема му, а през това време останалите полицаи стояха наоколо безпомощни и уязвими.

Крис отново различи думите на Андерсън:

— Беше чудесен човек... отличен полицай...

— На двацет и пет години. Господи, почти не беше живял!

Андерсън го тупна силно за последен път по рамото и го освободи от прегръдката си. Кристъфър се строполи на стола и се сви, като захлупи лицето си с две ръце. Образът на Грег връхлетя в съзнанието му — рано тази сутрин, докато се измъква сънен от спалнята си в апартамента, където живееха заедно; с щръкналия си кестеняв перчем; протягайки се с неизменното бежарско: „Пикай ми се като на кон. Излизай по-бързо!“. После се затъртя от банята към кухнята, където държи вратата на хладилника отворена минута и половина, вижда се вътре и пита: „И по кое време смяташ да вземеш новия си експлорър?“. Протяга ръка навътре за портокаловия сок и изпива половината от кутията, след което се оригва и най-последно затваря вратата.

Не можеше да е мъртъв! Не беше възможно!

Само до преди час стоеше до кухненския шкаф и ядеше препечена филийка с червените си плувки и измачканата тениска. „Трябва да се отбия до мама — беше казал той. — Един от маркуците в градината й се спукал и ме помоли да й го сменя“.

Грег винаги беше толкова добър към майка си.

„Майката на Грег... О, Исусе, горката майка на Грег!“

Мисълта за нея предизвика нова вълна от ужас и скръб у Крис. И без това досега животът й не беше розов. Не заслужаваше на вратата й да застане някой непознат полицейски свещеник и да й поднесе вестта. Кристъфър си пое накъсано въздух, като бършеше лицето си с ръка. Някой му донесе няколко твърди салфетки от стаята за кафе. Той си издуха носа и попита с дрезгав глас:

— Свещеникът съобщил ли е вече на семейството му?

— Не — отвърна капитан Андерсън.

— Бих искал аз да го сторя, сър, ако нямате нищо против.

— Сигурен ли си?

— Познавам семейството му. Ще им бъде по-леко, ако го чуят от мен, отколкото от някой непознат.

— Добре, щом си сигурен, че искаш.

Кристъфър стана от стола, изненадан от слабостта, която изпитваше. Тялото му трепереше навсякъде — колена, стомах, ръце — а зъбите му тракаха, сякаш току-що бе влязъл в хладилна камера.

— Добре ли си, Лалик? — попита Андерсън. — Изглеждаш малко нестабилен. Може би е по-добре да поседнеш за минутка.

Крис седна. Стовари се на стола, като че ли бе минал през центрофуга, затвори очи и се опита на няколко пъти да си поеме дълбоко въздух, докато сълзите се стичаха свободно по лицето му.

— Просто не е за вярване — смотолеви той, като стисна главата си с две ръце и я заклати. — Преди един час седеше в кухнята и ядеше препечена филийка.

— А вчера, като му свърши смяната, говореше, че днес ще ходим на езерото — обади се Острински.

Крис отвори очи и видя през сълзи размазаната фигура на Пийт Острински — близо двуметров великан, само на двацет и пет години, с лице, напълно променено от силното преживяване.

— Ей, Пийт, извинявай, брат. Ти си този, който е приел съобщението, а аз седя тук и се сополивя, когато ти трябва да си поел най-силно удара.

— Е... — успя да каже само Острински и се извърна да си избърше очите.

Крис си наложи да се стегне, стана и го прегърна през рамото, като опря чело в дебелия му врат.

— В моргата ли е вече?

— Да... — Острински едва произнасяше думите. — Но недей ходи там, Крис. И каквото щеш прави, но не пускай и майка му да ходи. Целият беше размазан...

Крис допря още веднъж чело до врата на Острински и остави ръката си да падне безпомощно.

— Това ще убие майка му.

— Да-а... Майките са жилави.

Техническият им оператор — една жена на име Рут Рендъл — беше застанала мълчаливо на прага, облегната на рамката на вратата, и не знаеше какво да каже или да направи — също както и останалите. Вратата откъм паркинга се отвори и влязоха още двама дежурни полицаи в униформи.

— Току-що чух... — каза Рой Марчек и в претърпаната стая се възцари тишина.

За всеки от присъстващите трагедиите бяха ежедневие и по необходимост бяха някак претръпнали към тях. Тази смърт обаче — на техен колега и приятел — ги беше потресла така, че всички останали съобщения им изглеждаха като детски шеги.

Външната врата отново се отвори и се появи полицейският свещеник Вернър Уендър. Беше четиридесет и неколкогодишен, с изправена стойка, прошарена кестенява коса и очила със сребърни рамки. Капитан Андерсън му кимна безмълвно за поздрав, докато Уендър прекрачи покрай Рут Рендъл и влезе в дежурната стая при останалите.

— Изгубихме един добър човек — каза той с почтително скръбен глас. — Ужасна трагедия.

Настъпи неловка тишина, докато всеки се бореше с чувствата си.

— Последния път, когато говорих с него, Грег ми каза: „Вернър, мислил ли си някога колко много хора мразят работата си? Е, аз не съм от тях. Обичам да съм ченге. Приятно ми е да знам, че мога да помогна на хората“. Може би на всички ще ви бъде мъничко по-леко, като знаете това. Грег Рестън беше щастливец.

Уендър замълча няколко секунди, преди да добави:

— Ще бъда тук цял ден... ако някой иска да поговорим... или да се помоли... или да сподели спомени. Мисля, че на всички ни ще олекне малко, ако се помолим веднага.

По време на молитвата Кристъфър изключи от думите на пастора. Мислеше за семейството на Грег и особено за майка му и за шока, който ѝ предстоеше да понесе. Беше вдовица с още две деца — Джанис, на двайсет и три, и Джой, на четиринайсет — но Грег беше най-големият — този, на когото се надяваше най-много след смъртта на съпруга си преди девет години. „Силна жена — беше казал за нея Грег безброй пъти. — Най-силната жена, която познавам... и най-добрата.“ През целия си живот Кристъфър Лалик не беше чувал някой

да цени така майка си, както Грег своята. Връзката между майка и син при тях почиваше на взаимно уважение, възхищение и любов — нещо, което караше стомаха на Кристофър да се свива от завист, когато слушаше за нея през последните няколко години, откак Грег беше постъпил в полицията. Грег можеше да разговаря с майка си за всичко — спорт, пари, секс, философия, дори за всякакви внезапно възникнали деликатни проблеми, каквито съществуват и в най-уравновесените семейства. За каквото и да ставаше дума, двамата го обсъждаха и след това Крис научаваше всичко от Грег. Той знаеше за мисис Рестън повече, отколкото много хора за собствените си майки. Може би по тези причини изпитваше към нея едно задочно възхищение и уважение, каквото никога не беше изпитвал към своите родители.

Молитвата свърши. Започнаха да се чуват пристъпвания от крак на крак. Някой се изсекна. Крис изпусна дълбока и тежка въздишка и се обърна към Уендър:

— Грег и аз сме... бяхме съквартиранти. Бих искал аз да кажа на семейството му.

Пасторът му стисна ръката.

— Нямам нищо против, но сигурен ли си, че самият ти си добре?

— Ще се справя.

Уендър кимна и се отдалечи.

Навън слънцето беше все така жарко. Зачервените му очи го заболяха от него. Крис побърза да сложи тъмните очила и се качи в колата си, почти без да усеща нажежената тапицерия под голите си крака. Запали двигателя, но забрави да включи на скорост. „Не е наистина мъртъв. Сега ще изскочи отнякъде, ще се облекне на колата и ще ми каже: Следобед сме на езерото.“

Само че нямаше да изскочи.

Никога вече.

Кристофър нямаше представа колко време е минало — усещаше само една огромна буца в гърлото и всепоглъщащата мъка, която бе завладяла всяка фибра от съществото му. Включи вяло на скорост и потегли по улицата, действайки под плътната пелена на обзелите го чувства, без дори да съзнава, че кара автомобил. Викаше в паметта си лицето на Грег — такова, каквото го беше видял за последен път, опитвайки се да възпроизведе напълно образа на приятеля си. Грег

излизаше от апартамента — точно така, облечен за плаж, с червена шапка с козирка на главата, ябълка в едната ръка и връзка ключове в другата. Докато отваряше вратата, беше захапал ябълката между зъбите си, след това беше отръбнал едно парче и бе казал с пълна уста: „Ще се видим след около час“.

Рападжийска шапка вместо каска.

Плувки вместо джинси.

Тениска вместо кожено яке.

Дори не беше си обул чорапи с мръснобелите си маратонки.

Крис знаеше много добре какво става с жертвите при мотоциклетна катастрофа, които не са били екипирани, както трябва.

Размазани черепи...

Кости, които стърчат, пробили месото и кожата...

Изгорена кожа...

Понякога въобще не можеха да им се открият обувките.

Клаксон на кола върна Кристъфър в настоящето. Светът плуваше пред потъналите му в сълзи очи. Караше с десет мили в час по участъка за минимална скорост тридесет мили и току-що бе минал и покрай стопа, без дори да намали. „По дяволите, въобще не биваше да сядам зад волана. Като нищо мога да убия някого, ако не внимавам!“

Избърса сълзите си в ръкава на блузата и увеличи скоростта на трийсет мили, като се опитваше да прогони ужасяващите картини от съзнанието си, преди да е стигнал до къщата на мисис Рестън.

Второто ѝ дете беше починало на няколко месеца, когато Грег беше толкова малък, че не помнеше почти нищо. Но щом порасна, тя бе разговаряла за това с него.

Беше убедена, че така е по-добре за Грег. Смяташе, че няма нищо по-важно от щастието в брака и семейството, и би било непростимо да се подкопават основите и на двете с една твърде продължителна скръб. Бе поела отговорността да бъде щастлива майка на живия си син и съпруга на мъжа си и го доказа, като незабавно се опита да забременее отново. В резултат на това се появи сестрата на Грег — Джанис — две години по-малка от него. След още девет години се роди Джой.

По-късно — на тридесет и шестгодишна възраст — майката на Грег остана вдовица, изгубвайки един съпруг, когото бе обичала необикновено силно. Беше починал от мозъчен аневризъм, след като прекара три дни на легло в болницата. Но мисис Рестън бе показала

същия твърд дух, както и преди. Останала с три деца, които се нуждаеха от нея, без никаква професия и с мизерните два-пет хиляди долара от застраховката на мъжа си, тя отказа да се отдаде изцяло на скръбта и самосъжалението. Вместо това се посъветва с адвокат от трудовоправния отдел, изкара един-два бизнес курса, учи една година в търговско училище, купи си цветарски магазин и изгради стабилна база за издръжка и подкрепа на децата си, докато е необходимо.

Силна бе неточна дума. Тази жена бе по-твърда от гранит. Но дори скалата може да се пропука при прекалено силен натиск.

Докато караше към дома ѝ в потискащата жега на това трагично пладне в края на юни, Кристъфър Лалик се чудеше как да ѝ поднесе вестта, че е изгубила още едно дете. Просто нямаше подходящи начини за такива неща.

Къщата ѝ не беше далеч от полицейското управление — някъде на около две мили. Тъй като през по-голямата част от пътя не забелязваше нищо около себе си, Кристъфър изведнъж застана нащрек, когато зави по „Бентън стрийт“. Беше сенчеста улица, която следваше извивките на Мисисипи, с по-стари, добре поддържани къщи от двете страни. Нейната беше две пресечки по-надолу, на „Фери стрийт“, с югозападно изложение и отсреща се виждаше реката. Беше стара красива сграда сред виещи се розови храсти, бяла, с черни капаци на прозорците и бежов тухлен плантер, пълен с червени мушката, които стигаха до стъпалата пред входната врата и бяха наредени от двете им страни. Кленовете в двора бяха пораснали и така съвършено оформени като големи топки захарен памук, сякаш бяха подрязвани от дългогодишен майстор-професионалист. Между стъблата им — заградени в кръгове от тухлички — цъфтяха розови и бели петунии. Тревата беше прилежно покосена, но бе започнала да съхне покрай бордюра, където някаква пръскачка поливаше безразборно напред-назад. Водата опръска полуотвореното предно стъкло и левия хълбок на Кристъфър, докато вкарваше внимателно колата по алеята и я спря пред големия гараж отстрани. Вратата на гаража беше вдигната. Едното отделение в него беше празно, в другото се намираще петгодишният понтиак и някаква ръждясала по краищата табела, на която пишеше: „ЦВЕТЯТА ПРАВЯТ ЖИВОТА ПО-ПРЕКРАСЕН“.

Крис изгаси двигателя и поседя така известно време, взирайки се в гаража, който говореше много за живота на майката на Грег — гребла и мотики, една градинска количка, чувал дървени въглища, сандъчето с инструменти на покойния ѝ съпруг, един стар жълт велосипед, закрепен на таванските греди — навярно на Грег.

Заля го нова вълна на скръб и той притисна носа си с пръсти, докато гърдите му започнаха да се стягат, сякаш от някакво невидимо менгеме. Имаше усещането, че е глътнал топка за тенис.

„По дяволите, Грег, защо не си сложи каската?!“

Седя така известно време и плака, без да може да мисли за нищо. В изпразненото му съзнание смътно и най-нелепо се прокрадваше мисълта, че мисис Рестън не би трябвало да оставя вратата така отворена. Всеки би могъл да влезе и да открадне, каквото си иска, посред бял ден. Грег често ѝ се караше за това, но тя винаги отвърщаше със смях: „Познавам всеки човек в този квартал от двайсет години и никой не си заключва гаража. На кого са му притрябвали тези боклуци? Щом им трябва чак толкова, да влязат и да ги вземат“. Но Кристъфър беше полицаи, който знаеше колко е опасно да се оставят вратите отключени — също както и Грег.

Кой щеше да я предупреждава да заключва отсега нататък? Кой щеше да ѝ напомня да си подменя маслото на колата? Да си сменя масления филтър? Кой щеше да ѝ наглася маркучите?

Кристъфър си избърса очите, сложи отново слънчевите очила, пое дълбоко дъх и отвори вратата на колата. Асфалтът на напечената алея пареше ходилата му през сините му гумени чехли. Едва сега изведнъж осъзна как е облечен — човек не би могъл да поднесе такава вест в дрехи за плаж. Закопча три копчета от ризата си и докато заобикаляше предницата на колата, забеляза градинския маркуч, който си стоеше навит на алеята и чакаше Грег да смени единия му накрайник.

Всичко в него се надигна с нова сила като вулкан.

„О, по дяволите, нима при вида на всяко нещо, свързано с Грег, ще ме стяга тази ужасна болка?!“ Понякога тя го сграбчваше с такава сила, че на Крис му се струваше, че ребрата му ще отхвъркнат в две противоположни посоки като блъсната с все сила врата на бар. Отсега нататък животът му щеше да бъде низ от такива напомняния. Нима

всяко от тях щеше да му причинява тази непоносима безутешност и да го кара да плаче?

Прекачи навития маркуч и продължи към входната врата.

Беше отворена.

Постоя така, докато гледаше през прозорчето и набираще смелост. От някаква отдалечена стая навътре се чуваха меките звуци на една стара песен на Нейл Дайъмънд по радиото. Главният коридор водеше направо към задната част на къщата, където пред една плъзгаща се стъклена врата се намираще кухненската маса. Зад прозорчето се полюшваше тънко прозрачно перденце. През него се виждаха широкият навес и големият заден двор със сенчести дървета, където мислеха да си направят пикника за Четвърти юли с Грег. Различи очертанията и на някои други неща: букет цветя на масата, блуза, метната на облегалката на един стол, кутийка сода и дамска чанта върху купчина книги — сякаш мисис Рестън се бе приготвила да излиза. Някъде навътре в къщата се чу шуртене на вода, после спря. Женски глас припяваше на Нейл Дайъмънд и след това заглъхна — като че ли се скри надясно към спалнята.

Крис стоеше в сянката на малкия навес до входа между бежовата стена отляво и силното ухание на мушкатата, което се разнасяше откъм плантера отляво. Копчето на звънеца беше черно, издадено в месинговото табло на точици.

През целия си живот Кристъфър Лалик не беше изпитвал такъв ужас, преди да извърши нещо, както натискането на това копче. Реши да почука — струваше му се някак по-смекчено. Почука и изчака, усещайки още по-болезнено топката за тенис в гърлото си.

Лий Рестън спря водата, затегна крана, закачи хавлията и тръсна леко глава, докато наблюдаваше в огледалото на банята как правата ѝ кестенява коса си пада в обичайната форма. Понякога си мислеше дали да не я остави дълга или да я промени по някакъв начин, но подобни допълнителни грижи винаги ѝ се струваха излишни. Косата ѝ се разделяше на естествен път и се спускаше на къса прическа стил Джули Ендрюс, която ѝ подходеше идеално — особено през лятото, когато още по-силно избиваха детските ѝ лунички. Подръпна ластика на синята си памучна пола, погледна за последен път семплата бяла

блуза и нагласи двете мънички златни обеци на ушите си, както ѝ бяха казали, когато ги проби за пръв път преди много години.

Като си тананикаше нещо от „Хитрата Роузи“, тя изгаси лампата на банята и се шмугна покрай ъгъла в спалнята, извади лосиона за ръце от гардероба и тъкмо започна да си маже ръцете, когато чу да се чука на входната врата.

— Влизай — извика, поглеждайки часовника си. Вече беше дванайсет без пет, а трябваше да бъде в магазина в дванайсет. Е, нищо, сестра ѝ Силвия беше там и щеше да я изчака. И двете не цепеха минутата, когато трябваше да се сменят.

Тръгна към входа и докато минаваше през хола, се чудеше дали ще трябва да купува нов гумен маркуч. Грег вече три пъти ѝ беше обещавал да мине да го оправи, а маркучът продължаваше да си стои все така навит отвън.

Излезе във входното антре и остана изненадана, когато видя съквартиранта на сина си на стъпалата.

— Кристъфър! — поздрави го усмихната, докато отваряше вратата. — Какво правиш тук? Мислех, че ще ходите на езерото с Грег. Хайде, влизай!

— Здравейте, мисис Рестън...

— Грег го няма, ако търсиш него. Обеща да мине днес да сложи нов накрайник на маркуча, но не се е появявал. Още има време. Ако искаш, можеш да го почакаш.

Крис пристъпи вътре с плувките и яркооранжевата плажна тениска, нахлузил само едни гумени чехли на косматите си крака. Когато вдигна поглед, тя видя изкривеното си отражение в слънчевите му очила, закрепени за двете му уши с розови телчици. Стоеше пред него и продължаваше да разтрива ароматния лосион по ръцете си, малко притеснена, че закъснява за работа.

— Разбрах, че можеш да прекараш Четвърти юли с нас. Това е чудесно. Ще се опитаме да вкараме чеснов сок със спринцовка в пуйката и да я опечем на грил. После, ако ни останат сили до вечерта, можем да поиграем волейбол. Как ти се струва?

Крис не отговори. С много бавно движение той опипа слънчевите си очила и ги премести по-надолу, доколкото позволяваха телените рамки. Лий моментално забеляза, че е плакал.

— Кристъфър, какво има? — пристъпи към него. Той преглътна веднъж и адамовата му ябълка се повдигна и падна надолу като кубче лед в пълна чаша.

— Мисис Рестън...

Лий знаеше много неща за този младеж, които той и не подозираше, че знае — за тъжното му детство и за родителите му, които се отнасяха към него като към грешка, която не е бивало да допускат.

— Кристъфър... — докосна го по ръката, готова да остави Силвия да поработи още малко сама. — Искаш да поговорим?

Той се изкашля, хвана двете ѝ длани и ги стисна силно. Бяха все още хлъзгави от лосиона и миришеха на невен.

— Мисис Рестън, нося ви ужасна новина!...

Беше решил, че най-добрият начин да се поднесе такова нещо, е да се каже директно, без каквито и да било предварителни встъпления.

— Станала е много лоша катастрофа. Грег е мъртъв...

Лицето ѝ не промени нито формата, нито изражението си. Очите също.

— Грег? — повтори тя със свършено нормален тон, сякаш новината, която бе чула, бе свършено ексцентрична, за да повярва.

— Толкова съжалявам... — прошепна Крис.

Един безкрайно дълъг миг Лий не помръдна — само стоеше, докато дълбоко в нея започнаха да се надигат първите вълни на шока, който щеше да промени целия ѝ живот. Най-накрая покри уста с две ръце и се втренчи в Кристъфър, а кестенявите ѝ очи блеснаха от сълзи.

— Грег... — едва продума със стържещ, чужд глас.

— Идвал насам. Един камион минал на червено и го блъснал странично. Докато пристигне дежурната ни кола, вече бил мъртъв.

— О, боже! — промълви тя и ръцете ѝ се отпуснаха бавно като отсечени. — Не Грег... О, не, не Грег!

Внезапни спазми стегнаха гърдите ѝ и с всеки следващ спазъм гърлото ѝ се свиваше все повече. Устата ѝ се отвори и остана широко отворена, без да издаде звук. Най-последно викът избухна в скръбен протяжен вой. Кристъфър я притисна в прегръдките си и усети как очилата му падат на гърдите. Без да им обръща внимание, той я стисна с цялата си възможна сила. Викът ѝ се извиси в жален стон като висок несигурен тон, който някое дете взема на цигулка.

— Не... не... не-е-е-е-е-е-е...

Най-последно, когато гърдите ѝ останаха без глътка въздух, избухна в отчаяни, бурни ридания, които разтърсиха цялото ѝ тяло. Крис я държеше, усещайки как постепенно натезава в него, докато коленете ѝ напълно се подкосиха и увисна цялата в ръцете му.

— Не и още един! — нареждаше тя. — Не... не и той!...

Сърцето му щеше да се пръсне. Сигурно се беше пръснало, защото усети разкъсването дълбоко в себе си, което притисна костите му, корема му, дробовете му.

— Т... той... и... идваше... на... самм... да... м... ми... о... оп... рави мар... — Лий не можа да довърши думата.

— Да... — прошепна Крис със сподавен глас. — Идваше да ви оправи маркуча.

Тя се разтрепери ужасно и Крис я сложи да седне на пода.

Усети студеното твърдо дърво под голите си колене, докато я облягаше на стената. Лий клюмна — с чело, опряно на шията му, върху косматия триъгълник на деколтето на нелепата му плажна тениска, където се притисна, хлипайки и полюлявайки се, прилепена толкова силно в него, че и той се олюляваше назад с всеки неин пристъп.

— Опи... опита с... се д... да го оп... прави в... веднъж, но не к... упил п... под... ходящ накр... крайник...

— Знаем... — каза Крис. — Знаем...

Търкаше несъзнателно гърба ѝ, пронизан целият от съжаление, с единственото желание да можеше да ѝ спести това, да върне Грег, да върне мъртвото ѝ бебе или съпруга ѝ, да ѝ помогне да преодолее това мъчение. Бе коленичил тук и правеше всичко възможно да я успокои — не съвсем непознат, но със сигурност не и приятел — просто един млад мъж, когото тя бе посрещала в дома си няколко пъти и с когото беше мила и любезна, защото работеше и живееше със сина ѝ.

Двамата останаха така на пода, докато тениската му се накваси. Коленете го заболяха. Тя продължаваше да ридае, да се люлее и да нарежда. Крис я хвана здраво под мишниците, изправи я отново да се облегне на стената и седна до нея, като я прегърна с една ръка през рамото, докато тя хлипаше на гърдите му.

Плачеше и се люлееше. Люлееше се и плачеше. Синият плат на полата ѝ се осея с тъмни влажни петна.

— Сега се връщам.

Крис я опря по-стабилно до стената, побърза да намери книжните салфетки, които бяха в кухнята, и веднага се върна при нея. Седна отново, сложи синьото пакетче в скута ѝ, извади три салфетки за себе си и сложи три в ръката ѝ, която лежеше безжизнена в полата ѝ, а самата Лий седеше като пихтиеста маса, отпусната безпомощно на стената. Той я прегърна с една ръка и остана така, колкото бе необходимо, допрял буза до косата ѝ, като я галеше по рамото и бършеше лицето ѝ.

Навън по улицата мина кола. Пръскачката в края на алеята отброяваше монотонно времето: десет пъти... петнайсет... двапетдесет... Главата ѝ пареше в ямката на рамото му. Голата ѝ ръка се допираше до неговата.

Най-после Лий въздъхна накъсано и извъртя глава нагоре, прокарвайки длан по челото си. Крис я освободи от прегръдката си и се зачуди какво да прави оттук нататък. Мисис Рестън си издуха шумно носа.

— О, боже... — прошепна тя, сякаш несигурна дали ще ѝ стигнат силите да се отмести от стената.

Затвори очи и риданията отново разтърсиха тялото ѝ.

— Къде е Джанис? — попита Крис.

Измежду клепачите ѝ се стичаха сълзи и тя хапеше устни, за да сподави риданията си. Сви коленете си нагоре, прегърна ги с две ръце и зарови лице в тях. Раменете ѝ се тресяха.

— Къде е тя? — прошепна отново Крис, като сложи ръка на рамото ѝ.

— В Сан... Сан... Франциско...

— Сан Франциско?

— С при... приятелката си К... Ким.

Точно така. Грег бе казал, че сестра му заминава за една седмица на запад през ваканцията.

— Ами Джой?

— Джой е на Гал Лейк със... със... се... семейство Уитмън.

— Някой ще трябва да им се обади...

Лий продължаваше да седи все така свита надве и раменете ѝ потреперваха. Крис не знаеше какво да прави: да ѝ спести подробностите или да започне да ѝ ги разказва; да я остави да плаче

или да се опита да я успокои; да остане ли при нея или да я остави сама.

— Сестра ви... тя в магазина ли е? — попита.

Лий кимна, без да вдига глава.

Крис коленичи до нея и се загледа в късата ѝ разресана коса.

— Искаш ли да ѝ се обадя, да дойде при теб? — премина неусетно на „ти“.

— Н... не.

Най-после Лий вдигна глава и избърса рязко лицето си с длан.

— Не, аз ще ѝ се обадя.

Подсмръкна веднъж, отмести пакетчето със салфетките и започна да се изправя неуверено. В следващия миг се олюля и той се пресегна да ѝ помогне, изправяйки се заедно с нея, като я държеше здраво за ръката и я изчакваше, докато разкърши врат и си избърше очите още веднъж.

Най-после тя му се усмихна плахо и несигурно. Без да отвърща на усмивката ѝ, Крис сложи едната ѝ ръка през врата си и я поведе бавно към кухнята. В ъгъла имаше телефон, но той прецени, че е по-безопасно първо да я настани на масата. Издърпа един стол и я сложи да седне, след това и самият той седна на стола, върху чиято облегалка бе метнала блузата си. Чантата ѝ, коланът и книгите си стояха все така на масата и напомняха за щастливото и спокойно ежедневие, което той бе прекъснал.

— Няма нужда да се обаждаме веднага на някого. Опитай се да се успокоиш.

Лий се подпря на лакът и се извърна към завесата, която продължаваше да се полюшва от топлия летен въздух.

Крис я изчака мълчаливо, докато започне да изплува от скръбта си, забравил моментно за своята собствена.

— Трябва ли да отида да го идентифицирам? — попита тя, обръщайки подпухналото си лице към него.

— Не. Шофьорската му книжка е достатъчна.

Лий затвори очи и въздъхна с облекчение, после ги отвори отново.

— Ти видя ли го?

— Не.

— Искаш ли да го видиш?

— Не знам...

— Знаеш ли дали е много размазан?

— Не попитах.

— С колата ли е бил?

Крис стана и отвори три шкафчета, преди да намери чаши. Сложи в едната лед от хладилника и се върна до масата. Отвори кутийката кока-кола и й наля.

— С колата ли е бил? — повтори тя твърдо и настойчиво, готова да зададе следващия си въпрос.

Кристъфър отиде до плъзгащата се врата и остана с гръб към нея, разкрячен широко.

— Не. С мотоциклета...

Последва кратък миг тишина, докато Лий възприеме новия факт. После високият ѝ странен „цигулков“ глас издаде няколко приглушени стакатови тона. Той се обърна и забеляза, че не е докоснала чашата си и продължава да седи с подпрени на масата лакти, хванала лицето си в шепи. Застана зад нея и допря длани до врата ѝ — просто да ѝ напомни, че не е сама, че има до себе си човек, който не е безразличен.

— Не е необходимо да го виждаш изобщо. Какъв смисъл има?

— Не знам... Трябва да... Аз съм му м... майка... О, Господи, о, Господи, о, Господи...

— Сега имаш нужда от семейството си. Да се обадя ли на сестра ти... или на майка ти?

— Аз... ще се обадя.

Лий избърса лицето си и успя да се овладее достатъчно, за да се изправи с голямо усилие, подпирайки се с две ръце на масата.

Крис я проследи как отива до ъгъла на кухнята, където беше телефонът, и вдига слушалката. Около петнайсет секунди се чуваше сигналът „свободно“, докато накрая тя пусна слушалката върху вилката, без да набере никакъв номер.

Той веднага отиде до нея.

— Аз ще се обадя. На кого?

Изглеждаше неспособна да реши.

— Не знам... — едва продума с разтреперан глас и отново се разплака. — Н... не з-знам... Не искам да им причинявам това...

— Хайде. — Крис я върна на мястото ѝ. — Просто седни, а аз ще се погрижа за това. Къде е тефтерът с номерата?

— Ей там... в... чекмеджето...

Крис откри бележника с телефоните във второто чекмедже и потърси номера на цветарския магазин. Докато го набираше, тя го погледна през рамо със зачервени и морни очи.

— Цветарски магазин — чу се отсреща женски глас.

— Мисис Ейд?

— Да, на телефона.

— Мисис Ейд, сама ли сте в момента или имате някой клиент?

Гласът отсреща стана подозрителен.

— Кой се обажда?

— Извинявам се, казвам се Кристъфър Лалик. Приятел съм на племенника ви Грег Рестън. Намирам се в къщата на сестра ви и се боя, че имам много лоши новини. Грег е бил убит при мотоциклетна катастрофа.

В настъпилата тишина Крис си представи как мисис Ейд се стоварва на стола си с широко отворена уста.

— О, господи!

— Съжалявам, че ви поднасям новината толкова грубо. Има ли някой при вас?

Беше се разплакала и той чуваше приглушените звуци изпод ръката ѝ, която изглежда бе сложила на устата си. По време на разговора не изпускаше от поглед мисис Рестън. Тя стана от стола си, приближи се и пое слушалката.

— Силвия?... О, Силвия... Знам... О, Божичко... да... не, не... на никого не съм... Да... О, да... моля ти се... Благодаря.

Лий отново имаше нужда от неговата подкрепа и се отпусна в ръцете му.

— Пристига... — прошепна след малко.

Мирисът на лосиона по дланите ѝ се запечата в паметта му, докато седяха в кухнята и чакаха сестра ѝ. Имаше и други детайли, които останаха като на фотографска лента в съзнанието му — точният ъгъл, под който следобедната светлина падаше през дърветата в задния двор; начинът, по който се полюшваше завесата; далечното бръмчене на някаква косачка; мирисът на прясно окосена трева; един букет цветя, които се размазваха и отново идваха на фокус, докато очите му се пълнеха със сълзи и се нормализираха. Една снимка на Грег, закачена в ъгъла на стената със сини тапети. Малките капчици вода,

които се стичаха по охладената от леда чаша с кока-кола, и начинът, по който се търкулваха сълзите по лицето на майката на Грег. Допирът на памучната ѝ пола по голите му крака. Горещото ѝ лице, опряно отстрани на врата му, и собствената му блуза, залепнала за кожата му от общите сълзи. Една бележка върху хладилника, на която пишеше: „Да дам на Грег останалата лазаня“, и друга до нея: „Джанис, самолета за Ню Йорк, 1,35“. Безкрайното монотонно жужене на онази косачка. Скръбните звуци на песента на Винс Джил „Когато спомена името ти“ по радиото. Съкрушената въздишка на майката на Грег: „О, той обичаше тази песен!“. Собственият му отговор: „Да, знам, постоянно си я пускаше“.

И двамата обичаха песента — бяха си купили компактдиска с общи пари.

Скръбта заля Кристъфър, когато осъзна колко много подобни тъжни напомняния щяха да го връхлитат занапред.

Чуха, че навън спира някаква кола, и се откъснаха един от друг. Върху челото на Лий се бе отпечатало кръгло червено петно на мястото, където се бе притискала във врата му.

После по пътеката се чува стъпки. Входната врата се отвори и Лий изтича натам, последвана от Кристъфър, който застана зад нея и видя първата от многото скръбни прегръдки, на които щеше да бъде свидетел през следващите дни. Видя, че сълзите ѝ бликват отново и преглътна своите.

— О, Лий...

Когато чу името ѝ да се произнася с такова съчувствие, той си помисли: „Прекалено е много за една жена, да загуби бебе, съпруг, а сега и възмъжал син!“.

— Защо, Силвия, защо?! — ридаеше тя.

— Не знам, скъпа, не знам... — успя само да промълви Силвия.

Двете сестри се прегърнаха отново и се разридаха неудържимо.

— О, Грег... Грег...

Името се откъсна от гърдите на Лий Рестън като вопъл, като дълъг, печален зов към любимото ѝ момче, което никога повече нямаше да се завърне.

Кристъфър Лалик стоеше прав, слушаше и наблюдаваше и усещаше как неутешимостта го сграбчва с всяка изминала минута. Беше на трийсет години, но за първи път в живота си преживяваше

жестокия сблъсък с истинската скръб. Беше шокиран от пустотата и неувереността, които го бяха завладели. Всички предишни грижи в живота му изглеждаха дребни и незначителни в сравнение с ужасната безвъзвратност на смъртта. Колко мощно и всепоглъщащо бе това усещане, щом отнемаше на човека всякаква способност да мисли, да се движи, да накара някоя от частите на тялото си да направи каквото и да било. Щом той се чувстваше така, какво ли изпитваше тя, майката!

Лий се отдръпна от прегръдката на сестра си и едва сега Силвия Еид забеляза присъствието на Кристъфър.

— Вие сте Кристъфър, нали?

Изведнъж той се озова в прегръдките на една жена, с която за пръв път си бе казал няколко думи по телефона преди половин час.

Размениха си по няколко утешителни фрази и побързаха да се обърнат към тази, която най-много имаше нужда от утеха. Прегърнали Лий от двете страни, те я поведоха към хола и я настаниха на дивана помежду си — малко необичайно място за този следобеден час, но подходящо за събиране на опечалени. Лий Рестън се бе вкопчила в ръката на сестра си и напяваше тъжния рефрен, който Кристъфър непрекъснато щеше да чува през следващите три дни.

— Той... идваше насам... да ми сложи новия накрайник на маркуча...

Защо от тези думи сълзите му бликнаха отново? Защото те му напомняха колко безгрижно си е течал животът само до преди часове? Защото му напомняха колко грижовен беше Грег към майка си? Или защото това бе едно от онези ежедневни, прости неща, които говорят за обич и привързаност много по-красноречиво от всякакви думи?

Двете жени преодоляха още един пристъп, след това Силвия попита:

— Как разбра?

— От Кристъфър... Дойде тук веднага, щом чул.

Силвия погледна Крис със зачервени очи.

— Как разбрахте?

— Отидох... — Наложих му се да се изкашля, преди да продължи.

— Отидох до участъка да си взема чека със заплатата, и там ми казаха.

Лий Рестън също вдигна замъглените си от сълзи очи и стисна дланта му.

— Какъв ужасен шок си преживял! И след това е трябвало... да се отбиеш тук и да ми кажеш...

Той погледна надолу към ръката ѝ, покрила неговата, и отново преживя шока, но някъде дълбоко в себе си намери сили да запази ръката си спокойна и очите си сухи. Обърна дланта си нагоре, вплете пръстите си в нейните и прошепна:

— Той те обичаше дяволски много...

Лий остана със затворени клепки, опитвайки се да се овладее, а после ги отвори и се откряха големите ѝ зеници, плувнали във влага.

— Благодаря ти... — промълви, стискайки с всичка сила ръката му.

В този момент, докато седяха, свързани от общата скръб и съчувствие един към друг, между тях се плетяха здравите нишки на неосъзнатата връзка. Крис ѝ бе дал онова, от което се нуждаеше, за да издържи през следващия мъчителен час. Лий бе осъзнала, че той е поел най-тежката задача, идвайки тук да ѝ донесе трагичната вест.

— Ще бъда тук, при теб... От каквото и да имаш нужда — обеща Крис и обещанието му бе толкова дълбоко и искрено, колкото обичта и скръбта му към сина ѝ.

— Благодаря ти, Кристъфър — каза тя, стискайки ръката му още по-силно от преди, оценявайки за пръв път докрай и признавайки пред самата себе си как успокоява едно мъжко присъствие.

Знаеше, че щеше да му се обажда още много пъти през ужасните дни, които ѝ предстояха.

[1] Марка американски автомобили. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лий Рестън имаше чувството, че се движи в някакъв нереален свят, потъвайки на моменти толкова дълбоко в скръбта си, че не забелязваше нищо около себе си. Не чуваше дори собствените си ридания, сякаш действаше като някой страничен човек, който бе длъжен да приеме ужаса и неотложните практически задачи.

— Трябва да уведоим Джанис.

— Джанис...

Само при споменаването на името ѝ сълзите бликнаха с нова сила и в гърдите ѝ се надигна спонтанното желание да спести някак зловещата вест на дъщеря си и да отложи разбиването на нейния свят колкото се може по-дълго.

— Аз ще ѝ се обадя — предложи Силвия.

— Благодаря ти, Силвия, но Джанис би трябвало да го чуе от мен...

— О, Лий, защо поемаш и това?

— Аз съм ѝ майка. Аз ще го направя.

Понякога у Лий Рестън се проявяваше толкова силна непреклонност, че самата тя се учудваше на себе си. Да избяга от действителността, да се отпусне сляпа и глуха в скръбта си — това би било свършено чуждо на нейния характер. Когато бе необходимо да се посрещат фактите лице в лице, тя ги посрещаше. Винаги бе била такава, винаги щеше да бъде. Тук беше Силвия, тук беше и Кристъфър. Можеше да разчита на помощта им и щеше да направи, каквото бе длъжна.

Все пак тя предостави на Силвия да набере номера. Докато поемаше слушалката, ръката ѝ трепереше, а краката ѝ омекнаха. Усети, че някой придърпа стол зад нея, и се отпусна с благодарност.

Гласът на Джанис звучеше болезнено щастливо.

— Мамо! Здравсти. Каква изненада! Още пет минути и щяхме да сме излезли. Днес отиваме на рибарския кей.

„О, Джанис, любимата ми, как бих искала да не се налага да ти причинявам това!“

— Скъпа, боя се, че ще трябва да те помоля да си дойдеш вкъщи... Имам много лоши новини. Джанис, скъпа, толкова съжалявам... Станала е много тежка мотоциклетна катастрофа.

Когато го каза, се почувства така, сякаш го чуваше за пръв път. От шока и ужаса, смесени с усещането за нереалност, ѝ се струваше, че някой друг говори за сина ѝ.

— Обичният ни Грег е мъртъв...

— О, не... не... не-е-ее... О, мамо... О, Господи... не...

Лий стисна слушалката с две ръце, като ѝ се искаше да бъде там с Джанис, да я прегърне, да я притисне към себе си, да ѝ помогне. Разделяха ги обаче две хиляди мили и тя чуваше само риданията на дъщеря си.

— Не, не може да е вярно!

— О, Джанис, милата ми, иска ми се да бях при теб.

През тези няколко мъчителни минути на телефона Лий едва ли усещаше ръцете на Силвия на рамото си или пък присъствието на Кристъфър.

— Джанис, ще трябва да... да вземеш първия са... само...

Тя избухна в ридания и се опита да захлупи мембраната, за да не я чуе Джанис. Силвия я обърна към себе си и я прегърна, а Кристъфър взе слушалката от ръката ѝ.

— Джанис, обажда се Кристъфър Лалик. Тук съм, при майка ти. И леля ти Силвия също е тук. Толкова съжалявам... да, всички сме поразени...

Гласът на Джанис бе накъсан от хлипания. Задаваше въпроси, а той отговаряше. Особено на най-трудните, на които една майка не би могла да издържи.

— Джанис, дай ми Ким.

Съзнавайки, че Джанис е прекалено разстроена, за да говорят делово, Крис се договори с приятелката ѝ да променят резервацията. Помоли я да се обади отново и ѝ каза, че той ще отиде на летището да посрещне Джанис, когато пристигне. След като уреди тези подробности, Крис върна слушалката на Лий Рестън и изслуша болезненото ѝ сбогуване.

— Джа... Джанис?... Да... Аз също... Моля те, побързай.

Когато затвори, Лий се почувства напълно изтощена.

Все пак каза:

— Трябва да се обадя и на Джой и да му съобщя.

— Дай на мен — прошепна умолително Силвия. — Моля те, дай на мен!

— Не, Силвия! Това също е моя работа. И моргата. После ще ви оставя да свършите останалото с Кристъфър.

Оказа се, че семейство Уитмън не са си вкъщи. В този горещ летен следобед сигурно бяха отишли на езерото.

— Ще продължаваме да им звъним — настоя Лий.

Втренчи се в телефона, който ѝ приличаше едновременно и на приятел, и на враг. И преди беше изпитвала същото чувство. Знаеше какво трябва да се направи, но се съпротивляваше на мисълта да вдигне отново този безчувствен пластмасов инструмент и да поръча на човека от погребалната служба да се погрижи за сина ѝ. „Мили боже... на мотора си!...“ Картината връхлетя в съзнанието ѝ със зашеметяваща сила, но тя успя да я потисне със спомена за бодрия и усмихнат Грег, който се качваше на мотора си в алеята пред къщата, махаше с ръка и викаше: „Благодаря за хубавата кльопачка, мамче. Ти си най-страхотната готвачка!“.

Връхлетяха я и други спомени: за деня, в който почина Бил, за смъртта на тримесечното им бебе, Грант. Лий потръпна и си представи двете си останали деца. „Аз съм щастлива, щастлива, нали имам тях. Трябва да бъда силна заради тях!“

Като задържаше живите им образи в съзнанието си, тя набра номера на моргата. Всичко беше наред, докато зададе въпроса: „Къде е той?“.

Внезапно реалността се стовари върху нея и сякаш я смаза.

— Защо... къде? — повтори Лий, шарейки безпомощно с очи, като че ли търсеше отговора в шарките на тапетите по стената. — Не... аз... О, божичко!...

Кристъфър незабавно се приближи и пое слушалката. Заговори с ясен, внушителен глас:

— Обажда се Кристъфър Лалик, служител в полицейското управление на Анока, приятел на загиналия. Имате ли някакви въпроси?

Изслуша гласа отсреща и каза:

— В моргата на Районната болница.

— В десет и трийсет тази сутрин.

— Мотоциклетна катастрофа.

— Да.

— Да, мисля, че да.

— 910–8510.

— Лютеранец.

— Да, ако майка му не разполага в момента, имаме една в полицейското управление.

— Ако нямате нищо против, мисля, че ще ѝ е необходимо малко време, за да вземе решение. Някои членове на семейството все още не са уведомени.

— Да, утре може.

— Мисля, че в девет е удобно. Благодаря ви, мистър Дюей.

Той затвори, записа името и телефона на Уолтър Дюей на един лист до апарата и се обърна към Лий:

— Разбира се, ще трябва да го видиш, но утре ще има достатъчно време. Той предложи в девет часа и реших, че е добре. Междувременно няма нужда да се занимаваш с никакви делови неща. Той ще уреди всичко.

— Грег вече е в моргата?

— Да, в Районната болница. Когато има нещастен случай и пристигне полиция, винаги ги откарват там. Мистър Дюей ще се справи с всичко.

Лий отново осъзна какъв късмет има, че Кристъфър Лалик е тук. И той сигурно все още бе под влияние на шока, но го прикриваше добре, поемайки повечето от най-неприятните задължения, както би направил един съпруг или голям син. Когато Лий стигаше до ръба и започваше да губи почва под краката си, Крис неизменно заставаше до нея и присъствието му я успокояваше. Съзнаваше, че това присъствие — не само мъжко, но и на най-добрия приятел на Грег — почти заместваше самия Грег.

— Кристъфър... — сложи ръце върху късите ръкави на нелепата му хавайска блуза. — Благодаря ти. Извинявай, че не издържах и оставих всичко на теб.

— Не е човешко някой да запази самообладание на твое място, мисис Рестън. Това е един от най-жестоките дни в живота ти.

— В твоя също — отвърна разбиращо тя.

— Да... така е... Но... — Крис се загледа във ваденките по вратата на хладилника ѝ. — Мисля, че той би искал от мен да ти помогна по всякакъв възможен начин, така че, ако нямаш нищо против, ще се помотая тук.

Тя го прегърна силно и двамата усетиха как всеки от тях се опитва да сподави риданията си. Лий разтърка гърба му с две ръце, като че беше собственият ѝ син и за част от секундата бе сигурна, че наистина държи в прегръдките си Грег.

Телефонът извънтя.

Обади се Силвия, а те я наблюдаваха и слушаха отстрани.

— Да, Ким. Самолетът в три и петдесет и шест... Седем и петдесет и девет. Разбрах. — Тя записа цифрите на едно листче и изслуша мълчаливо Ким. — Съжалявам, че ти се провали ваканцията, но съм доволна, че се връщаш с нея. Сигурна съм, че ще има нужда от подкрепата ти. — Последва още една пауза и Силвия продължи: — Седем и петдесет и девет. Да. Не знам кой точно ще дойде да ви посрещне, но ще има човек на летището. Моля те, кажи ѝ, че майка ѝ е добре. Все още сме тримата и постоянно ще има човек при нея. Да. Да. Добре. Тогава доскоро.

Тя затвори и се обърна към Лий.

— Ким се връща с Джанис, така че се опитай да не се тревожиш за нея.

Това бе само първото от многото обаждания. Следобедът се точеше бавно с невероятен брой телефонни разговори, неизбежни при подобна внезапна смърт. Силвия и Кристъфър се редуваха да звънят: на съпруга на Силвия, Бари, който се появи в къщата петнайсет минути, след като му се обадиха; на бащата и майката на Лий, които избухнаха в шумни ридания и трябваше дълго да ги успокояват, преди да продължат разговора; на съседката и близка приятелка на Лий, Тина Сандърс, която също пристигна незабавно; в цветарския магазин и непрекъснато на семейство Уитмън, които продължаваха да не отговарят.

Къщата започна да се пълни с хора. Пристигаха съседи и питаха с какво могат да помогнат. Силвия започна да ги подрежда в списъци. Докато хората си пишеха имената и телефоните, в съзнанието на Лий се загнезди една натрапчива мисъл. Тя се обърна, вдигна глава и

понечи да попита: „Някой не се ли е обадил още на Грег?“. Също както във всеки нормален ден. Сепна се и успя да се въздържи миг преди да отвори уста.

Зловещата истина се стовари върху нея с нова сила. Стоеше сред цял куп жени, които се ровеха в телефонния ѝ указател, и се чудеше как е възможно никога повече да не се обади на Грег, да не го чуе да се смее, да не го види да влиза в тази кухня и да отваря вратата на хладилника, търсейки останало ядене; да не види сватбата му, раждането на децата му. Възможно ли беше наистина смъртта му да е предизвикала цялата тази суматоха около нея?

Някой донесе кафеварка за трийсет и шест дози и скоро къщата се изпълни с мирис на кафе. Някой друг донесе фруктиера с нарязани плодове, после се появи и кейк за кафето. Пристигнаха и родителите на Лий, но те имаха нужда от повече успокоение, отколкото самите можеха да дадат, и в следващия момент се оказа, че ги успокоява тя, която толкова болезнено се нуждаеше от утеха. Но за тях вестта беше съвсем нова. За миг, докато притискаше майка си в прегръдките си, разтърсвана от риданията на възрастната жена, Лий си помисли: „Трябва да се махна оттук. Не издържам и една минута повече“. Но вратата се отвори и влезе още някой. Някой, който наистина имаше нужда да поплаче на рамото ѝ и да я прегърне отчаяно. Сред нарасналия шум на опечалените Кристъфър откри Лий и ѝ каза:

— Мисис Рестън, Джой е на телефона.

Сърцето ѝ заби с всичка сила и крайниците ѝ внезапно натезаха като олово. Запъти се към телефона, а Крис я последва. След това застана с гръб към нея, сякаш да я защитава от останалите в стаята, докато се справи и с това мъчително задължение.

— Джой?

— Здравей, мамо. Нещо неприятно ли има? Защо ме търси Крис?

— Джой, миличък, това е най-лошото нещо, което някога ми се е налагало да ти казвам. Виж...

Тя поспря да събере сили и в слушалката се чу уплашеният глас на Джой:

— Случило ли се е нещо, мамо? Джанис добре ли е?

— Не с Джанис, Джой... с Грег!

— Грег? — Неувереният му глас премина във фалцет. — Какво е станало?!

— Грег се е блъснал с мотоциклета, миличък.

От гърдите на момчето се изтръгна едно леко „охх“.

— Грег е мъртъв, миличък.

Той дълго време не отговори нищо. Когато се обади, гласът му звучеше както преди една година, когато бе започнал да мутира.

— Мъртъв?! Но... но как е възможно?!

— Знам, че е трудно да се повярва, но това е истината. Станало е тази сутрин.

— Но... но той щеше да ме вземе с момчетата на Вели Феър другата седмица!

— Знам, миличко, знам.

— О, Исусе, мамо... — Опитваше се да не плаче, но фалцетът и накъсаните думи го издаваха. — Не е честно.

Лий въздъхна.

— Знам, Джой.

— Какво ще правим сега без него?

— Ще... ще видим. Ще ни бъде трудно, но все още се имаме един друг. И много хора, които ни обичат. Тук е леля ти Силвия и дядо, и баба, и Кристъфър, и Джанис се връща довечера. Но трябва и ти да си дойдеш, окей?

— Окей... — едва успя да промълви Джой.

— Обичам те. И всичко ще се оправи. Ще видиш. Ще успеем да го преодолеем...

— Да. Мисис Уитмън иска да говори с теб.

Мисис Уитмън беше ужасена.

— Боже милостиви! Тръгваме веднага. Веднага ще докараме Джой. О, Лий, толкова съжалявам!

Лий остави слушалката и, когато си избърса очите, видя, че Кристъфър все още стои като щит между нея и останалите в стаята.

— Джой е жилав — каза ѝ той.

— Да.

— Трябва ли да отиде някой да го вземе?

— Не, ще го докарат.

— Сигурна ли си? Мога да отида. С удоволствие.

Очите ѝ отново се насълзиха — този път от благодарност — и Лий сложи ръка на рамото му.

— Знам, че би отишъл, но няма нужда. Те тръгват веднага. Нали каза, че можеш да отидеш с колата до летището, да вземеш Джанис и Ким. Ако ги посрещнеш, ще ти бъда много благодарна.

Крис хвана дланта ѝ и я стисна в своята.

— Разбира се, че ще отида.

— Защото ако аз отида на летището, може да ме няма, когато пристигне Джой и...

Лий усети как гласът ѝ отново затрепери и буцата стяга гърлото ѝ, но Крис предотврати новия ѝ пристъп.

— Не говори нищо повече. Когато самолетът ѝ кацне, ще бъда там. Кажи ти как си? Искаш ли кафе или нещо друго?

— Не, благодаря ти, Кристъфър. Но ти си налей.

— Не, не мога да сложа в уста нищо в момента.

Беше късно следобед. Съседите бяха започнали да се връщат с топла храна, сандвичи, салати. Входната врата непрекъснато се отваряше и затваряше и къщата бе изпълнена с приглушен шепот.

Силвия влезе в кухнята.

— Лойд е пристигнал, Лий — каза тя.

— Лойд? А, Лойд...

Лий тръгна веднага към антрето, където току-що бе влязъл свежърът ѝ. Косата му бе посребрена като рамките на очилата му. Беше елегантен мъж, средно висок, с най-благородното лице, което някога бе виждала, чиито черти дори в скръбта му предразполагаха хората към него.

— Лий... — промълви той.

Нищо повече. Само я прегърна с две ръце и я държа в прегръдките си, докато и двамата възкресиха в съзнанието си деня, когато бяха скърбили по същия начин за сина му Бил. Странно, колко много обичаше Лий този човек. Повече от собствения си баща, защото с него се чувстваше много по-леко, можеше да му говори искрено, можеше да оголи душата си пред него. Той не ѝ заместваше Бил — подобно сравнение никога не беше се прокрадало в съзнанието ѝ — но в прегръдката на Лойд Рестън се чувстваше по-близо до съпруга си, отколкото където и да било другаде. Имаше чувството, че в момента Бил е с нея и ѝ вдъхва сили.

— Животът е пълен с толкова мъка — проговори тихо Лойд, — но затова сме близки, за да се и разделяме, нали, малката ми? Ще

успеем да се справим и с това. Знам, че можем, защото веднъж вече сме го правили...

Когато се отдръпна, в очите и по бузите му имаше сълзи, но не прояви никакво преиграване или лицемерие както собствените ѝ родители и това ѝ подейства успокояващо.

— Децата знаят ли?

— Да. Тръгнаха са към къщи.

— Добре. — Той я стисна за раменете. — Когато се приберат, ще се почувстваш по-добре. Много хора ли ще дойдат? Няма ли да те натоварим прекалено?

— Не. Всички идват с добро чувство и имат нужда да са заедно, защото това е не по-малко ужасно и за тях. Може да не е техният син, но всеки съзнава, че не е застрахован да го изпита някой ден върху гърба си. Нека останат.

Пристигна пасторът — преподобният Алдекер — и докато я утешаваше, тя гледаше през прозореца на входната врата към Кристъфър Лалик. Той бе излязъл в двора отпред и завиваше крана на градинския маркуч, който бе текъл на едно и също място цял ден. Крис го издърпа и го нави между храстите до пътната врата. Брадичката му беше отпусната, а движенията му бяха бавни и методични. По лицето му се стичаха сълзи.

Тъжното му усамотение я развълнува дълбоко. Самичък там навън — навиваше маркуча и плачеше със сълзите, които бе съдържал, докато бе в стаята при нея, за да я успокоява. В най-необходимия момент той ѝ се бе притекъл на помощ. Сега беше време да му върне жеста.

— Извинете, отец Алдекер, веднага се връщам.

Лий излезе навън, затваряйки тихо остъклената врата. Приближи се до него отзад, мушна ръце под мишниците му, отпусна длани на гърдите му, където все още висяха слънчевите очила и допря брадичка о гърба му. Ризата му беше гореща от късното следобедно слънце. Сърцето му биеше равномерно, но дишането му беше учестено, накъсвано на моменти от сподавените ридания. При допира ѝ ръцете му се отпуснаха безжизнено, а водата продължаваше да изтича бавно от маркуча. Останаха така дълго време — докато водата стигна до глезените им. Но те не я забелязваха. Нито ги интересуваха.

Сенките им зад тях се очертаваха върху мокрия цимент. Скоро щеше да започне да се стъмнява. От електрическите жици наблизко се чу тъжно гукане на гугутка. Някъде по-отдалеч долетя отговор — сякаш двете птици споделяха някаква болка в края на този нереален и неизказано скръбен ден.

Най-после Кристъфър си пое дълбоко дъх и изпусна такава тежка въздишка, че потръпна целият.

— Толкова го обичах, знаеш ли? А никога не му го казах.

— Той го знаеше. И също те обичаше.

— Но трябваше да му го кажа.

— Тези неща се казват по безброй начини. Миналата седмица си му донесъл две канелени „торнадо“ от пекарната на Ханс. Спомням си как си му мил колата просто защото миеш и своята и си идвал да го теглиш, когато акумулаторът му е изтощен. Връщал си му видеокасетите, когато е просрочвал времето, за да не плаща допълнителна такса. С такива неща се казва на хората, че ги обичаме. И той го знаеше. Никога не се съмнявай в това.

— Но аз трябваше да му го кажа!

— Не бъди толкова жесток към себе си, Кристъфър. Сигурна съм, че той го знаеше.

— Никой не ме е учил как да го кажа. Никога не съм бил...

Крис замълча и усети как майчиното ѝ сърце се обръща към него с такава любов, каквато никога не беше срещал вкъщи.

— Той казвал ли ти го е някога?

Кристъфър плъзна поглед към зеления гумен маркуч, като си играеше разсеяно по него с палец.

— Не...

— Но ти не си се съмнявал, нали?

Той поклати глава.

— Искам да ти кажа нещо, Кристъфър. — Лий отстъпи назад и го погледна в лицето. — Откакто станяхте съквартиранти, никога не е вземал храна оттук, без да попита дали има достатъчно и за теб. „У тях никога не е имало достатъчно топла храна, мамо — казваше той, — така че остави и за Крис.“ И аз оставях, и Грег ти я носеше... и това беше един от начините да ти каже, че те обича. Не е имало празник, в който да не се притеснява, че си сам. Затова винаги те канеше при нас. И не беше ли монтирал нещо в безбожно старата ти кола само преди

две седмици? Някакъв бушон за климатичната инсталация или нещо такова? Знам, че е така, затова недей хаби нито миг от ценния си живот в глупави съжаления, че никога не си му го казвал. Защото той го знаеше — също както и ти.

Крис подсмръкна и избърса носа си с опакото на ръката си. Лий намери някаква кърпичка в джоба на полата си и му я подаде.

— Ако това може да ти помогне, обещавай си, че отсега нататък ще казваш на хората какво означават за теб. Ако обичаш някого — казвай му го.

Той си издуха носа и кимна.

— Добре.

— Така. Сега по-добре ли си?

Крис отново изпусна дълбока въздишка.

— Да. Благодаря.

— Не ми е за пръв път, нали разбираш. Знам какво означава и знам какво ни чака и двамата най-малко една година напред. Знам също така, че не те връхлита по обичайния начин, когато не си на работа или нощем, или когато си сам вкъщи. Скръбта е мръсна кучка. Сграбчва те, когато най-малко я очакваш. Когато ти се случи, помни само това, Кристъфър — аз съм тук и можеш да дойдеш при мен по всяко време — денем или нощем. И все някак си ще се преборим.

— Благодаря, мисис Рестън — промълви той.

— А сега ти трябва да тръгваш към летището, а аз да поговоря с отец Алдекер.

Лий успя да му се усмихне. По лицето ѝ не беше останала и следа от грима. Кожата ѝ се бе зачервила и бе станала груба от сълзите и напрежението през деня. Докато я наблюдаваше, Кристъфър забеляза голямата им прилика с Грег във формата на веждите и устните.

— Разбирам защо толкова те е обичал и ти се е възхищавал. Ти си много мъдра и много силна.

Тя го побутна нежно към колата.

— Сега тръгвай, преди да си ме накарал да се разплача отново.

Самолетът се приземи на международното летище „Туин Ситиз“ и спря на сектор шест. Джанис Рестън се пресегна за сака над главата

си и зачака, цялата отмаляла, да отворят вратата и пътниците да се скупчат на пътеката към изхода.

Мислеше си дали ще я чака майка ѝ, леля Силвия или чичо Бари. „А може би баба и дядо Хилиър?“ Беше плакала през по-голямата част от пътя от Сан Франциско, взирайки се през илюминатора, докато слънцето се преместваше зад самолета и се отразяваше в сребърното му крило. Ким често си бе изтривала очите, след това бе отворила една книга, която остана на коленете ѝ, без да прочете нито ред. Стискаше ръката на Джанис, а Джанис ѝ говореше през сълзи.

Сега, докато слизаше по стълбичката и стъпваше на пистата, Джанис с изненада видя, че в терминала я очаква Кристъфър Лалик.

— Крис! — извика и изпусна сака си, когато той пристъпи към нея, за да я вземе в прегръдките си.

— Джанис...

— О, Крис, как е възможно...

Тя се притисна към него и обви врата му с две ръце. Риданията я разтърсиха отново. Крис я бе сграбчил толкова здраво, че само пръстите на краката ѝ опираха о земята. Тълпата пътници минаваше покрай тях, а Ким ги гледаше все още със сълзи по бузите.

Още от първия път, когато го срещна, Джанис си представяше как ще попадне в прегръдките на Крис — от преди две години, когато Грег бе постъпил на работа в полицейското управление на Анока и бе заживял заедно с него. Никога обаче не ѝ бе минавало през ума, че ще я прегърне по такъв повод. Той беше на трийсет, а тя само на дваайсет и три. Винаги се бе отнасял към нея като към сестричката на Грег — достатъчно голяма, за да бъде в колеж и да живее самостоятелно, но прекалено малка за приятелка. Внезапно, само за няколко часа, между тях се беше вмъкнала смъртта и бе заличила всякакви възрастови граници. Тежкият удар ги беше събрал заедно, просто като двама души, обичали някого, когото сега бяха изгубили. Докато се притискаха един в друг, и двамата мислеха единствено за тази загуба.

Крис я пусна и протегна ръка.

— Здравей, Ким. Казвам се Кристъфър Лалик. Съжалявам, че се наложи да си прекъснете ваканцията толкова скоро.

Лицето на Ким също беше зачервено и подпухнало.

— След като чух трагичната вест, и дума не можеше да става за оставане.

Крис взе сака на Джанис и тримата поеха към изхода.

На път за Анока Ким седна отзад, а Джанис отпред до него. Крис отговаряше на въпросите ѝ и се пресягаше да слага ръка на рамото ѝ всеки път, когато Джанис бе принудена да рови в чантата си и да търси хартиени кърпички.

— Как е мама?

— Като гибралтарска скала — успокоява и ободрява всеки, който влезе в къщата, вместо да е обратното. Грег винаги е казвал, че е силна жена, и днес се убеждавам колко е бил прав. Сигурен съм, че ще ѝ стане по-леко, когато се прибереш вкъщи. Най-трудно ѝ беше да съобщи на теб и на брат ти.

— Той вкъщи ли е вече?

— Когато тръгнах насам, го нямаше. Но семейство Уитмън обещаха да го докарат.

Пътуваха известно време мълчаливи и замислени за себе си, за Лий и за четиринайсетгодишното момче, което бе останало единственият мъж в семейството. Гърнето на старата кола на Кристъфър беше почти продънено. Ревът му се набиваше в ушите им, докато течението от топлия вятър, нахлуващ през отворените прозорци, рошеше косите им. Бушонът на климатичната инсталация бе изгорял скоро след като Грег го бе сменил, но Кристъфър бе решил, че няма смисъл да го сменя отново, тъй като очакваше новия си експлорър. „Новия експлорър! По дяволите!“ От обяд не се бе сещал за него. От сервиза сигурно са звънили цял ден в апартамента му и са се чудили какво ли се е случило. Интересно как новата кола бе изгубила всякакво значение на фона на днешната трагедия.

Слънцето вече бе увиснало над хоризонта. В синята вечерна мъгла под тях се появиха очертанията на Минеаполис и после изчезнаха, когато Крис зави по шосе Деветдесет и четири и продължи на север. Беше забил поглед в осовата линия и караше машинално, без да усеща кога превключва скоростите, кога подава мигач или намалява. Двете момичета се взираха през стъклата и Джанис си мислеше как всичко се бе преобърнало от вчера. Как животът ѝ никога вече нямаше да бъде така спокоен. Всички общи спомени, които имаха с Грег от детството си, вече нямаше с кого да си ги припомня, особено що се отнася за времето преди смъртта на баща им. Джой беше твърде малък и детските им спомени бяха съвсем различни. Тя беше играла с Грег, с

него беше ходила на училище, беше го аплодирала, когато излезе пръв на лекоатлетическото състезание, с него бе говорила за първите си срещи и за момчетата, които ѝ харесваха, за момичетата, които той харесваше.

Ако беше жив, неговите деца щяха да бъдат братовчеди на нейните. Щяха да играят заедно, като пораснат, и заедно щяха да прекарват ваканциите. Тя щеше да ги гледа, когато някога Грег пожелаеше да излезе с жена си. Щяха да се събират заедно с децата си на всеки рожден ден, на всеки училищен празник, на сватби... Докато се вираше през прозореца, внезапно я обзе гняв, защото се почувства измамена. Толкова време и любов му бе отдала, а сега той си отиваше и заедно с него — толкова много от собственото ѝ бъдеще.

Почувства се виновна за подобни мисли. „Как мога да се сърдя? И на кого? На Грег? На мама? На татко? На бебето? На себе си, задето заминах за Сан Франциско, а не прекарах последните няколко дни с него?“

Отпусна глава назад върху седалката.

— Теб яд ли те е, Крис?

— На кого?

— На Грег, задето не си е сложил шлема. На съдбата. По дяволите... не знам...

Малко ѝ поолекна, като разбра, че и той изпитва същото егоистично чувство.

— Мислех си, че никога няма да се ожени... да има деца...

— Да, знам.

— И мама... и всички ние. Искам да кажа... по дяволите!... Помисли си за празниците! Помисли за Коледа! — Джанис отново се разплака. — Ще бъдат... ще бъдат ужасни.

Права беше. Крис не можеше да направи нищо друго, освен да се пресегне и да хване ръката ѝ.

Мислеше си, че не е присъствал на по-драматична сцена от срещата между Лий Рестън и децата ѝ. Стоеше отстрани, наблюдаваше ги — един троен възел от скръб — и бе напълно готов да даде голяма част от живота си, ако това би могло да им върне Грег. Чуваше риданията им, гледаше непохватните им прегръдки, следеше как майчините ръце галят главите на децата, докато лицата им бяха заровени на гърдите ѝ.

Стояха на красива поляна, простираща се близо петдесет — шейсет метра до живия плет, който ги отделяше от двора на съседите. В отсамния край имаше сенчести дървета. В отсрещния имаше цял пояс цветя, който се виеше около дърветата и покрай зеления правоъгълник трева, служещ за волейболно игрище на семейството по време на уикендите. Беше им гостувал няколко пъти. В паметта му бавно изплуваха тези щастливи дни — може би най-щастливите в живота му. Хамбургери и смях, семейство, приятели — всичко, което му беше липсвало в живота. И към всичко това го беше приобщил Грег. Бяха го приели като един от тях: „Бирата е отсреща... Ей там са сандвичите и който не си взема сам, ще остане гладен, без право на съжаление“.

Трябваше да забрави за Четвърти юли. Тази година едва ли вече щеше да има някакъв пикник. Беше помолил шефа си да му даде един ден още през април. Може би трябваше да отиде и да поиска да дежури на самия празник, за да може някой от женените му колеги да празнува със семейството си. Какво друго му оставаше. Беше свикнал да дава дежурства по празниците. По-добре, отколкото да се мотае и да се самосъжالياва.

Спомняше си един Четвърти юли, когато беше на дванайсет или може би на тринайсет. Беше се включил в училищния оркестър и бе пожелал да свири на туба, защото вкъщи нямаше пари за инструменти, а тубите и барабаните се осигуряваха от училището. Беше избрал тубата и още помнеше тежестта ѝ върху рамото си, допира на устните си до онзи огромен чашковиден мундщук и вълнуващия с устрем, който го бе обзел, когато за пръв път маршируваше по улицата с онази огромна фуния над главата си. Имаше — един любим марш и как само се въодушевяваше, щом го засвиреха. „Пам-пам-пам-пам“ — с бас барабана държаха ритъма, докато оркестърът крачеше триумфално по асфалта. Диригентът — мистър Затнер — бе казал, че са поканени да свирят на парада в малкото градче Принстън, и им беше дал инструкции всички да са с атлазени шапки — от едната страна кафяви, от другата — черни, и да са облечени с черни панталони и бели ризи. Беше се прибрал вкъщи със свито сърце, защото му предстоеше да иска от родителите си да му купят чифт черни панталони. Живееха в един занемарен апартамент над някакъв зеленчуков склад. Трябваше да се изкачват по продъненото стълбище и през топлите месеци из

целия коридор се носеше тежката миризма на гниеци зеленчуци. Няколко пъти, когато уволняваха някого от персонала, той се бе показвал на вратата на магазина.

„Хей, има ли нужда от помощ? — беше питал и човекът с изпоцапаната бяла престилка бе казал: — Ха, това трябва да се запише! Дете да предлага помощ? Разбира се, защо не?“

Изхвърляха по някоя зелка, малко марули, които бяха започнали да почерняват и карфиол, който се струваше добър на Крис. Проблемът беше, че мразеше карфиол. Стигаха до портокалите — поомекнали на места, но без да са изгнили.

— Ей, тези изглеждат хубави — казваше Крис.

— Не достатъчно за продан.

— Какво ще кажеш, да изям един?

— Нямам нищо против. Ето, вземи два. Три вземи.

Крис поемаше портокалите, които мъжът му подхвърляше по своя си начин.

Този ден занесе в къщи портокали, повехнали моркови и нещо, наречено каша от спагети, което имаше вкус на фураж, когато го отвори и го сготви.

— Но това не ми харесва! — протестираше сестра му Джени.

— Изяж го — заповяда ѝ той. — Нуждаеш се от храна, а има още девет дена, докато старият вземе парите от борсата.

Но и двамата знаеха, че „старият“ и „старата“ първо щяха да си купят пиячка. Най-често я купуваха от една долнопробна кръчма, която децата наричаха „дупката“, на една пряка от тях, под нивото на улицата — усойна, задимена изба, където старият отиваше веднага, щом станеше сутрин, а жена му се присъединяваше към него на връщане от работа. Беше готвачка в едно заведение по магистрала №10, излизаше от къщи, преди децата да са станали, и се прибираше най-често, след като вече си бяха легнали.

В деня, когато Кристъфър се прибра със свито сърце заради черните панталони, и двамата бяха в „дупката“. Той свари малко макарони на Джени, разбърка ги с доматиена супа и когато тя си легна, седна да чака родителите си.

Пристигнаха към полунощ и, както винаги, се караха. Когато влязоха със залитане, вонящи на алкохол и цигари, старият се олюля

сепнато и заговори с провиснали устни, между които димеше оплюнченият му фас:

— Какво, по дяволите, правиш още тука?!

— Трябва да говоря с теб...

— Посред нощ! Ха! Мърльо като тебе трябва да си е в леглото.

— Щях да си бъда, ако и ти се беше прибрал навреме.

— Ти си един малък дрисльо, ясно ли ти е? Няма да ми казваш кога да се прибирам и кога не! Все още нося панталони и аз съм мъжът в семейството!

Наистина носеше панталони. Бяха адски мръсни и миришеха ужасно — както и всичко по него — и висяха като хамак под издутия му бирен корем.

— Трябват ми пари за чифт спортни панталони.

— Имаш джинси.

— Черни.

— Черни! — избухна старият. — За какъв дявол са ти черни?

— За униформа в оркестъра. Ще свирим на един парад и всеки трябва да е облечен с бяла риза и черни панталони.

— Парад! Исусе Христе, те си мислят, че съм длъжен да се изръсвам всеки път, когато в града има някакъв парад. Кажете на шефа на този оркестър да дойде тук и да ми каже в очите, че съм длъжен да плащам за шибаните му униформи! Ще му обясня някои неща!

— Шшшт, Ед — намеси се майка му. — Млъкни, за бога! Ще събудиш Джени.

— Не ми казвай да млъквам, Мейвис! Това си е мойта шибана къща! Мога да си крещя, колкото искам в нея.

— Татко, парите ми трябва!

— Е, аз пък ги нямам!

— Имаше достатъчно да се напиеш тази вечер. И двамата с мама.

— Мери си приказките, момче!

— Това е истината.

— Няма нищо лошо човек да си пийне едно-две и няма да търпя дрисльо като теб да ми държи сметка кога съм пил достатъчно.

— Ед, не си го изкарвай на него.

— Майната ти! Ти винаги го защитавах! Дрисльото няма никакво уважение към възрастните, това е! Щом един пикльо казва на собствения си баща...

Баща му шумно се оригна, увисналите му устни замляскаха, а торбичките под очите му сякаш също се затресоха.

— Ще бъда единственият без черни панталони.

— Е, и ще се свърши светът, тъй ли? Гадното правителство те изцежда с данъци за строеж на училища и после почват да просят за още! Можеш да си отидеш с джинсите, а пък ако не им харесва, да си го заврат...

— Татко, моля те... Всички ще бъдат с шапки в черно и кафяво и моите сини джинси...

— Шапки! — Ед вдигна глава като костенурка. — Шапки! Исусе Христе! Тия хора искат да ги превърнат в хор от мамини синчета! Шапки!

Шкембето му се задрусва от смях и горните копчета на панталона му застрашително се изопнаха. Като гледаше подигравателно сина си, той се изпъчи, извади цигарата от устата си и я загаси в пепелника.

— Нямам пари за униформи на мамини синчета, а ти можеш да предадеш на вашия диригент какво съм казал.

Кристъфър и Джени делеха една малка стаичка, в която имаше място само колкото за двете им легла и за стар очукан скрин. Въпреки че си легна, без да светва лампата, Крис знаеше, че сестра му е будна и го чака с широко отворени очи. Понякога, когато нощем родителите им се биеха, тя се преструваше, че спи, но тази вечер не.

— Мразя ги — каза сухо Джени.

— Не бива да говориш така.

— Защо? Ти не ги ли мразиш?

И той ги мразеше, но не искаше чувствата му да я озлобяват. Момчетата бяха по-различни. Момчетата имаха нужда от майка много по-дълго, отколкото момчетата.

Джени го сепна с изявлението си:

— Веднага, щом порасна достатъчно, ще се махна оттук.

По дяволите, беше само на девет. Би трябвало да живее безгрижно, вместо да крои отсега как да избяга от къщи.

— Джени, не говори така!

— Но това е вярно. Ще избягам.

— О, Джени, моля те...

— И когато избягам, никога повече няма да се върна, освен може би само един-два пъти, за да те видя. Ти си единственото нещо, което

ме свързва с това място.

Крис лежеше със свито гърло, неспособен да я укори, нито да я обвини за нещо, защото самият той мислеше същото.

Следващата седмица Мейвис му мушна в ръката дващсет и пет долара.

— Ето, за черните панталони — каза тя.

— Благодаря — отвърна Крис без всякаква топлина. Копнееше за истински дрехи, за топла храна на масата и за родители, които да си бъдат вечер вкъщи и да са трезви. Всяко дете имаше нужда от това. Ако не беше той, Джени щеше да ходи дори още по-одърпана от сега. Той я караше да си реше косата, да изяжда по някоя препечена филийка сутрин и ѝ помагаше да си облече палтенцето, докато старият сумтеше и кашляше в махмурлука си, а майка им пържеше яйца в крайпътната кръчма, за да изкара някой долар за безконечното им наливане.

Дващсет и пет долара, мушнати от време на време в ръката му, не можеха да компенсират двамата пияни родители, които нямаха време да отгледат децата си.

— Баща ти не ти мисли нищо лошо. Преживя го много тежко, нали знаеш — когато падна на онези докове и си счупи гръбнака. Преди това беше съвсем различен човек.

Беше го чувал много често, но това не му помагаше. И други хора бяха преживявали трагедии в живота си, ала ги преодоляваха. Другите майки съзнаваха, че деветгодишните момиченца имат нужда от някого, който да им пере и глади дрешките, да си бъде вкъщи да им приготвя вечерята и да им пожелава лека нощ, когато си лягат. Ед и Мейвис бяха чисто и просто алкохолици и майката не беше по-добра от стария. Не биеха децата си, но нямаше и нужда — пренебрегването им действаше по същия начин.

На парада за Четвърти юли Кристъфър Лалик бе марширувал в нови черни панталони. Но на тротоара нямаше никой от родителите му да го гледа и радостта от свиренето на любимия му марш някак си се беше изпарила след злъчната забележка на баща му за мамините синчета. На другата година той напусна оркестъра и се записа в паралелката по домашна икономика. Реши, че ако през следващите пет години се налага да готви за себе си и за Джени, поне щеше да се

научи да го прави добре. Освен това в тази паралелка от време на време имаше безплатна храна.

Кристъфър седеше на стъпалата на дървената веранда и си припомняше миналото. Беше се стъмнило и на североизток в небето потрепваха първите звезди. В градината на мисис Рестън пееха щурците. Зад него под кухненската врата се процеждаше светлина, а на хладилника ѝ висеше бележката да остави лазаня. Червата му се обадиха и му напомниха, че цял ден не е хапвал, но нямаше никакво желание да яде. Трябваше да става, да се прибира и да напусне това семейство, но не знаеше как би могъл да понесе да се прибере сам в апартамент, в който всичко щеше да му напомня за Грег. Дрехите на Грег в гардероба, компактдискете му в гостната, пощата му на ъгловата маса в кухнята, шампоанът му в банята, любимият му сок в хладилника.

Крис би дал всичко, за да има майка и татко, при които да отиде, да си има някого, в чиято къща да влезе и да бъде прегърнат, приет и обичан, както се обичаха в това семейство. Да си има някого, който да му оправи леглото в стаята, да дойде при него, когато си ляга, да разроши с пръсти косата му и да каже: „Всичко ще се оправи, сине. Изгуби един приятел, но имаш нас. Ние те обичаме...“.

Никога не беше чувал тези думи от никого. Никога. Никога не ги беше казвал на никого — дори на Джени, преди да си тръгне, или на Грег, преди да умре. Беше казал на мисис Рестън истината: никой не го беше научил как.

Ед и Мейвис все още живееха в онова долнопробно жилище на държавен наем, където по време на дежурствата си често бе викан заради семейни скандали или нарушаване на спокойствието. От последния път, когато ги беше виждал, бяха минали може би три години. Старият имаше четинеста брада на четири-пет дена и миришеше ужасно, както винаги. Седеше на счупен люлеещ се стол и се наливаше с евтино уиски направо от бутилката. Старата пиеше бира и гледаше някаква сапунена опера по телевизията. Беше толкова тъмно и задимено, че ако човек искаше да види нещо, трябваше да влезе с факла или прожектор. Бяха го извикали, за да разтърве някакъв скандал и побой в съседния апартамент, и един Господ знаеше само

какво го бе накарало да почука на вратата им. Искаше му се да не беше го правил. Нищо не се беше променило. Нищо нямаше да се промени...

Гласът на Лий Рестън прекъсна мрачните му спомени.

— Кристъфър? Какво правиш там самичък в тъмното?

Крис въздъхна и стана от твърдото дървено стъпало. Разкърши плещи и погледна към звездите.

— Спомням си...

Тя издърпа плъзгащата се врата, пристъпи навън, скръсти ръце и се загледа в звездите също като него.

— Да... — продума само.

После и двамата помълчаха известно време, мислейки за предстоящата нощ, за предстоящите дни и месеци.

Щурците продължаваха да пеят наоколо и от шибоите в градината се разнасяше упоителен мирис. Луната беше изгряла, по тревата се образуваха първите капчици роса, а самата трева в този момент растеше.

Животът продължаваше.

Те също трябваше да продължат да живеят.

— Време е да тръгвам — каза Крис.

— Къде?

— Да се прибирам в апартамента.

— О, Кристъфър... може ли да... Не би ли искал, някой да...

— Няма нищо, мисис Рестън. Все някога трябва да го направя. Децата ти са тук и трябва да им обърнеш внимание. Шефът ме е освободил до след погребението... Всъщност, колкото пожелаеш, така че утре трябва да съм в апартамента. Ще ти трябват някои от дрехите му, писмата му, ключовете от колата му... изобщо... Когато решиш да ги донеса, само се обади. А сега трябва да си починеш. Беше ужасен ден.

Лий прекоси верандата по чорапи. Обувките ѝ бяха останали някъде отзад. Застана пред него с все така скръстени ръце и осветена отзад коса от кухненската лампа.

— Не бива да се прибираш още. Можеш да спиш на дивана в гостната и утре ще отидем заедно.

За момент Крис се поддаде на изкушението. Сцената, която си бе представял преди малко, внезапно изникна в съзнанието му в нова, реална светлина — как Лий роши косата му, докато той е отпуснал

глава на възглавницата, и казва с топлия си глас: „Всичко е наред, Кристъфър. Аз съм тук и те обичам“.

Но сега Лий беше със семейството си и със собствената си скръб. Нямаше нужда да ѝ се мотае тук още един човек, за когото да се грижи и успокоява.

— Благодаря, мисис Рестън, но ще се оправя. Прибирай се вътре при децата. Ще се видим утре.

Тя го наблюдаваше, докато вървеше към колата. Когато стигна до ъгъла, Крис чу гласа ѝ:

— Кристъфър...

Той спря и се обърна. Луната се бе вдигнала и на светлината ѝ Лий виждаше ореола около главата му, неясните фигури на щампата върху фланелката му, голите му крака, все още с гумените чехли, които бе нахлузил сутринта, когато бе поел към езерото за пикника.

— Благодаря ти за всичко, което направи днес. Нямаше да мога да се справя без теб.

— Аз също ти благодаря за поканата да остана. Щях да се побъркам, ако не бях тук с всички вас.

Крис понечи да продължи, но тя му викна да почака и изчезна в кухнята. Върна се веднага, като носеше нещо, огънато във фолио в едната си ръка. Слезе леко по стъпалата с босите си крака и като притича през тревата, пхна пакета в ръцете му.

— Не си ял цял ден. Затопли това в микровълновата... Обещава ли?

— Обещавам. Благодаря.

Пакетът се бе охладил в хладилника и студенееше на дланта му. Нямаше нужда да го отваря, за да разбере, че е лазаня.

ТРЕТА ГЛАВА

Като влезе в колата, Кристъфър остави пакета на седалката, запали двигателя и с огромно нежелание пое към къщи.

Апартаментът му се намирал в комплекса „Кътърз Гроув“. С Грег бяха живели в него две години. Онова, което бе привлякло Крис тогава в тази сграда, беше фактът, че е нова и че той ще е първият наемател на жилището. Всички знаеха, че е маниак на тема чистота. Не само че искаше да се нанесе в чисто ново жилище, но и всеки, който живееше около него, трябваше да съблюдава тази чистота.

Когато научи, че новото момче, постъпило в полицията, също търси квартира, той се бе приближил до Грег и му бе казал открито:

— Израснал съм в мръсотия с родители алкохолици, които не даваха пет пари дали има нещо на масата, а още по-малко за боклуците из стаите. Така че ако смяташ да клинчиш от дежурствата по почистването, казвай докато е време. Това ще ни спести много конфликтни ситуации за в бъдеще.

Грег беше отвърнал:

— Израснал съм с майка, която остана вдовица на трийсет и шест и трябваше да ходи на работа и да поддържа къщата. Денем у дома оставахме три деца. Всеки четвъртък сутринта тя ни изритваше от леглата в шест часа и ни караше да чистим до седем. След вечеря довършвахме работата и къщата беше в идеално състояние за уикенда. Ако някой не свършеше задълженията си както трябва, губеше всякакви права — включително джобни пари и правото да се вози в колата. Как ти се струва, Лалик?

Двамата се бяха преценили взаимно, ухилиха се, стиснаха си ръцете и така бе започнало приятелството им.

Когато Крис влезе в апартамента и включи осветлението, всичко беше подредено както обикновено. Кухнята вдясно бе идеално почистена. Холът направо срещу него — също. Беше украсен, буквално украсен, в матово бяло и какао. При нанасянето бяха постигнали взаимно съгласие, че няма причина двама бекяри да седят

на бурета за бира и да си подпират краката на дървени макари от телефонен кабел. Така че на жилището скоро бе придадена собствена атмосфера — с един грамаден диван в бежово с огромни възглавници; чифт клубни столове; един шиказен кожен стол с подходяща „отоманка“; внушителен кът за забавления, който обхващаше цялата стена и два от ъглите, за да изглежда обстановката „по-домашна“; фикус до плъзгащата се стъклена врата, осигурен от майката на Грег заедно с още няколко по-малки растения; две картини в рамки на стената; няколко нощни лампи; датски масички от тиково дърво и на едната стена — колекция от бейзболни шапки. И двамата обичаха тези шапки и бяха решили тези дни да си поръчат една специална закачалка, от която да могат лесно да си ги вземат.

Червената шапка с емблемата на „Минесота Туинс“ бе изчезнала някъде, но зелената — любимата на Грег — все още си беше на мястото. Беше му я подарил дядо му Рестън за последния му рожден ден. Крис пристъпи бавно, смъкна я и я държа дълго в ръцете си. Отиде до кожения стол и седна с бавните уморени движения на старец, после сложи огънатия във фолио пакет на отоманката и наложи шапката.

Затвори очи, облегна се на стола и остави спомените за Грег да оживеят в съзнанието му като на филмова лента: футболът за полицейската лига през лятото, водните ски, хамбургерите, обиколките им с полицейската кола, дежурната стаичка, където седяха с вдигнати на масата крака и си чешеха езиците с момчетата, ремонтът на апартамента, любимите музикални парчета...

„Спомени, спомени... По дяволите, колко болка ми причиняват!“

По някое време Кристъфър стана, сложи лазанята в хладилника и се запъти през хола към другия край на апартамента. Мота се дълго пред вратата на спалнята на Грег, взирайки се в тъмното, докато набере смелост да запали лампата и да се срещне лице в лице със самотата.

Най-после го направи и се облегна омекнал на рамката на вратата, като се мъчеше да преодолее нереалността на отсъствието на Грег. Този пистолет в кобур на шкафчето никога вече нямаше да виси на кръста на Грег. Никога вече нямаше да бъде закачена полицейската му значка. Никога нямаше да спи в тази стая, да окачи униформата в гардероба, да разглежда семейните снимки, да дочете започнатата книга от Робърт Паркър с оставен разделител между страниците, да

плати сметките, натрупани на шкафчето му, да пусне радиото, да си сложи слушалките от уредбата, да извика от стаята си: „Умирам от глад. Да излезем да хапнем някъде по един хамбургер!“.

Често се провикваше така и Кристъфър отвърщаше: „Стига с твоите хамбургери! Дай ми малко почивка, а Рестън?“.

Шегите около хамбургерите нямаха край. Миналата година на Коледа Грег бе получил почетно свидетелство от „Джамбо Догс“ — павилион за сандвичи на главната улица, който по празниците се бе превърнал в атракция на градчето. Ако човек изядеше един от онези „покъртителни“ сандвичи с всичките им добавки, държеше му ситост за два дни, а всички наоколо усещаха миризмата му още три. Много често, когато обикаляха с патрулката и приближаваха „Джамбо Догс“, Грег казваше: „Отбий за малко!“. „Божичко, не — отвърщаше Крис. — Хайде, не днес“. „Погледни от другата страна нещата — спестяваме от порцията“ — бе отговорил Грег последния път.

Крис пристъпи в стаята, все още със зелената шапка на главата. Усети, че идват — напирещото ридание, стягането в гърлото, пробождането в гърдите и смъденето в очите. И той им даде воля. Остави ги да се отприщят и да го завладеят, приклеknал на пода и облеknат на леглото на Грег, притиснал зелената шапка с все сила към лицето си. И се разрида, както никога през живота си — дълбоки, разтърсващи ридания, които отекваха в празната стая и се чуваха сигурно в горния апартамент. Не го интересуваха. Изцяло се потопи в болката — една крачка, която го приближаваше към приемането на смъртта на Грег.

Беше ужасно.

Беше жестоко.

Беше необходимо.

— По дяволите! — извика той и продължи да плаче, докато се изтощи напълно.

После, седнал все така на пода с шапката на Грег на главата, продължи да гледа в една точка и да се чуди защо винаги се случва на добрите, а мръсниците продължават да бият, да изнасилват, да крадат и да изоставят децата си.

Седеше там с пламнала глава в един часа през нощта, като продължаваше да мачка шапката на Грег в ръцете си, разтърсван от време на време от последните спазми, притиснат от непоносима умора

и странно беззащитен. Въздъхна дълбоко два пъти, огледа се в празната стая и се зачуди от къде на къде хората са решили, че след такъв плач олеква.

Чувстваше се скапан. Сякаш главата му щеше да избухне, а очите му да се пръснат като пуканки. И призна пред себе си, че може би една от причините да плаче толкова много беше, че плаче и за себе си — за малкото момче от училищния оркестър, за самотата, в която бе живял, и заради болезнените спомени, които го бяха връхлетели днес.

Всички гости си бяха заминали от къщата на Лий Рестън. Децата се бяха облекли за лягане, но нямаха никакво желание да се мушнат в леглата сами. Отново ги бе обхванал ужасът от самотата, както след смъртта на Бил.

— Елате в леглото при мен — покани ги тя и те с удоволствие отидоха.

Тримата легнаха един до друг — Лий по средата, подложила двете си ръце под главите им. Мина много време, преди Джой колебливо да признае вината си.

— Ей, мамо...

— Да, миличко?

— Когато се обади по телефона... не исках да кажа това. Всъщност, това, което казах, беше глупаво.

— Какво каза?

— Че Грег щеше да ни води с приятелите ми на Вели Феър другата седмица. Излезе, че това е най-важното за мен, нали разбираш?

Лий сви дясната си ръка и го притегли още по-близо до себе си.

— О, Джой, за това ли си се тревожил през цялото време?

— Е, сигурно е прозвучало доста егоистично.

— Не, не, Джой, миличък... не се измъчвай. Това си е просто нормална човешка реакция. Трудно е да се повярва такава новина и когато я чуем, ние просто... е, изразяваме недоверието си. Нали знаеш как е — ден след ден си вършим нормалните житейски неща и когато изведнъж се случи нещо такова, човек се замисля за най-простите неща и казва: „Божичко, как може да е вярно!? Човекът, когото изгубихме, е оставил толкова недовършени неща?“. Спомням си как си

повтарях, когато почина баща ти: „Но нали щяхме да ходим на почивка във Флорида?“. И днес, когато Кристъфър пристигна с вестта, дълго време продължавах да повтарям, че Грег още не е оправил градинския маркуч. Така че, виждаш ли — и аз съм направила като теб. Когато чуем, че някой, когото обичаме, току-що е умрял, ние не мислим, просто реагираме, така че не се измъчвай за това.

— Знаете ли, какво си мислех през цялото време, докато пътувах насам? — обади се Джанис.

— Какво?

— Колко измамена оставам след смъртта на Грег, защото той никога няма да се ожени и да има деца и жена, която да ми бъде снаха, и колко ужасни ще бъдат Коледите отсега нататък, и че рождените ми дни вече никога няма да бъдат същите без него...

— Смятам, че и тримата днес сме си мислили такива неща.

Полежаха така, загледани в слабата светлина на нощната лампа, която очертаваше предметите в стаята.

Ръцете на Лий започнаха да изтръпват. Тя ги издърпа изпод главите на децата си, които лежаха притиснати от двете ѝ страни.

— Сега ще ви кажа аз какво си помислих на няколко пъти днес. И веднага след това се почувствах така ужасно... Така... е, нека ви кажа. По средата на цялото това организиране на утрешния ден, сред телефонните разговори и влизащите и излизащите хора се хванах, че си мисля: „Дали са се обадили вече на Грег?“. И след това ме прониза истината — „Грег е мъртъв. Той няма да дойде!“. И се почувствах така странно и ужасно виновна, че съм могла да забравя, че е умрял, че всъщност той е причината за цялата тази суматоха.

— На мен ми се случи същото — призна си Джанис.

— На мен също.

И тримата се утешиха с факта, че явно това са най-естествените човешки реакции. После Джанис въздъхна плахо:

— Вече нищо няма да е същото...

— Да — отвърна майка ѝ, — това е сигурно. Но сме длъжни да живеем пълноценно и колкото е възможно по-щастливо заради самите нас, независимо от отсъствието на Грег. Повтаряла съм си го хиляди пъти след смъртта на татко и се убедих, че е така. Когато започне да ви става много тежко, искам да мислите за това. Бог ви е дал право на щастие и трябва да се борите да го имате.

От време на време задремваха. Спаха неспокойно и често се стряскаха.

На сутринта си наложиха да свършат каквото трябва: банята, закуската, разговорите по телефона... пак... и пак... и пак. Между непрекъснатите позвънявания Лий успя да се обади на Лойд.

— Здравей. Аз съм, Лий.

— Малката ми! Радвам се да ти чуя гласа, макар и така разтреперан.

— Налага се да те помоля за една услуга, Лойд.

— Разбира се, каквото пожелаеш.

— Можеш ли да дойдеш с мен до погребалното бюро тази сутрин?

— Разбира се, че мога.

— Не искам да натоварвам децата с това. Силвия би дошла, също и някои от приятелките ми, но предпочитам теб.

— Това е най-приятният комплимент за един старец в този сутрешен час. Кога да мина да те взема?

С усещането за Лойд до себе си тя отново изпита някакво спокойствие, сякаш бе с Бил. Милият добър Лойд — колко беше благодарна, че го има в живота ѝ.

И преди бе имала работа с Уолтър Дюи и знаеше как ще я посрещне: със съчувствие и същевременно делово и ще задава въпросите, които специфичната му професия изискваше да се задават.

Първо смъртният акт... дата на раждане, месторождение, имената на родителите, единен граждански номер. Фактите бяха лесни. След тях идваше трудното — в кой ден искат да бъде погребението, от колко часа, искат ли да свири орган, да има солист, имат ли запазен парцел в гробищата, какво мислят за цветята, за обяда след церемонията, за некролозите... Открит ковчег ли искат или закрит? Разполагат ли с някои от последните снимки на Грег? Кои ще носят ковчегата?

На това място Лий изглежда се обърка и се намеси Лойд:

— Вчера говорихме за това с младия Лалик. На погребението изглежда ще има полицейски служители от целия щат. Винаги е така, когато погребват някой от колегите си. Искаш ли някои от тях да поемат това, Лий? Няма съмнение, че за тях ще бъде чест, ако им позволиш.

— Да... о, да. Грег също би го одобрил. Той обожаваше професията си.

Лойд стисна ръката ѝ и ѝ отправи благодарната си усмивка.

— И, ако позволиш на един изкуфял дядо... бих искал да кажа надгробна реч.

Ако беше възможно да обича Лойд Рестън повече, Лий би го обичала. Толкова неща бе научила от този човек.

В отговор тя се усмихна и ръката ѝ стисна неговата.

— Знам, че внукът ти би го одобрил. Благодаря ти.

Влязоха в една стая, пълна с ковчези, и се опитаха да бъдат повече рационални, отколкото емоционални. Най-после Лойд посочи към един с метално сребрист цвят.

— Мисля, че този ми харесва. Напомня ми за цвета на първата кола, която помогнах на Грег да си купи след завършването на гимназията.

Тръгнаха си от погребалната агенция с обещанието, че по-късно ще се обадят за имената на носачите и ще донесат комплект дрехи за Грег.

Не можеше да се отлага повече. Това беше най-болезненото — да се влезе в жилището, където бе живял, където бе правил щастливи планове за бъдещето и подреждал вещите си от ежедневния си живот.

— Е, татко — каза Лий, когато се върнаха в колата на Лойд. — Мисля, че е време да отидем в апартамента на Грег.

Той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Никой не е казал, че е лесно да си родител. Трябва да поемаш отговорностите и на починалите. Може би ще ти е по-леко, като мислиш за радостите, които ти е носил в живота. Помниш ли, когато бяха малки, и с Джанис искаха да направят торта за годишнината на сватбата ви? Не беше лоша, само че доколкото си спомням, нямаха никаква представа от сладкарство и бяха направили глазурата с обикновена захар.

— Но ние си я изядохме...

Лицето на Лий се сви при този спомен.

— А онзи Осми март, когато ти беше направил малката къщичка за птички?

— Още я пазя.

— Тогава бях сигурен, че това момче ще стане дърводелец. Беше дяволски сръчен с чука.

Продължиха да си припомнят, докато стигнат апартамента на Грег. Когато Лойд спря колата, двамата останаха вътре, загледани в блока, без никакво желание да слизат.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Лойд.

— Да — прошепна Лий. — Моля те.

На вратата ги посрещна Кристъфър — гладко избръснат, с джинси и поло. Лий се вгледа в подпухналите му очи и разбра, че е прекарал кошмарна нощ.

— Здравсти — каза простичко тя и го пое в прегръдките си.

Останаха дълго така прегърнати, припомняйки си вчерашния ден — че бяха първите двама, научили страшната вест, и как се бяха утешавали взаимно. Докато се притискаха един в друг, Лий усещаше свежия дъх на афтършейва му и здравината, която се излъчваше от тялото му. Стоеше така със затворени очи и натезало сърце.

Най-сетне се пуснаха.

— Здравей, Лойд, как си? — каза Крис.

Двамата се прегърнаха за миг по мъжки.

— Е, ще се оправя — отвърна Лойд. — Представям си каква нощ си изкарал.

— Да, ужасна.

— Трябваше да останеш вкъщи с мен и децата — рече Лий.

— Може би — отвърна той. — Може би. Но все някога трябваше да се върна тук. Днес също ще мръкне и утре, и вдругиден...

„Неговият дял е най-тежък — помисли си Лий, — тъй като е живял най-близо до Грег.“ Дори тя, въпреки че му беше майка, не го беше виждала ежедневно последните две години. В това жилище отсъствието му бе най-осезателно.

— Изяде ли лазанята? — попита Лий.

— Да, тази сутрин.

Крис сложи ръка на корема си и се опита да се усмихне.

— Беше чудесна.

Тя се огледа в кухнята, безсилна да продължи по-навътре в апартамента, опитвайки се да задържи времето още няколко минути с нещо странично.

— Може ли да използвам телефона, Кристъфър? Искам да се обадя в магазина.

— Разбира се.

Крис и Лойд тръгнаха към хола, а Лий набра номера на цветарския магазин. Обади се Силвия.

— Силвия, ти там ли си?

Бяха наели четири дизайнерки, които идваха в най-натоварените часове.

— Реших, че е най-добре да се отбия да видя как вървят нещата.

— Всичко наред ли е?

— Напълно. Момичетата се справят. Не се тревожи за нищо. Ти спа ли въобще?

— Не много. С Лойд вече ходихме в погребалната агенция и насрочихме погребението за понеделник в два следобед.

— Скъпа, трябваше да дойда с теб!

— Знам, че щеше. Мама и татко също. Но отидохме с Лойд. Уредихме всичко... наистина. Но ти би могла да свършиш едно нещо от магазина, Силвия.

— Каквото поискаш. Само кажи.

— Искам да се обадиш на „Колер Драм“ и да поръчаш три дузини калии, фрезии, гардении и мъжка папрат. Само бяло и зелено.

— Лий замълча за малко и добави: — За понеделник.

— Лий, няма нужда ти да уреждаш тия неща.

— Напротив.

— Но, Лий...

— Той беше мой син. Искам да го направя, Силвия.

— Лий, това е глупаво. Защо не оставиш някое от момичетата да го свърши. Или аз? Ще се справя чудесно.

— Това е нещо, което трябва да свърша аз, Силвия. Моля те да ме разбереш. Лойд ще произнесе надгробната реч, аз пък ще се погрижа за траурните цветя.

— Добре — съгласи се най-после Силвия. — Пълен комплект или наполовина?

— Пълен. Решили сме ковчегът да бъде затворен.

— Добре, Лий — въздъхна Силвия. — Ще се обадя веднага.

— Благодаря ти, Силвия.

— Лий, реших, че трябва да ти кажа. Непрекъснато пристигат съболезнования за Грег. Мисля да остана тук да помогна на момичетата, но ако ти потрябвам, само се обади и тръгвам веднага. Окей?

— Ще се оправя. Сега съм в апартамента на Грег с Лойд и Кристъфър, а децата са вкъщи.

— Добре, но ако имаш нужда, се обади... обещава ли?

— Обещавам. Благодаря, Силвия.

Когато затвори апарата и влезе в хола, Лий разбра, че двамата мъже са чули целия разговор. Беше им благодарна, че никой от тях не отвори дума да я разубеждава. Вместо това и двамата сложиха ръка на раменете ѝ и останаха така, загледани в колекцията от шапки на стената.

— Носеше червената — каза Кристъфър, — но любимата му все още е тук. Ей тази, зелената, която му подари миналата година Лойд.

Лойд кимна и тримата разбраха, че е време да излязат вече от съзливото си настроение. Лий се отдръпна от прегръдката им и пристъпи към фикуса.

— Добре изглежда. — Тя разрови пръстта с една клечка, забита в саксията. — Лотосът също... и бръшлянът...

Сълзите отново започнаха да напират в очите ѝ — просто защото Грег никога вече нямаше да полее тези безмълвни цветя. Всъщност не, имаше нещо повече: те бяха символ на неговата независимост, бяха подаръци, които му беше направила, когато се премести да живее самостоятелно в първия си собствен апартамент. Беше ги гледал само две години... само две...

— О, това е глупаво — каза тя, ядосана на себе си, задето се беше разплакала отново. — Те са просто цветя. Най-обикновени цветя.

— Не е глупаво — отвърна Кристъфър. — Чувствам се по същия начин всеки път, когато ги погледна... и тези шапки... и компактдискете... всичко... не е глупаво.

— Знам — рече поуспокоена Лий. — Но толкова много плаках, че вече се уморих.

— Да — потвърди нежно той, — всички сме уморени.

— Трябва да погледна и в гардероба му. За това ли си мислиш?

Крис кимна и я поведе. На прага на стаята на Грег отстъпи една крачка и я пусна да влезе първа. Лойд беше останал в хола.

Лий пристъпи в стаята.

— Винаги ли поддържаше така чисто?

— Казваше, че така си го учила. Говореше за някакви четвъртъчни почиствания.

— Божичко, как ги мразеше!

— Това обаче не му пречеше ни най-малко.

Крис отиде до гардероба.

— Имаше два комплекта ежедневни дрехи. — Той ѝ ги подаде. — Тази сутрин разглеждах сметките му. Всичко, свързано с апартамента, е платено. Тези са за други неща.

Лий се загледа в тях.

— Тази е за мотоциклета — каза тя и лицето ѝ отново се измени.

Крис я прегърна, докато плачеше. Придържаше я здраво и неподвижно. Собствените му очи бяха сухи, а пръстите ѝ бяха сграбчили блузата на гърба му и цветната щампа се бе разкривила.

— О, Господи! — шепнеше тя. — О, Господи...

Внезапно на Крис му хрумна мисълта колко често бе прегръщал тази жена през последните двацет и четири часа. Бе я държал толкова близо до себе си и толкова продължително, колкото не му се бе случвало от години с друга. Това, че тя разчиташе на него, му даваше особени сили и всеки път, когато го помолеше за нещо, собствената му скръб сякаш се разсейваше. Скръбта по изгубен близък човек беше съвсем ново чувство за Кристъфър. Беше се сблъсквал със скръбта на много непознати през деветте години служба в полицията. Бе ходил на курсове по психология на поведението на травмирани жертви и на техните семейства, но за пръв път истинската скръб го докосваше лично. Никога в живота си не бе имал дядовци и баби, близки на семейството или любими приятели, така че не бе присъствал и на никакви тъжни погребения. Съмняваше се дали щеше да се трогне изобщо от смъртта на родителите си.

Това, обаче... това беше дяволски тежко. Лойд пристъпи на прага със зелената шапка в ръце. Погледът му срещна погледа на Кристъфър през рамото на Лий. Изчака търпеливо с помръкнало от скръб лице. Най-после влезе в стаята и седна на леглото.

— Мислех си — каза той, сякаш почти на себе си, — че ковчегът ще бъде затворен. Грег обичаше тази шапка най-много. И човек трудно можеше да го накара да облече костюм приживе. Какво ще кажете, за

погребението да му сложим джинсите, една от любимите му тениски и тази шапка? Лий, скъпа, ти как смяташ?

Лий се отдръпна от Кристъфър и рови известно време в джоба си. Докато си бършеше очите, се опита да се усмихне.

— Със сини джинси и с тази шапка? О, Лойд, ти си безценен!

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че това е чудесна идея.

— Тогава да вземем една блуза. Крис, коя носеше най-много?

След тези думи не беше вече толкова непосилно тежко да се отвори гардеробът на Грег и да се поровят из него. Бяха се сплотили като истински екип — всеки помагаше на останалите, когато чувствата надделеяха, и на излизане от апартамента вече съзнаваха, че заедно са успели да преодолеят още един тежък момент.

— Идваш с нас вкъщи — обърна се Лий към Кристъфър. — Не можеш да останеш сам тук.

— Благодаря, но всъщност трябва да отида до сервиза и да взема новия експлорър, който бях поръчал. Чакали са ме да го взема вчера, но... — Той сви рамене. — Обадох се на момчето и му казах, че ще мина днес.

Той се поколеба, боейки се, че може да прекали с гостуването си и да ангажира излишно семейството със себе си.

— Виж, не мисля, че...

— Кристъфър, настоявам! Какво ще правиш тук? И освен това, съседите са донесли толкова много храна. Хайде!

— Добре, ще дойда.

— О, щях да забравя. Можеш ли да направиш нещо за мен?

— Всичко.

— Би ли говорил с шефа си и да му предадеш моите благодарности, задето предложил хора от полицията за носачи. Помоли го да избере шестима. Които реши. Грег уважаваше един човек на име Острински и някой си Ноукс.

— Острински и Ноукс, да, разбира се.

— И ти, Кристъфър... — Лий го докосна по ръката. — Ако искаш... много бих се радвала, ако и ти си с тях. Но само ако искаш.

— Щях да се обидя, ако не ме беше помолила. Освен това, той също би искал, а и аз също, ако се беше случило обратното.

Тя стисна ръката му и я пусна.

— Искам имената и на останалите, колкото се може по-скоро, за да бъдат записани в некролога.

— Аз ще се погрижа за всичко, мисис Рестън. Ще говоря с шефа и ще се обадя на Уолтър Дюи лично, какво ще кажеш?

— Би било голяма помощ, благодаря ти. Изглежда...

Лий усети как в гърдите ѝ отново се надига благодарността за това, че може да разчита на него.

— Изглежда прехвърлям твърде тежко бреме върху теб, Кристъфър. Прости ми. Толкова много ми помогна — държа да ти го кажа. Когато си наоколо, нещата просто изглеждат... как да кажа... по... по... ми е леко.

Тя се усмихна и Кристъфър се почувства много по-добре, отколкото при събуждането си тази сутрин.

— На мен също.

След като Лий си замина, той се отби с колата в управлението и говори с шефа си Уолтър Дюи, след това се зае с неприятните подробности, с които не искаше да се занимава Лий Рестън. Отби се в отдела за пътни произшествия да прибере ключовете на Грег. Тоби, който беше дежурен, го познаваше и знаеше, че са съквартиранти с него. — Много съжалявам, Крис — каза той, докато му подаваше връзката ключове.

— Да — отвърна Крис и се изкашля.

— Беше много добър човек и приятел.

Тоби сложи тежката си ръка на рамото му и двамата помълчаха.

— Предполагам, че мотоциклетът е размазан.

— Да, така е.

Крис кимна и погледът му обходи петната от моторно масло из мръсния двор.

— Това е добре.

Не беше забелязал никъде мотоциклета, нито имаше намерение да го търси.

— Мисля, че така е по-добре. Иначе майка му трябваше да го ремонтира и да го продава. Не би могла да се справи с това.

Тоби го потупа за последен път по рамото и отпусна ръка.

— Семейството му трябва да го е преживяло страшно тежко.

Крис отново кимна. Понякога му беше трудно да реши какво да каже.

— Е, такъв е животът — въздъхна Тоби.

— Да, довиждане.

Навън бе станало необичайно задушно. На изток небето бе синьо като великденско яйце. На запад облаците приличаха на мръсна стара кокошка, която се е ровила в праха. Някъде в далечината тътнеха гръмотевици. Във въздуха се надушваше влагата и онзи специфичен дъх на колендро, който често съпътстваше дъжда.

Наближаваше четири следобед, когато Кристъфър изкара страхотния си нов форд експлорър с цвят на диви ягоди от паркинга на „Фарендорф“. Мирисът на овлажнял прах го удряше в носа през отворения прозорец и се смесваше с този на нова пластмаса, а двигателят раздвижваше моторното масло, налято съвсем скоро в заводския цех.

Това би трябвало да е най-шеметният миг. Двамата с Грег го очакваха от два месеца — още откакто бяха поръчали колата. Бяха кроили планове как ще си направят едно пътешествие с нея тази есен, може би надолу към Денвър, където щяха да се изкачат в планините и да потърсят някое запустяло градче в изоставените златни мини. Бяха говорили и за едно ходене до Нова Скотиа, да разгледат дивия морски бряг там или дори да изчакат до зимата и да слязат на юг към Флорида. Където и да отидеха, щяха да пътуват с експлоръра.

Внезапно Кристъфър се почувства безкрайно уморен от всички тези сладникави мисли. Като минаваше по булевард „Куун Репидс“, той се провикна в наелектризирания въздух:

— Хей, Грег, виж! Взех я!

Усмихна се и се остави на радостната тръпка, на приятното вълнение от това събитие, за което бе копнял толкова дълго.

— Виждаш ли ме, Грег Рестън? Ей, я погледни. Наистина я взех най-после, а ти да ми изиграеш такъв номер и сега да те няма! Как можа, копеле такова? Така или иначе, ще отида до Денвър. Само почакай и ще видиш! И ще се пръснеш от яд, че ти няма да дойдеш с мен!

Експлорърът имаше някакъв лек дефект в панела на дясната врата. Трябваше да се обади на фирмата да го погледнат.

— И как е там горе, Рестън? Имат ли хамбургери с всичките им добавки? Е, добре! Дръж си ги там горе!

Продължаваше да кара и се почувства неочаквано щастлив, проумявайки нещо за пръв път: че досега все още не бе приел смъртта на Грег. С приемането ѝ настъпваше едно странно спокойствие и вече можеше да продължи да живее. Не се съмняваше, че ще има още много тежки дни, часове и болезнени мигове, когато Грег ще му липсва ужасно, но току-що бе научил един от начините, по които да се справя с тях. Да продължава онова, което трябва да продължава, и да си даде правото да се радва на това, на което би трябвало да се радва.

Отиде с колата до полицията да я покаже на момчетата. Прегледа по навик записа на последните обаждания семейни подозрения, нарушаване на реда, взлом, жалби във връзка с животни — все същите неща. Изпи чаша кафе, отговори на съчувствените въпроси за семейство Рестън, за предстоящото погребение и излезе навън, да се порадва отново на новия експлорър.

Когато пое към къщата на Лий Рестън, вече валеше. Новите чистачки работеха безотказно, със съвсем различен звук от онези на старата бричка. Сложи компактдиска на Вайнс Джил в плейъра и подкара по-бавно, припявайки на местата, където знаеше думите, като се наслаждаваше на присмехулното ромолене на дъжда по металния покрив и случайното високопарно тътнене на някоя гръмотевица, които сякаш започваха да лекуват душата му.

В тонколоните вече звучеше „Спомена ли твоето име“ на Вайнс и това още повече разведри дъждовния следобед.

Пред дома на мисис Рестън бяха спрели няколко коли. Той паркира пред тях и притича през дъжда до пътната врата.

— Хайде, влизай. Здравсти. Как си днес?

— По-добре. Ти как си?

— Уморена, тъжна, само въздишам.

— Да... жестоко е.

Крис погледна към кухнята, където светеше лампата и хората се бяха събрали около масата.

— Изглежда, имате много гости. Може би не трябваше да идвам...

Лий сложи ръка на кръста му и го издърпа напред.

— Не се излагай. Сега не е време човек да остава сам. Хайде, ела при другите.

На светлината на кухненския абажур гостите се бяха подпрели на лакти и разглеждаха албуми със снимки на баби, дядовци, лели, чичовци, братовчеди, приятели. Плотът до печката бе отрупан с претоплени гозби, купи със салата, подноси със сандвичи, кифлички, сладкиши и четири различни кейка в алуминиеви форми.

— Добре дошъл, Кристъфър — поздравя го Джанис от другата страна на стаята. — Радвам се, че се върна. Мисля, че познаваш всички, освен тези тримата. Завършили са гимназията заедно с Грег. Нолан Стийг, Санди Адълфсън и Джейн Ретинг.

Той им кимна, а Джанис добави:

— Джейн ходеше с Грег, когато бяха в гимназията. Прекарвала е много време у дома.

Тя прегърна момичето. Очите на Джейн бяха зачервени. Останалите продължаваха да разглеждат снимките и от време на време възкликваха:

— О, ето го с онази ужасна шапка, с която се движеше навсякъде! Помниш ли как не можеше да го накараш да я смъкне и за лягане, Лий?

— Винаги е обичал шапки.

— И хамбургери.

— И сурово тесто за сладки.

— О, вижте, ето го на пистата.

— Беше доста висок, но нямаше грешка на спринта.

— Нолан, погледни тази. Къде е правена?

— В Тейлърс Фолс. Ходехме там една банда момчетии, събличахме си ризите и играехме на разни неща. Състезавахме се кой ще свали пръв момиче.

— Синът ми... да свали момичета? — възкликна Лий с престорен ужас.

— Моят приятел... да свали момичета? — повтори след нея Джейн със същия тон.

— Не беше светец, нали разбирате?

— Е — каза Лий, — ние пък си мислехме, че не е такъв, нали Джейн.

И двете си размениха тъжни усмивки. Продължиха да разглеждат снимките, докато Лий шеташе по масата. Тя се обърна към Кристъфър: — Гладен ли си? Има много ядене. Ще ти дам една чиния. Обслужвай се сам.

Той хапна малко гулаш, пиле с ориз, италианска салата, два сандвича с пуйка и три парчета кейк, като през цялото време стоеше прав и гледаше през главите на останалите снимките на Грег, които никога преди това не беше виждал. На няколко пъти му предлагаха стол, но Крис отказваше. Джанис му подаде чаша мляко. Продължи да наднича в албумите: Грег като бебе на втория си рожден ден, където духаше двете свещички, сложил новородената си сестричка на колене; първият му ден в детската градина; на около седем години с извадени предни зъби; с Джанис, и Джой; цялото семейство до някаква рибарска лодка с уловената риба; застанал на един крак с баскетболна топка в ръка, готов да стреля; с двамата си дядовци и двете баби пред входа на Лютеранската църква, вероятно в деня на първото си причастие; изтегнат на тревата с още едно момче, което си бе сложило главата на корема му и двамата се кикотеха, надянали по един чифт слънчеви очила; понесъл майка си на гръб, а тя вдигнала ръка, сякаш е яхнала кон и замахва с камшик; с още трима тийнейджъри, единият от които Нолан, облежани на някаква лека кола; двамата с Джанис на абитуриентската ѝ вечер; двамата с Лий на неговата абитуриентска вечер; изправен до една черно-бяла полицейска кола в новата си униформа и с пистолета; до волейболната мрежа на Четвърти юли миналата година, закрепил топката на върха на петте си пръста на едната ръка, а с другата прегърнал Кристъфър през рамото — Кристъфър пък бе прегърнал Джой от другата му страна.

Изведнъж Крис бе обзет от завист. „Какъв щастлив живот е водил Грег Рестън. Сигурно не е лошо да умреш, след като си имал такива щастливи спомени.“ Грег се бе радвал на толкова любов в семейството, бе имал толкова приятели. Всеки миг от живота му бе запечатан на снимки, събирани грижливо в албум от една любеща майка. Ето я и сега — припомня си всички тези мигове с останалите, помага им да го преживеят по-леко, поднася храната и мие чашите, докосва нечие рамо, докато шета около масата.

„Каква жена!“ — помисли си той, докато се взираше в нея. Лий улови погледа му и се усмихна. Крис бързо отмести очи и се загледа в

една снимка, на която бяха двамата с Грег.

Имаше точно четири снимки като дете и не знаеше кой ги е правил, но от друга страна се радваше, че не е имало фотоапарат в къщата, където бе отраснал. От началното училище нямаше никаква снимка. Беше едно от децата, които никога не носеха пари, когато идваше фотограф и когато после учителят им раздаваше снимките. Неговите фотоизображения си оставаха по лентите на фотографите.

Снимката от завършването на гимназията си я беше платил сам, защото по това време вече работеше и печелеше по някой долар.

Занесе чинията си в кухнята и я изми на мивката.

Лий Рестън пристъпи зад него.

— Чакай, аз ще я измия.

— Вече е готова. Да я оставя ли на кърпата?

— Да, ако обичаш.

Той я остави. Когато се изправи и се обърна, Лий беше зад него — двамата, изолирани от останалите зад вратата, която разделяше кухненския бокс от трапезарията.

— Благодаря ти, че се погрижи за носачите.

— Няма нужда да ми благодариш. Чувствах го като свое задължение.

— За нещата на Грег в апартамента...

— Когато имаш възможност. Няма защо да бързаш.

— Може би ще искаш да си намериш нов съквартирант.

— Още не съм решил. Твърде е рано.

— Добре — съгласи се тихо тя. — Но може би ще трябва да изкарам колата му от гаража.

— Взех ключовете му... ето. — Крис ги измъкна от джоба си. — Но няма смисъл да бързаш. Никой няма да възрази, да остане там още няколко дни. Наемът му е платен до първи.

Лий разглеждаше ключовете в ръката си и лицето ѝ отново помръкна от скръб.

— Наистина, мисис Рестън, няма защо да бързаш. Нека първо да минат другите неща.

Джанис надникна и влезе при тях.

— Мамо... за колата на Грег ли говорите?

Лий се изкашля.

— Да. Тъкмо казвах на Крис, че трябва да освободим онзи гараж. Донесъл ни е ключовете.

— Надявах се да мога да я ползвам известно време. Доста е по-надеждна от моята.

— Разбира се, че ще можеш.

— Моята гори маслото и ако изкарам още един месец с тези предни гуми, може да ми погоди някой номер.

— Разбира се, скъпа, ще си я ползваш спокойно. Можем дори да обявим твоята за продан, а ти да вземеш неговата.

— И аз си го помислих, но не исках да... — Джанис сви рамене и помръкна. — Е, нали знаеш?

Лий стисна ръката ѝ.

— Знам. Но с тези вещи, така или иначе, ще трябва да се направи нещо.

— Благодаря, мамо.

— Ако искате, можете да ми оставите ключовете и да я докарам, когато кажете. Някой от колегите може да дойде с мен и да ме върне обратно. Или пък мога да дойда и да те взема, Джанис, по всяко време.

— Бих могла да дойда довечера с теб и да я взема.

— Разбира се. Така става. Макар че вали.

— Карала съм в дъжд и преди. Сигурна ли си, че няма проблеми, мамо?

— Разбира се, просто ще отпадне още една подробност. Вървете и действайте.

— Искаш ли да отидем сега? — обърна се Джанис към Кристъфър.

— Когато кажеш.

— Само да си взема чантата.

Когато Джанис излезе, той попита Лий:

— Мога ли да помогна с още нещо?

— О, Кристъфър, вече помогна толкова много. Не, вървете сега.

Тя го изпрати до вратата, където Джанис вече го чакаше.

— Надявам се, че тази нощ ще можем да поспим. Джанис, внимавай, като караш насам в дъжда. И, Крис...

Лий го прегърна с онази свободна майчинска прегръдка, с която майките благодарят или казват „лека нощ“ на децата си.

— Толкова си мил... и загрижен... Благодаря ти, че дойде.

Крис се запита дали тя знае колко приятно му бе усещането, когато ръката ѝ се плъзна по врата му.

— А, само минутка! — викна Лий и изтича в кухнята, откъдето се чу дърпане на чекмедже и шумолене на фолио.

Тя веднага се върна със спретнат сребрист пакет.

— Това е шоколадова торта. За сутринта.

— Благодаря, мисис Рестън.

Крис и Джанис седнаха в експлоръра с измокрени блузи и поеха към апартамента му.

— Майка ти е чудесна — рече той.

— Това всеки го казва. Всичките ми приятели от гимназията искат да е тяхна майка.

— Не се ли прекършва понякога?

— Много рядко. Има си един израз: „За силните няма нещастие“. Но ми се струва, че все още не е поела целия удар от смъртта на Грег.

— Ще го усети, когато спре да успокоява всички останали и остане известно време сама. Точно в такъв момент го осъзнах и аз — когато се върнах миналата нощ в апартамента.

Джанис се пресегна, сложи длан върху голата му ръка и двамата се заслушаха в монотонния шум на двигателя и на гумите по мокрия асфалт.

По едно време тя отдръпна ръката си, сякаш изведнъж се беше сетила за нещо.

— Кристъфър, тази кола нова ли е?

— Днес следобед я взех от сервиза.

— И не спомена нищо?

Той сви рамене.

— Усетих, че мирише на ново. И картоните още стоят по мокета.

— Ти си първата, която се вози в нея.

Джанис се взря в профила му. Сред всеобщата скръб бе настъпил миг, в който пълнокръвният живот прониза цялото ѝ същество като при удар от ток. Винаги бе обичала това лице от мига, в който го бе видяла — красиво лице, с чиста обветрена кожа, която винаги изглеждаше като току-що измита. На фона на внезапните светкавици носът, устните и челото му очертаваха един привлекателен силует, подчертан от мигновената ярка светлина. В днешно време, когато мъжете ходеха на фризьори или пускаха косите си на дълги навити

кичури зад ушите, неговата твърда къса коса с естествени къдри на места му придаваше онзи типично американски вид, който още повече подчертаваше безупречната му чистота.

— Едно време си мечтаех да пътуваме в една кола двамата с теб. Много жалко, че днешният повод не е по-приятен.

Той беше усетил погледа ѝ и се престори, че не е разбрал тънкия ѝ намек.

— С Грег бяхме решили да отидем до Денвър през есента... или до Нова Скотиа.

— Интересно, как всички нишки водят към него.

— Мисля, че е естествено. Когато някой умре внезапно, оставя много недовършени неща.

— Миналата нощ говорехме за това — мама, Джой и аз. Спахме заедно в леглото на мама и дълго говорихме за това, което изпитваме.

Крис си представи как Лий е събрала децата до себе си. Беше точно в неин стил.

— Обзалагам се, че никога в живота си не ви е хокала, нито ругала или била.

— Да ни ругае? Не. Но се е карала, когато сме заслужавали. А когато бях на пет или на шест години, изядох един шамар. Бях нарекла вуйчо си Бари гадно лайно.

Крис избухна в смях. Джанис продължи:

— Сигурно съм го чула от някого — не знам. И в момента даже не мога да си спомня какво ме е накарало му да кажа така, но помня, че нещо много ме беше ядосало и, така или иначе, му казах гадно лайно, а мама ме зашлеви по бузата и ме накара да му се извиня. След това ме прегърна толкова силно, че имах чувството, че ще ми строши ребрата. Тя също плачеше и ми каза, че съжалявала, но никога не бивало да говоря така на някого.

Там, където Крис бе раснал, родителите наричаха децата си гадни лайна, и то съвсем съзнателно и естествено. Нямаше никакви сълзи и извинения след това.

— Ти си щастливка. Тя е страхотна майка.

Той зави рязко наляво и се озоваха в паркинга пред блоковете.

— Пристигнахме.

Кристъфър вкара колата между постройките и отвори вратата на подземния гараж с дистанционното управление. После спря до бялата

тойота на Грег, изгаси двигателя и попита:

— Ще можеш ли да се справиш?

— Казах ти, че съм карала много пъти в дъжд.

— Не говоря за дъжда.

— Ще се справя — отвърна с въздишка Джанис. — Аз съм дъщеря на майка си.

След това се наведе спонтанно и го целуна по бузата.

— Благодаря за всичко, Кристъфър. Майка ми казва, че не знае какво щяла да прави без теб. И аз мисля същото.

В следващия момент вече беше излязла от колата и отключваше тойотата на Грег.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На другата сутрин дъждът беше спрял и изгревът обещавахе жарък ден.

Кристъфър се събуди в шест и трийсет и пет и се заслуша в тишината на апартамента. „Какво ще правя днес?“ Погребението щеше да бъде следобед, но дотогава часовете щяха да се точат като в картина на Дали — празни, сухи, разкривени. Той се пресегна и пусна радиото. Лори Морган пееше някаква песен, в която се казваше, че понеделникът никога не е добър ден. Последва информация за пътнотранспортната обстановка и съобщи, че по шосе № 1-694 движението ще премине в еднопосочно до края на лятото. Прогнозата за времето през деня предвиждаше четиридесет и два градуса и висока влажност на въздуха. Намеси се и водещият: „В ден като днешния би било вълнуващо да гледате как расте тревата в двора ви“.

Крис си спомни за тревата на Лий Рестън и се замисли кога ли за последен път е косена. Всички се въртяха там, зашеметени като патета в кълчища, къщата постоянно бе пълна с хора и на кого в такъв момент му пукаше дали тревата е окосена. Предполагаше, че това е работа на Джой, но в такъв момент на Джой — както и на всички останали — едва ли му беше до тревата. Стана и си взе душ.

В осем без десет, когато Лий Рестън се затътри до входната врата и я отвори, чу някакъв шум откъм гаража. Излезе навън боса по циментовата пътека, завързвайки в движение колана на пенъора си, и когато зави зад ъгъла на къщата, откри, че Кристъфър Лалик е вдигнал вратата на гаража и налива бензин в косачката. Беше по къси гащета, със синя тениска без ръкави и яркорозова шапка, която подхождаше на рамките на слънчевите му очила.

— Кристъфър? — изненада се тя. — Какво правиш тук?

— Ще кося тревата.

— О, Кристъфър, няма нужда да го правиш.

— Знам колко се гордееш с градината си, мисис Рестън, а следващите няколко дни тук непрекъснато ще идват хора.

— И Джой може да я окоси.

— Едва ли ще му е до това тези дни.

— Е... добре... Но закусвал ли си?

Крис ѝ се усмихна.

— Изядох едно парче шоколадова торта.

— Е, влез поне да изпиеш едно кафе.

Лий го поведе към къщата, а той се загледа в босите ѝ крака отзад. Имаше прекрасно оформени глезени за жена на нейната възраст и много малки стъпала.

— Децата още спят.

Тя остави остъклената врата отворена и Крис я последва вътре.

— А ти как си? — попита я. — Спа ли?

— Да, малко. Ти?

— Аз поспях. Обаче се събудих рано и като чух по радиото, че денят ще бъде много горещ, реших да се отбия и да окося тревата по хладното.

Лий наля кафето в две дебели сини чашки и двамата седнаха на масата.

— Обзалагам се, че чакаш с нетърпение да мине утрешният ден.

— Вече ми се иска да тръгвам на работа.

— Сигурно си започнала да се изморяваш от толкова много хора в къщата.

— На моменти да.

— Виж, аз не исках да влизам, мислех само да...

Тя го натисна обратно на стола, когато понечи да се изправи.

— Не, не и от теб. С теб ми е приятно. Нещастие то изглежда по-малко страшно. Така е добре — да си седим само двамата тук тихо. — Лий кръстоса крака под масата и подпря петите си на стола. По това време на деня в кухнята все още беше полутъмно. Тя не беше светвала никакви лампи. Стаята беше в пълен хаос. Масата беше отрупана с форми от кейкове, сладкиши, хлябове и неотворени пликкове. Електрическата скара в мивката беше пълна с вода. Фотоалбумите бяха затворени и натрупани в единия край на масата, редом с цяла камара измити чаши за кафе. Плъзгащата се врата беше отворена и в стаята навлизаха хладината и свежий полъх на утрото. Навън на тревата се

ежеха две врабчета, доволни от богатата закуска след отминалия нощен дъжд.

— И аз се чувствам така — каза Крис. — Когато съм тук, съм най-близо до Грег. Но не искам да ставам досаден.

— Знаеш ли какво? Ако станеш досаден, веднага ще ти кажа.

Той отпи от кафето си и очите му ѝ се усмихнаха над чашката.

— Всички ме питаха как си, когато вчера се отбих в полицията.

— Изглежда всички, които познавам, се интересуват как съм. Да ти кажа ли нещо? Без да ти звучи неблагоприятно към добрите намерения на хората, при едно от поредните телефонни обаждания вчера, когато ми зададоха този въпрос за пореден път, си помислих, че ще изкрещя и ще хукна навън. Искаше ми се да тресна слушалката и да извикам: „Оставете ме на мира! Как мислите, че съм!“.

— Е, по-добре ще е да свикнеш, защото доколкото добих представа от познатите ти, те ще продължават да ти се обаждат още много, много дълго време.

— Сигурно си мислиш, че съм неблагоприятница. Какво щях да правя без тези прекрасни хора, които дойдоха с цялата си обич, успокояваха ме и носеха храна през последните два дни?

— О, хайде, стига, не бъди толкова жестока към себе си. Не си неблагоприятна, ти си просто човек. Не е лека работа, да отговаряш по сто пъти на ден на един и същи въпрос — „как си?“.

Крис отпи отново от кафето и двамата се заслушаха в песента на птиците.

— И тъй, как си? — запита той.

Засмяха се и следващия момент се почувстваха много по-свободно.

— Божичко! — Лий прокара пръсти назад през косата си и ръкавите на копринения ѝ пеньоар паднаха към раменете. — Откога не съм се смяла?

— Аз също. Имам бели петна — не си спомням дори дали съм бил буден. А ти?

— Същата работа. Хващам се, че се вирам в една точка, без да виждам.

Той се загледа в чашата си, повъртя я в ръката си и каза:

— Вчера направих нещо, с което едва ли бих могъл да се гордея.

— Какво?

— Говорих на глас с Грег.

— Сериозно? — Лий се наведе напред и се подпря с лакти на масата. — И какво му каза?

— Казах: „Хей, Грег, най-после си взех новия експлорър!“. И после казах: „По дяволите, копеле такова, защо те няма сега да се повозиш?“.

Тя се засмя нежно и в същото време очите ѝ се напълниха с влага.

— Бяхме говорили за едно пътуване тази есен, може би до Денвър или до Нова Скотиа...

— Не го знаех. Но точно това... — Лий раздвижи чашата си напред-назад по масата, после вдигна поглед. — Точно затова ми е най-приятно да съм с теб сега. Като говоря с теб, все едно, че говоря с него. Научавам подробности от живота му, за които не съм знаела последните два месеца. Той беше влюбен в Нова Скотиа.

— Да, знам — отвърна Крис, разглеждайки ръба на своята чаша. — След това вчера, когато вече ми се струваше, че ще полудея, го попитах имат ли хамбургери там горе... — Той я погледна. — И след това изведнъж ми олекна. Трябва да опиташ.

Лий хвана чашата си с две ръце, подпряла все така лакти на масата, и се загледа в двора. Двете части на пенъоара ѝ леко се разтвориха на гърдите ѝ. Точно в улейчето между тях висеше малка перла, увита в златна спирала и две малки диамантчета, окачени на златна верижка на врата ѝ. Шията ѝ беше изящна и дълга. По гърдите ѝ имаше бледи лунички.

Крис отмести поглед, допи си кафето и стана.

— Е, да отивам да си свърша работата...

— Извинявай — каза тя и също се изправи. — Настрои ме меланхолично. Не исках да стане така.

— Не се извинявай. Не и на мен.

Те се погледнаха един друг мълчаливо. Кафе машината пукаше и съскаше, докато затопляше автоматично каничката. Навън птиците пееха. В другия край на къщата някой пусна казанчето на тоалетната.

— Добре — съгласи се тихо Лий.

— И още нещо. Трябва да си заключваш гаража. Всеки може да дойде и да пусне косачката.

Устните ѝ се разтеглиха в бледа усмивка.

— Говориш също като него.

— Знам. Ние, гадните ченгета, сме винаги нащрек, нали?

Той се запъти към вратата и Лий го последва.

— Благодаря за кафето.

— Благодаря за косенето.

— Работата помага най-много.

— Да. И аз съм го разбрала.

Крис излезе и тя задържа вратата, сякаш бе забравила да махне пръстите си от бравата, и го наблюдаваше как слиза по стъпалата. На последното Крис се обърна рязко и застана така, вдигнал поглед към нея. От крачолите на срязаните му джинси висяха кончета. Космите на силните му ръце и крака проблясваха на слънцето. Босите му стъпала в мръсни чехли бяха широко разтворени.

— Ще ти кажа нещо, мисис Рестън. — Той намести слънчевите очила и тъмните стъкла проблеснаха на носа му. — Никога досега не съм губил някого. Никога не съм бил на погребение. Много е страшно.

И преди тя да успее да му отговори, се обърна и пое към гаража.

Половин час по-късно вече косеше в задния двор, когато Джанис излезе през плъзгащата се врата с чаша ледена вода.

Крис вдигна поглед и по облеклото ѝ си спомни, че днес е неделя — носеше рокля с цвят на праскова и бели чехли с висок ток. Той продължи да движи косачката покрай пояса от цветни лехи. Когато Джанис стигна до него, угаси мотора, бутна шапката си назад, пое чашата и ѝ благодари.

Джанис го наблюдаваше, докато пиеше с вдигната назад глава, а от слепоочието му се стичаше струйчица пот.

— Охх! — изтръгна се от гърдите му, когато свърши, после си избърса устата с опакото на ръката и ѝ върна чашата. — Благодаря.

— Винаги си добре дошъл. Наистина е много мило от твоя страна, че го правиш.

— Разсейва ми мислите.

— Недей да скромничиш. Майка наистина оценява всичко, което си направил за нас.

— Е, да кажем, че съчетавам нещата. Вашето семейство е специално.

Джанис се усмихна.

— Събудих ли те с косачката? — попита той.

— Не. И без това трябваше да ставам и да се приготвя за църква. Искаш ли още вода?

— Не, благодаря... беше чудесна. — Крис кимна към лехите с цветя. — Тя ли се справя с всичко това?

— Да. През свободното си време. Винаги я питаме: „Мамо, как можеш да прекарваш толкова време в градината, след като си работила цял ден с цветя в магазина?“, но тя просто ги обича.

Той се загледа в няколко високи растения със сини цветове и изострени листа, докато Джанис го наблюдаваше и се чудеше, дали някога въобще я е забелязвал. От две години със сигурност не беше. Сега, след смъртта на Грег, Крис вече нямаше да се отбива тук, а тя никога не е била майстор във флирта. Да не говорим, че не би могло да има по-неподходящ момент за подобни мисли.

— Ходиш ли на църква, Крис? — попита го.

— Не.

— Мама каза да ти предам, че можеш да дойдеш с нас, ако искаш. Можем да изчакаме късната служба.

— Не, благодаря. Аз просто... — Той кимна към косачката. — Ей сега свършвам.

— Добре.

Джанис изсипа ледените кубчета от чашата на тревата и тръгна към къщата. По средата на пътя се полуобърна и извика през рамо:

— Все пак си помисли. Това е открита покана.

— Благодаря.

Крис я гледаше как се отдалечава в лятната си рокля с цвят на праскова. Слънцето очертаваше линията на бикините ѝ под нея. На утринните лъчи краката ѝ изглеждаха още по-стегнати и гладки, а високите токчета на белите ѝ чехли придаваха още по-приятна извивка на глезените ѝ. Наблюдаваше я с неловкото съжаление на мъж, който много добре съзнава, че една жена го намира за привлекателен, но не е успяла да събуди нищо в сърцето му.

Обезпокоен, той се върна към работата си.

Малко по-късно, докато косачката все още бръмчеше в ушите му, видя мисис Рестън да излиза на дървената веранда пред къщата, облечена в елегантен костюм в бяло и кафяво, с къс ръкав, обувки с

високи токчета и малка дамска чанта с увита около китката ѝ каишка. Тя му махна и Крис ѝ отвърна, оставайки загледан в нея, докато мине по верандата и се запъти към гаража. След минута Лий и Джанис потеглиха с колата към църквата.

Когато се прибра вкъщи, лампичката на телефонния секретар примигваше упорито. Натисна копчето и се чу гласът на Лий Рестън:

„Кристъфър, обажда се Лий. Искан да ти кажа само едно нещо. Погребенията не са толкова страшни, Крис. Ако се замисли човек, те са всъщност за живите.“

Целият следобед, докато си вземаше душ, бръснеше се и обличаше костюма си за погребението на най-близкия си приятел, той се опитваше да осмисли думите ѝ. Но когато седна в експлоръра и включи климатичната инсталация на път за погребалната агенция „Дюи“, хладните струи от вентилаторите не можеха да изсушат потта по дланите му.

Погребалният дом беше една от най-красивите сгради в града. Намираше се на един сенчест ъгъл и приличаше на величествен жилищен блок с бели колони и пищни прозорци. Когато слезе от колата и тръгна към нея, стомахът му се сви на топка. Вътре сенчестата сграда беше застинала и унила. Повечето прозорци бяха със спуснати щори, за да не влизат ярките слънчеви лъчи. Тъкмо когато Крис очакваше да чуе тържествената музика на органа, до слуха му достигна — съвсем нежно, като фон на приглушените гласове — една от песните в албума на Винс Джил „Все още вярвам в теб“.

Устните му се разтегнаха в недоверчива усмивка, докато си оправяше вратовръзката и пристъпваше към масичката с присъствената книга. Видя родителите на Лий, които въздишаха, след което започнаха да си шепнат нещо и поглеждаха към тавана, сякаш търсеха така необичайния за това място певец. Дочу откъслечни фрази от разговора им:

— ... с нейните идеи... и какво ли, за бога, е мислела...

— Представям си само какво ще каже леля Долорес...

Крис въздъхна и ги последва към насъбралите се хора, откъдето се отдели Лий и тръгна към тях.

— Здравей, мамо. Здравей, татко. Знам какво ще си помислите, но моля ви... нека отпразнуваме живота му, а не смъртта му.

— О, Лий, хората говорят!

— Кой говори? — попита тя, като се взираше право в очите на майка си, хванала здраво ръката на баща си. — Обсъждахме това с децата и така решихме. Така спомените ни ще са по-светли.

Пег Хилиър отмести ръцете ѝ.

— Добре, както знаете. Орин, ела да се обадим на Чарли и Боб.

Когато отминаха, на тяхното място пред Лий застана Кристъфър. Дватамата се прегърнаха за миг.

— Влязох изтръпнал — призна си Крис. — И като чух тази музика, изведнъж стомахът ми се отпусна и сякаш ми поолекна. Благодаря.

Тя се усмихна и стисна дланите му.

— Чу ли ми съобщението?

— Да.

— Тогава защо дланите ти са влажни и треперят?

Крис дръпна ръцете си, без да отговори, все още несигурен как трябва да се държи.

— Няма причина да се страхуваш.

— Не знам какво да правя.

— Върви там и го поздравя. Също както си направил в експлоръра. Това е всичко.

Той погледна към ковчега и усети как всичко в него се стяга. Лий го потърка по рамото и нежно го побутна напред.

Приближи се до ковчега с разтуптяно сърце, почти без да забелязва множеството цветя, отрупали подиума като гора, които миришеха толкова силно, че сякаш не беше останал чист кислород в помещението. Стоеше между два огромни букета и гледаше снимката в рамка на Грег, който му се усмихваше от нея. Всъщност, имаше две снимки: една с полицейската униформа и друга — съвсем неофициална — в поло със запретнати ръкави и зелената бейзболна шапка.

Кристъфър докосна студения метал под снимката.

— Здравсти — каза той. — Липсваш ми. Колко безразличен бе животът. Учи те да се справяш във всякакви ситуации, освен в най-важните — брак, родителство, смърт. Всички тези хора наоколо се

държаха така глупаво и правеха толкова грешки. Отново се почувства объркан и му се прииска да има семейство, да има някого, чиято ръка да хване, и който би го разбрал без никакви думи.

Отдръпна пръстите си от ковчега и се почувства по-добре.

— Здравсти — каза някой зад рамото му.

Обърна се и видя зад себе си Джой, застанал съвсем безцеремонно с ръце в джобовете.

— Здравсти — отвърна Крис и сложи ръка на рамото му. Стояха така и слушаха Винс Джил. Гледаха снимката на Грег. Задушаваша се от мириса на цветята.

Най-после Джой се отмести, избърса сълзите си с едно рязко движение и прошепна:

— Гаден номер.

Крис го прегърна силно и опря буза до косата му.

— Да, най-гадният.

От лявата му страна се появи Джанис, прегърна го през кръста и отпусна глава на рамото му.

В отсрещния ъгъл Лий Рестън приемаше съболезнования от леля си Пърл и чичо Мелвин. Когато я освободиха от прегръдките си, тя се обърна да ги изпрати с поглед и видя Кристъфър с Джанис и Джой от двете му страни.

Какъв прекрасен млад мъж беше. Загрижен много повече, отколкото изискваха добрите обноски. Разбираше чувствата на хората, можеше да се разчита на него във всяко едно отношение. Беше станал пример за подражание на Грег, когато се запознаха — по-голям, помъжествен, живееше самостоятелно. Когато Грег постъпи в полицията, Кристъфър го взе под крилото си и го учеше — съвсем професионално — как най-добре да се справя с подозрителни лица и престъпници, както и на най-различни полицейски тънкости.

Учеше Грег и на всякакви житейски неща — как да си води домашния бюджет, да тегли заеми, да живее по-икономично, да се оправя с данъците, да поддържа колата, да пазарува, да използва автоматичната пералня. Грег бе напуснал дома си и бе попаднал при човек, който му помагаше да възмъжее по всички възможни линии.

Кристъфър Лалик — благоразумен, стабилен, винаги готов да помогне. Дори децата го усещаша и му имаха доверие. И той беше като Грег — полицай, загрижен за останалите. Винаги се отзоваваше,

когато се налага, и всички се обръщаха към него. Обръщаха се може би много повече от необходимото след смъртта на Грег. Можеше да стане така, че дори да се опитат да им замести Грег. Но какво лошо пък имаше в това? Щом имат симпатии към него — нека го смятат за брат. И при тях не беше по-различно, отколкото при Лий — някак по-леко им беше да приемат смъртта на Грег с разказите на Кристъфър за живота, който бяха споделяли последните две години.

Така или иначе, неговата преданост я трогна дълбоко. Колко мила беше неувереността му, когато се взираше в нея с уплашени очи и ѝ признаваше: „Не знам какво да правя“. Това бе раздвижило майчиното ѝ сърце. То се вълнуваше и сега, когато го гледаше до ковчега, прегърнал двете ѝ деца — отново най-силният заради семейството ѝ.

— Лий...

Зад нея стоеше още някой, дошъл да ѝ изкаже съболезнованията си, и тя се обърна да ги приеме.

След около два часа, когато се сбогуваше и с последния от присъстващите, чу зад себе си гласа на Кристъфър:

— Мисис Рестън?

Извърна се, капнала от умора и закопняла да се прибере вкъщи.

— Ще имаш ли нещо против да взема Джой за малко?

— Не, разбира се, че не. Къде отивате?

— Мислех си да го повозя малко с новия си експлорър, може да му дам и да покара, да се поразведри...

— О, Кристъфър, да, разбира се.

— Ти ще се справиш ли? Джанис ще бъде с теб.

— Аз съм добре. Отивам вкъщи да се отпусна.

— Сигурна ли си? Знам, че в такива моменти майките се нуждаят децата им да са покрай тях и не исках да...

Лий го докосна по ръката.

— Вземи го. Той има нужда точно от нещо такова днес.

— Окей. — Крис се усмихна и тръгна. — И не се притеснявай. Ще го върна в чудесна форма.

Джой се съгласи без особен ентузиазъм, но след като веднъж излязоха на свежия летен въздух сред огрения от следобедното слънце

булевард, Кристъфър усети, че момчето започва да проявява все по-голям интерес.

— Нова ли е?

— Чистак нова. — Кристъфър си свали вратовръзката и подкара колата. — Онзи ден двамата с Грег щяхме да ходим на езерото с нея.

Джой му хвърли подозрителен поглед.

— Как можеш да говориш за него с такава лекота?

— А какво друго да направя? Да се преструвам, че не е съществувал?

— Не знам, но аз не мога да заговоря за него, без да се разрева.

— И какво лошо има в това? Плачът не е нещо срамно. Последните дни плаках много. Плакаха също и много други полицаи.

Джой се загледа през прозореца си към хоризонта и не каза нищо.

— Гладен ли си? — попита го Крис.

— Не.

— Аз съм гладен. Имаш ли нещо против да спрем за по един хамбургер?

Отново никакъв отговор.

Кристъфър спря пред витрината на „Бургер Кинг“ и поръча два хамбургера със сирене, две порции пържени картопки и две кока-коли. Когато сандвичите замирисаха в колата, Джой се обърна и се загледа как Крис развива своя.

— Май съм поогладнял малко — призна си той.

— Вземай го.

Докато ядяха хамбургерите и картофките, двамата минаха бавно по главната улица, поеха към шосе №10 и се отправиха на север към градчето Рамзей. Градът изчезна сякаш изведнъж от погледа им и те се озоваха в полето между нивите и групички дървета. На хоризонта изникнаха очертавания на силози и всичко наоколо дишаше жадно в разгара на горещото лято. Житата се полюляваха от вятъра, а в синьото небе кръжаха врани. На телената мрежа, отделяща магистралата от нивите, висеше някаква табела с реклама на хибридна царевица. По тесния черен път към фермата едно дете караше велосипед. Някаква жена пускаше писмо в селската пощенска кутия и обръщаше червеното флагче. Едно момче, приблизително на възрастта на Джой, седеше на туристическия стол в сянката на пикап, върху който

пишеше: „ПРЕСЕН ЗЕЛЕН БОБ“. Фермер косеше с моторна косачка зад близкия ров и във въздуха се разнасяше мирис на прясно окосено сено и детелина.

Проклетият стар живот! Просто си продължаваше да си тече.

— На колко си години? — попита Крис.

— На четиринайсет. Защо?

— Значи още нямаш право да шофираш.

— Ти си полицай — ти ще кажеш.

— Естествено. Искаш ли да покараш?

Джой се ококори. Не усети как се смъкна в седалката.

— Майтапиш ли се?

— Не. Не се майтапя.

— Искаш да си докараш неприятности?

— Какво, да не възнамеряваш да се блъснеш?

— Не... ъъ... Ще внимавам.

— Добре тогава.

Крис отби на банкетата. Когато пясъкът под гумите спря да скърца, излезе от колата и я заобиколи отпред. Джой се премести пред волана, а Кристъфър се настани до него.

— Намести си седалката, ако имаш нужда. Огледалото също. Карал ли си досега?

— Малко.

— Ако нещо не ти е ясно, питай.

Джой караше предпазливо, но добре. Беше стиснал кормилото прекалено силно и гърбът му бе на цяла педя от облегалката, но държеше уверено в дясната лента и поддържаше равномерно петдесет мили в час.

Крис се пресегна и включи радиото.

— Обичаш ли кънтри?

— Тъхъ.

Травис Трит пееше „Грабъл“.

След около десет минути Джой попита:

— Може ли да завия по онзи път?

Беше тесен, с чакълеста настилка.

— Ти караш.

Брут енд Дън запяха „Буутс скотинг буги“. Около пет минути след това Джой отново попита:

— Може ли пак да завия?

— Ти караш.

Изслушаха по едно парче на Реба Мак Ентайър и Джордж Стрейт, преди Крис да попита:

— Знаеш ли къде отиваме?

Джой за пръв път се осмели да отмести поглед от пътя.

— Не.

Крис се подсмихна и се облегна в седалката си, като подпря едното си коляно на жабката.

— Добре звучи.

Спряха в едно малко запустяло градче, наречено Науден, ориентираха се и поеха обратно към Щатска магистрала №47, където вече зад волана седна Крис. Когато се върнаха в Анока, главната улица въобще не можеше да се нарече пуста, с изключение на павилиона за хамбургери, където изглежда никога нямаше клиенти. Щом минаха оттам, образът на Грег рязко се върна в мислите им. Крис зави покрай полицейското управление и зърна една черно-бяла патрулна кола, паркирана на заден близо до вратата. Джой също я зърна и Грег отново изплува в съзнанието им.

Докато Крис качваше на тротоара пред къщата на мисис Рестън колата, Джой продължаваше да мълчи. Този път в алеята нямаше половин дузина коли — само на Лий, на Джанис и на Грег. Крис спря радиото. Джой седеше унило, вираше се в предното стъкло и мълчеше.

Най-после каза:

— Мисля, че идваше на всяка игра, в която участвах. През цялото време се чудя — сега кой ще идва на игрите ми?

— Аз ще идвам — отвърна му Крис.

Джой само извърна глава. Изгледа го навъсено, но не отговори нищо. Очите му искряха. Крис отпусна ръка на рамото му.

— Ще се оправиш, момко. Имаш страхотно семейство. Дръж се здраво за тях и те ще ти помогнат.

Забеляза движение на входната врата. Лий поглеждаше иззад стъклото. Стоеше със скръстени ръце като разтревожена майка, която се опитва да потисне тревогата си. Човек дори от разстояние би могъл да забележи облекчението ѝ при завръщането на Джой.

Джой излезе и затръшна вратата на колата зад себе си. Крис вдигна ръка за поздрав и тя му отговори, след това отвори остъклената врата да изчака сина си.

„Трябва да е много трудно — помисли си Кристъфър, — да даваш свобода на децата си, след като си изгубил вече две, и да се опитваш да не се безпокоиш всяка минута, когато не са пред очите ти.“

Мисли много за това, докато караше към къщи — най-много за Лий Рестън, застанала в очакване на вратата, със скръстени ръце и без никаква усмивка на лицето.

Лий и Силвия бяха решили да затворят „Ебсълутли флорал“ в понеделник заради погребението. Сутринта Лий отиде сама да направи украсата от разцъфнали клонки за ковчега. Облечена в бледолилав работен комбинезон, под звуците на музиката на Дворжак, тя приготви една от най-красивите украси, които бе правила през живота си. Беше използвала благоуханни гардени и калии с изящно изчистени форми, които още пазеха свежия си дъх отпреди откъсването. Докато работеше, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Не можеше да обясни с думи защо трябваше сама да се занимава с всичко това. Беше майка на Грег — това бе всичко. И професията ѝ беше да работи с цветя. Това щеше да бъде един последен жест към сина ѝ, преди да го заровят в земята.

Когато всичко беше готово, тя се обади по телефона на Родни, техния разносвач, и каза тихо:

— Окей, Родни, можеш да дойдеш и да го вземеш.

Въпреки че не беше много наред психически, Родни вършеше добра работа при разнасянето на цветята. Беше стиснал здраво устни, сякаш ги беше стегнал с цип, за да не се разплаче. Виждаше я за пръв път от смъртта на Грег. Той си свали шапката и започна притеснено да я мачка с две ръце.

— Ужасно съжалявам, мисис Лий.

— Всички съжаляваме, Родни — отвърна тя и сложи ръка на рамото му. — Благодаря.

Когато Родни взе цветята и замина, Лий изключи магнетофона и се отпусна тежко на табуретката в задната стаичка между хладилника и металната маса. Беше толкова тихо, без никакви клиенти или работници около нея — само кофите с цветя и зеленина и познатият

мирис на отрязани стъбла. „Господи, най-последно да остана сама!“ Отпусна ръка на масата, загледа се в дланта си и забеляза, че пак се е изцапала. От три дни не беше идвала на работа и ѝ беше приятно да усеща ръцете си бели и чисти. Тя започна да търка едно от петната с палец. Търкаше, търкаше, докато погледът ѝ изведнъж се замрежи. Бръкна в джоба си за салфетка и си избърса очите. Те моментално се напълниха отново, още по-бързо от преди. И най-накрая — там, сред цветята — тихо и истински, сама за пръв път след смъртта на Грег, Лий остави бурята на чувствата ѝ да се отприщи.

Викаше силно името му: „Грег... Грег...“ и хлипаше, а лицето ѝ остана прилепено към хладната повърхност на масата, докато металът се затопли под бузата ѝ. Така, почти легнала върху лъскавата ламарина, остави цялата скръб да я завладее и да я залее самосъжалението. „Не е честно... не е честно! Толкова време и любов да го отгледам, а сега го няма. Толкова планове за бъдещето му, само за да бъде откраднато, още преди да е навлязъл истински в живота...“

Когато риданията ѝ стихнаха, тя полежа известно време, опряла буза в лепкавата глина, като си почиваше между конвулсиите, които вече отминаваха. Най-последно се изправи, избърса лицето си и масата, въздъхна дълбоко и продължително и поседя така, оглеждайки цветарския си магазин, за да може някоя странична мисъл да раздвижи парализираните ѝ чувства.

Внезапно ѝ се стори, че Грег е съвсем близо, сякаш е до нея и чака да го успокои.

— Е, прекарахме двайсет и пет хубави години, нали, момчето ми? — каза тя на глас. — Какво толкова — по-добре двайсет и пет хубави, отколкото сто лоши. Освен това, все още имам Джанис и Джой... и десетки други, които ще се съберат за погребението след по-малко от три часа.

„Погребението...“ Лий въздъхна дълбоко и стана от табуретката. Е, истината беше, че вече бе извършила погребението на Грег за себе си. Онова, на което щеше да присъства след два часа, щеше да бъде много по-леко в сравнение с това.

На погребението на Грег Рестън присъстваха триста и петдесет полицаи от целия щат Минесота. Полицейските им коли заеха повече

от два паркинга. Представляваха внушителна гледка, изпълнили църквата в редица по двама, облечени в парадните си униформи в бледосиньо, морскосиньо, кафяво и снежнобяло. Бяха дошли от предградията на Туин Ситиз и малките отдалечени общини, от полицейското управление на щата, от щатската пътнотранспортна полиция и от шерифствата на всеки от осемдесетте и седем окръга на щата. Пристъпваха с тържествено достойнство, бяха сложили черни лентички на значките си и запълваха пейка след пейка, докато Лютеранската църква сякаш се замаза в сини отънъци и заприлича на импресионистичен пейзаж.

Лий Рестън ги наблюдаваше как пристигат с нарастваща изненада. Толкова много. Толкова внушителни. Изведнъж от всички тези лица, от всички тези униформи се отдели един полицай и пристъпи към нея.

— Здравей, мисис Рестън.

Кристъфър Лалик свали фуражката си и я сложи под лявата си мишница. Появата му в пълна униформа някак сепна Лий, която бе свикнала да го вижда в цивилни дрехи.

Пълното снаряжение — синя униформа, вратовръзка, табелка с името, значка, колан, пистолет — прибавяше сантиметри към ръста му, години към възрастта му и едно неочаквано достойнство в поведението му. Тя внезапно се почувствува горда и забеляза мъжествеността му от един съвсем нов ъгъл.

— Здравей, Кристъфър.

Ръкуваха се официално. Кристъфър продължаваше да се държи като полицай. Очите им се поздравиха съпричастно, но между двамата премина едно несподелено чувство за подкрепа, много по-дълбоко от обичайното съчувствие на повечето опечалени, които сега се разхождаха със зачервени очи, но на следващата седмица щяха да са забравили. Двамата си държаха ръцете, докато Лий усети една нова сила в него и отвърна по непознат и за самата себе си начин. Беше нещо повече от отговор на опечалена майка към опечален приятел — това беше отговор на жена към мъж.

Най-сетне той пусна ръката ѝ.

— Здравей, Джанис... Джой.

И отново се обърна към Лий:

— След смъртта на Грег нашият пастор дойде и разговаря с нас. Каза нещо, което бях забравил да ти предам. Каза, че когато говорил с Грег за последен път, Грег му казал колко е щастлив, че е полицай и че съжалявал момчетата, които до такава степен мразят работата си, че изпитват отвращение от нея. Казал на Вернър Уендър: „Обичам работата си, защото ми е приятно да помагам на хората“. Мисля, че би искала да чуеш тези думи днес. Беше много горд, че е полицай.

— Благодаря ти, Кристъфър.

Той се изкашля и огледа събраните мъже наоколо.

— Нека те запозная с останалите служители, които ще носят ковчега.

Когато я представи и тя се ръкува поотделно с всеки един от петимата и прие съболезнованията им, Кристъфър се обърна към нея по същия официален начин, както и преди:

— Синът ти беше много уважаван в полицията, мисис Рестън.

— Аз... да... толкова съм развълнувана — толкова много хора...

— Дошли са от целия щат.

— Но толкова много!

— Това е практика, когато почине наш колега.

— Но мислех, че това се отнася само ако е загинал по време на дежурство.

— Не, госпожо.

Замълчаха. В тишината погледите им се срещнаха и двамата усетиха, че официалното му поведение изглежда много нелепо след близкия контакт помежду им през последните три дни.

— Ще можеш ли да се справиш днес? — попита я Крис, този път както бе свикнала да го чува.

Лий се опита да се усмихне и кимна.

— Джанис? Ако мога да помогна с нещо, само кажи. Джой... Вчерашната разходка ми беше много приятна. По което и време ти се поиска да излезем пак с колата, обади ми се. Може би следващия път ще можем да го направим с полицейската кола, ако съм дежурен... само че, разбира се, аз ще карам.

Той се усмихна на Джой, който също успя да му отвърне с лека усмивка. След това Кристъфър се отдалечи да се ръкува с останалите от семейството като служебно лице.

За Лий погребалната служба мина не като серия объркани впечатления, както бе очаквала, а като съвсем отчетливи възприятия, наблюдавани от една жена с напълно бистър ум, която беше преживяла най-дълбоката си скръб и сега скърбеше повече за другите около нея.

Кристъфър запази тържествената си осанка, докато носеше ковчега с останалите петима — с поглед, насочен право напред, с успоредна на пода козирка и изправени рамене. Лий го наблюдаваше и си мислеше за собствения си син в униформа — колко се гордееше с нея, колко го харесваха и уважаваха колегите му. Тези мисли не ѝ навяваха тъга. Белите цветя покриваха две трети от ковчега. Всеки се разплакваше още по-силно, като научете, че Лий сама ги е приготвила.

Дядо Лойд произнесе реч с усмивка на лицето и предизвика усмивките на всички със спомените си за Грег като момче.

Джанис и Джой през цялото време се държаха за ръце.

Преподобният Алдекер имаше лятна настилка и киха на няколко пъти по средата на молитвите си.

Сали Тъмленд свиреше на органа безупречно, както винаги се свиреше на орган, но Рена Томленд беше в лятна ваканция и солистът — някакъв непознат — беше доста посредствен.

Майката на Лий — с нейните строги принципи — си беше купила нов черен костюм специално за случая и наблюдаваше с критичен поглед дали очите на жените около нея са достатъчно зачервени.

Нямаше съмнение, че присъствието на толкова много униформени служители придаваше особена тържественост и изпълваше Лий със странна гордост, която ѝ даваше сили по време на службата. След това процесията се проточи на цяла миля и половина. Всяка от колите блестеше и колоната бе насочвана из града от дежурните полицаи, които спираха движението по кръстовищата, като сваляха шапки и ги държаха известно време до сърцето си, докато отmine кортежът.

На гробището униформените мъже заобиколиха гроба на Грег, като оставиха коридор, през който да минат Крис и останалите носачи с ковчега. Свещеникът редеше монотонни молитви, един тръбач подаде сигнал, след това шестима офицери извадиха пистолетите си и ги изпразниха във въздуха като последен салют.

Пръст в пръста...

Това беше краят.

Колите започнаха да се изтеглят една по една. Опечаленото семейство си тръгна бавно. Приятелите ги докосваха по раменете, говореха им шепнешком, бършеха сълзите си. Някаква възрастна леля издърпа една гардения, останала от ковчега, за да си я запази за спомен. Хората си подаваха ръце, вървяха бавно към колите си, радвайки се на живота, на синьото небе и прекрасната земя и може би един на друг — много повече, отколкото в обикновеното си ежедневие.

Лий прегърна децата си. Тръгна с тях към колата с нелепото усещане за високите си токчета, които се забиват в тревата. Това беше чувство, характерно за погребения — при какъв друг случай една жена би тръгнала на високи токчета през тревата? Чудеше се как е възможно мислите ѝ да се насочват към такива обидно маловажни неща в най-тъжния момент от живота ѝ. Съдбоносните мигове обаче бяха точно такива: заедно с тях неминуемо вървяха и малките бягства от действителността. Докато мислеше за токчетата си, очите ѝ бяха сухи.

Последваха два часа в залата на църквата сред миризмата на прясно сварено кафе, макарони и сладки, гарнирани с банани. Лий отново бе заобиколена от същите онези хора, които бяха дошли от обяд да изразят последната си почит: приятели на Грег от гимназията, полицаи със съпругите си, клиенти на нейния магазин, бивши бизнес партньори на Бил, хора, от които бе купувала консумативи за магазина, енориаши от Лютеранската църква, които почти не познаваше, приятели на Джанис и на Джой от началното училище и от гимназията — някои от тях заедно с родителите си. Тук беше и треньорът на Грег от гимназията, както и учителката му по английски, която донесе една поема, писана от Грег, когато е бил неин ученик. Някои даже казваха, че обичали да четат неговите работи, когато бил на дванайсет.

— Не мога да повярвам — повтаряше непрекъснато Лий, приемайки съболезнованията, подадените ѝ ръце. — Не мога да повярвам. Всички тези хора...

— Докоснал се е до живота на мнозина — каза майка ѝ.

Когато църквата се изпразни, Крис беше един от последните останали, които помагаша да се приберат сгъваемите столове.

Лий стоеше до вратата с няколко души от семейството, които обсъждаха подробности по разпределение на работата, която оставаше: да се отбележат поканите, да се сложат адресите на благодарствените

картички, да се разпределят цветята. Пег Хилиър ѝ подаде възпоменателната книга и останалите картички.

— Какво да направим с тях? Ние ли да се оправяме или ти ще ги вземеш?

Тя погледна към Крис, застанал настрани, все още в безупречната си синя униформа, с черна лентичка на полицейската значка. Искаше ѝ се да се втурне към него и да извика: „Вземи ме да ме разходиш с новата си кола, за да не се изправям пред повече подробности, нито да чувам повече тъжни гласове. И да не се налага да вземам повече решения! Просто ме махни оттук!“.

Вместо това Лий отговори на майка си, благодари на роднините си, изказа благодарността си на дамите от църковния хор, някои от които бяха останали да довършат почистването в кухнята, и излезе от църквата с цял куп неотворени съболезнователни картички, плюс визитките на може би двайсетина цветарски офиса.

Когато най-последно я обляха лъчите на късното следобедно слънце, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение. Джой и Джанис седяха на сянка в тревата с една група техници и на Грег приятели — Ким, Нолан, Санди, Джейн, Дени Уитмън. Тя се огледа за Кристъфър, но не го зърна никъде. Колата му също я нямаше. Притисна я някакво неочаквано напрежение и разочарование. Нямаше никакво основание и право да се разочарова — кое би могло да го задържи в тази тъжна компания. Беше направил много повече, отколкото се изискваше от него, на практика бе ѝ бил на разположение всяка минута от петък следобед.

— Кристъфър замина ли си? — викна на Джанис.

— Да. Каза да ти предам, че съжалявал, задето не сте могли да се сбогувате, но си била много заета.

— О!

— Каза, че ще ти се обади скоро.

Лий се извърна, за да скрие разочарованието си. Беше си мислила да отидат вкъщи, да изкарат два шезлонга на верандата, дори да отвори по една бира и да седне до него, без да има нужда да казват нито дума. Нямаше представа защо, но от всички, които ѝ бяха предлагали компания, неговата беше единствената, която желаше тази вечер. Не на децата ѝ, не на родителите ѝ, на съседите, на приятелите. Когато те бяха край нея, бе принудена да говори, да раздава прегръдки,

да слага храна, да прибира празни чаши, да вижда неискрените им усмивки или скръбни физиономии, да ги изслушва. Единственото, от което имаше нужда, беше тишина и някой, с когото да я сподели.

Но все пак тези там бяха собствените ѝ деца и не можеше да им каже: „Оставете ме за малко сама“.

— Готови ли сте да се прибираме? — попита ги.

— Разбира се, но може ли да поканим и нашите приятели?

Лий потисна въздишката си. Те си имаха собствена система за подкрепяне и тези младежи се чувстваха длъжни да им помогнат.

— Добре — отвърна.

Те се надигнаха от тревата, оправиха омачканите си дрехи и Лий осъзна, че ще е необходимо известно време, докато животът отново потече в нормалното си русло и тя си възвърне собствения ритъм.

ПЕТА ГЛАВА

Докато караше към къщи в късния следобед, на Кристъфър му се стори, че движението е пренатоварено твърде необичайно. Беше изключил от факта, че е понеделник и че хората се движат в обичайния си ритъм — спират да си купят хляб, наливат бензин в резервоарите си, изчакват в платната за престрояване наляво. Последните четири дни напълно го бяха откъснали от ежедневието и му се струваше, че целият останал свят е излязъл от ритъма си в сравнение със забавения ритъм на живота на близките му хора и неговия собствен. Минувачите му изглеждаха студени и безразлични, макар да съзнаваше, че няма откъде да знаят, че най-добрият му приятел е мъртъв.

Мисълта за празния апартамент, който го очакваше, го накара да намали с пет мили. Представи си децата на Лий, заобиколени от приятелите си, изтегнати на зелената трева. Помисли си дали да не отиде при тях, но беше доста по-възрастен. Нямахше да бъде на място там. Единственият човек, с когото искаше да бъде, беше Лий, но беше прекалено млад и компанията ѝ никак не му подходеше. Освен това, почти се бяха изчерпали поводите му за гостуване. В края на краищата, не беше член на нейното семейство.

И тъй като нямаше къде да отиде, продължи към къщи.

В апартамента беше тихо и задушно. Отвори плъзгащата се остъклена врата и излезе на терасата, която гледаше към отсрещния парк и от която се виждаше дори Мисисипи отвъд гъстия пояс зелени гори. Слънцето все още беше високо и осветяваше върховете на дърветата и покрива на голямата беседка в парка. Няколко майки бяха организирали рождените дни на децата си. От колоните на беседката се развяваха знаменца от крепирана хартия. Над скарите се виеше специфичният дим. Няколко дечица в предучилищна възраст надуваха балони с големината на баскетболна топка и виковете им достигаха до него.

— Виж този! Виж този!

Крис не си спомняше майка му да му е правила някога рожден ден. Прибра се отново вътре, развърза вратовръзката си, разкопча ризата, измъкна я от панталоните си, отвори хладилника и, плъзвайки поглед по портокаловия сок на Грег, си взе един спрайт. Отвори го, отпи голяма глътка от бутилката и забеляза, че червената лампичка на телефонния секретар е светнала. Натисна копчето, изчака да се превърти касетката и когато го включи, се чу момчешки глас: „Ей, приятел, какво, по дяволите, стана с теб? Май беше казал, че ще ходим някъде тази неделя. Каза, че ще се обадиш, и може да отидем да поплуваме или нещо такова. Майната ти, приятел, и ти си като другите — никога не си държиш на думата. Е, не си прави труд да ми се обаждаш повече. Имам си по-интересни занимания, отколкото да седя тук и да чакам някакво си лъжливо копеле да ми обещава и после да ме мами!“.

Щрак.

„Джъд! По дяволите, забравих за него.“ Крис се взираше в апарата и ръката му, в която държеше спрайта, се отпусна уморено.

Джъд Куинси — дванайсетгодишно момче, цветнокож, джебчия, бягал от къщи, хулиганствал в училище, крадец на велосипеди, изоставен син на двама известни наркомани, отражение на Кристъфър Лалик на тази възраст.

Крис вдигна слушалката и набра номера му.

— Да, казвай — чу се отсреща.

— Джъд?

Последва пауза.

— Майната ти, човече, кво искаш?

— Чух ти обаждането.

— Е, и кво?

— Ами първо — недей затваря.

— Да не затварям! Приятел, ти ме излъга! Мотях се тук целия тоя гаден уикенд и си мислех, че ще отида на езерото. Никой не се обади. Заприличах на някакво мамино синче. Приятелят ми Ноиз казва, че сигурно си измислям за тебе. Не вярва на някое ченге да му пука за измет като мене.

— Пак ли започна с тези определения?

— Кво им е на шибаните определения?

Крис се взираше в пода, търкаше челото си и се опитваше да подбира внимателно думите.

— Случило ли се е нещо, Джъд?

— Тук винаги се случва нещо. Това е най-случкаджийското място, което някога си виждал.

— Нещо по-лошо от обикновено?

— Що не зарежеш тая работа, приятел? Върви на езерото със зализаните си приятелчета!

— Какво са правили, Джъд?

— Нищо не са правили, казах ти!

— Значи си окей?

— Какво ти пука?

Крис реши да смени тактиката.

— Ами, ще ти кажа какво... Точно в момента имам нужда от приятел.

Перспективата да се нуждаят от него накара Джъд да се замисли. Още от най-ранните си съзнателни години деца като него знаеха, че никога не са желани, още по-малко пък — някой да има нужда от тях.

— Изненадваш ме, ченге.

Като капак на всичко, Джъд имаше проблеми със самоидентичността си. Половината от времето говореше като полуобразовано бяло дете, през другата половина обръщаше на негърски рап.

— Имаш ли един час? — попита го Крис.

— За какво?

— Да се разходим с колата. Ще мина да те взема.

— Не тук.

— Където кажеш.

Джъд помисли за миг.

— Севън-Илевън, както досега.

— Севън-Илевън. Дай ми само пет минутки да си махна униформата.

Когато Крис спря на паркинга срещу Севън-Илевън, Джъд се беше облегал на витрината, притиснал подметката на едната си гуменка о тухлената стена под нея. Беше пъхнал ръце до лактите в джобовете на черно резедавите си бермуди. Отгоре носеше разтегната червена фланелка, която би могла да стане на Майкъл Джордън. Косата

му беше черна и къдрава с един обръснат до кожата участък над лявото ухо — съвсем аматьорски, сякаш е било правено с домашна самобръсначка.

Джъд наблюдаваше приближаването на експлоръра, загасяйки фаса си в стената, за да покаже, че пет пари не дава дали някой има чисто нова червена кола, последен модел, с хром никелови джанти.

Крис спря и го погледна през отворения прозорец.

— Йо — подвикна му.

— За какъв чеп си чупиш езика като черен?

— За какъв чеп ти си чупиш езика като черен? — върна му въпроса Крис.

— Съм си черен.

— Може да си, но няма смисъл да говориш като кретен, ако искаш да постигнеш нещо в този живот. Влизай.

Джъд се отблъсна от стената и се погрижи петите му да се тътрят колкото се може повече, докато стигне до колата. Влезе вътре, затръшна вратата след себе си и се плъосна в своя ъгъл, изпружвайки коленете си.

— Колана. Знаеш правилата.

— Гадно ченге.

— Точно така. А сега колана.

Той си сложи колана и направи хулиганска физиономия.

— Мога да те издъня за това. Даже даскалите в училище не могат да ни накарат да си променим говора. Такива са правилата. Трябва да запазим собствената си култура.

— Не съм твоят даскал, но ако ме питаш, запазвате излишната страна на вашата култура и освен това... на кого ще ме издъниш?

— На някого.

— На някого!

Крис извъртя очи и го изгледа иронично.

— Ъхъ, на някого. На шефа ти, баш на него.

— Баш на него? И той ще те изслуша да му говориш като въшльо? Казах ти, ако искаш някой ден да се измъкнеш и да стане нещо от теб, и да имаш кола като тази и работа, където да носиш свестни дрехи и да те уважават, трябва да започнеш да говориш като нормален човек, какъвто си. Нямам нищо против този „орео“, ако е

истински, но първия път, когато те хванах да пипаш на гарата, говореше като всяко друго дете от махалата.

— Човече, ти хал хабер си нямаш от моята махала. Така че какви ги приказваш?

— Нямам, ама друг път. По колко пъти на месец мислиш, че ми се налага да опандизвам по някой задник оттам?

— На дванайсет години съм. Не мой да говориш тъй пред мене!

— Знаеш ли какво — ще направим една сделка. Ще ти говоря по-добре, ако и ти ми говориш по-добре. И първо, трябва да спреш да използваш мръсни изрази и псувни. И второ, да започнеш да произнасяш думите, както те е учила учителката в първи клас. Казва се „не може“, а не „не мой“.

Джъд направи крива рападжийска физиономия, изви лице към прозореца и от гърдите му се изтръгна нещо като „Исусе...“.

— Знам, че го правиш, за да приличаш на баща си.

— Той не ми е баща.

— Може да не е, но той плаща наема.

— И купува сняг и сирене.

„Сняг“ и „сирене“ означаваше кокаин и марихуана.

— Това ли беше проблемът тази седмица?

Джъд се раздвижи и кокалестите му колене сякаш щръкнаха. Той изви глава и каза троснато:

— Хич няма да си доволен, ако се возиш с мене, тъй че най-добре да ме свалиш още сега.

— Това ли беше проблемът тази седмица? — повтори спокойно и твърдо Крис.

Джъд се сви в ъгъла и се загледа навън.

— И какво ще направиш? Ще ме дадеш пак в приюта? — попита презрително той.

— Това ли искаш?

Джъд отговори само с враждебно мълчание. Имаше деца, които влизаха в приюта и го напускаха толкова пъти, че бяха станали цинични по отношение на всичко, свързано с него. Подмятани насам-натам, бедните деца не копнееха за нищо друго така силно, както за сигурност. Тя обаче не можеше да им се осигури, като ги натикат в приюта за два-три дни, докато хората от социалните служби агитират и търсят работа на родителите им, които предпочитаха да живеят от

социалните помощи и да се возят безплатно в градския транспорт. Резултатът винаги беше един и същ. Родителите обещаваха да се променят, стяхаха се за ден-два, след това отново се връщаха към наркотиците и алкохола, още преди да е изтекла седмицата.

— Добре, ще ти кажа — отстъпи накрая Джъд. — Имаха парти в събота вечер. Пристигнаха една сюррия от приятелите им. Надрусаха се и започнаха да играят танца на костите в хола...

— Танца на костите?

— Да. Нали знаеш.

Джъд прикова поглед в Крис и го изгледа безизразно и предизвикателно.

— Няма да ми позволиш да кажа тази дума. След това някой се опита да размени партньорите и се започна. Старецът цапардоса дъртата и единият ѝ зъб изхвъркна, след това пък тя започна да го налага...

— Някой удари ли те?

— Не.

— Сигурен ли си?

Джъд отказа да отговори.

— Ти какво прави?

— Излязох през прозореца. Отидох до Севън-Илевън и ти се обадох, както ми беше казал. Но ти не си беше вкъщи. Човече, къде, по дяволите, беше?

— Погребвах най-добрия си приятел.

Ако Джъд беше някое друго дванайсетгодишно момче, сигурно щеше да му се завие свят. Но Джъд си беше Джъд и нямаше излишна енергия да се задълбочава в хорските проблеми. Оцеляването отнемаше цялата му енергия. Той просто изви глава и попита:

— Кого?

— Грег. Загина при мотоциклетна катастрофа в петък.

Джъд се замисли върху новината. Лицето му остана безизразно, но мисълта му работеше зад немигащите очи.

След известно време той отмести поглед и се загледа отново през стъклото на колата.

— Това е кофти.

Крис не отговори.

— Значи затова си се вкиснал?

— Да. Липсва ми. Тъжно е без него в апартамента.

Продължавайки със същата скорост, Крис усети, че Джъд се опитва да смели мисълта за смъртта на един близък приятел и започва да се променя едва забележимо, като губеше от предишната си предизвикателност. Нямахме обаче никакъв опит да се справя със скръбта или да изказва съболезнования, така че само повтори:

— Това е кофти.

— Гладен ли си? — попита след малко Крис.

Джъд вдигна рамене и обърна поглед на другата страна. Крис спря пред една витрина и взе два сандвича с пилешко, салатата, четири пакетчета със сос и две картонени кутийки прясно мляко. Отидоха до кея на езерото Раунд лейк и седнаха на масата за туристи, наблюдавайки отраженията на залеза във водата.

— Съжалявам, че не бях там в събота вечерта — обади се Крис.

— Това е много лошо... за приятеля ти...

— Трябваше да отида у тях вечерта. Никой не е казвал, че животът е справедлив.

— И аз не съм го чувал от никого.

— Все пак трябва да издържим. Нали разбираш какво искам да кажа?

Джъд отхапа голяма хапка и кимна.

— Изяж и салатата. За теб е полезно. Изпий всичкото мляко.

Джъд надигна кутийката, отпи три едри глътки и избърса уста с опакото на ръката си.

— Този твой приятел... има ли хора, които да се отнасят добре с него, или е като мене и тебе?

— Има добро семейство. Най-доброто.

Джъд наведе глава и започна да разглежда скъсаните си гуменки под дървената пейка.

— Искаш ли да ти кажа нещо? — започна Крис. — Когато бях на твоите години, бях много ревнив към децата, които имаха свестни родители. Държах се с тях като с гниди, не им говорех... нали разбираш? Проблемът беше, че единственият, който страдаше от цялата работа, бях аз, защото няхах никакви приятели. Животът е гадно нещо без приятели. След това пораснах и разбрах, че никой не е виновен, задето родителите ми са алкохолици. Можех цял живот да продължа да нося това бреме или да го отхвърля от себе си. Отхвърлих

го от себе си и открих, че на този свят има доста свестни хора. Реших и аз да стана свестен човек и да не живея като стареца и неговата половинка. И точно затова станах ченге.

Двамата поседяха в падащия здрач, докато Джъд си изяде храната. После поеха бавно към колата. Крис беше прегърнал Джъд през мършавото вратле.

— Тая разходка беше върховна, човече! Някой ден пак трябва да ме изведеш така — каза момчето, преди да влязат в експлоръра.

На другия ден Кристъфър се върна на работа. Беше назначен нощна смяна — от единайсет вечерта до седем сутринта — и беше длъжен да се яви в управлението най-малко половин час по-рано. В съблекалнята се чуваше радиото, дрънчаха железните вратички на шкафчетата и полицаите си подхвърляха по някоя реплика. Ноукс се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Как я караш, Крис?

— Съблекалнята изглежда съвсем различна без него.

— Да, прав си.

Ноукс го потупа по гърба и се затътри към гардеробчето си да се преоблече.

При двадесет и деветте служители в полицейското управление на Анока, Крис невинно се случваше в една смяна с Грег, но все пак достатъчно често, за да се озовават с гръб един към друг зад вратите на шкафчетата си, да разменят по някоя клюка или виц — нещо, което липсваше тази вечер.

Крис си нахлузи предпазната жилетка и ризата, после стегна възела на вратовръзката си пред малкото огледалце от вътрешната страна на вратата, където повечето от колегите му си слагаха семейни снимки. Той държеше само една снимка, на която бяха двамата с Грег пред дежурната черно-бяла полицейска кола. Сложи си и колана заедно с всички атрибути на професията си: ключодържател, радио в кожен калъф, прожектор на батерии, палка, гумени ръкавици, белезници в кожена калъфка, деветмилиметров „Берета“ в кобура и два резервни пълнителя. Когато най-после приключи — с дванайсет килограма приспособления на гърба си — имаше чувството, че всеки грам е удесеторен.

Петнайсет минути преди поемането на смяната се отби в дежурната стая и седна заедно с останалите четирима, които трябваше да застъпят, да чуе последните новини по ТМПС — телевизионната мрежа за полицейски служители. Днес обаче, големият телевизионен екран почти не предизвикваше интерес. Вместо това мъжете разговаряха с приглушени гласове за погребението на Грег и за отсъствието му, разпитваха Крис за семейство Рестън и дали възнамерява да си вземе нов съквартирант. Някой му подаде книгата с обажданията и той се наведе да се запознае с информацията за изчезнали лица, откраднати автомобили и със заповедите за арест, изпратени по факса от затвора до управлението по време на отсъствието му. После се помота в приемната, поздрави диспечерката и прослуша записите от всички обаждания през последните четири дни. Макар и само на двайсет мили от Минеаполис, градчето Анока с неговите седемнайсет хиляди жители имаше много по-малка престъпност от големия град и се нуждаеше от много по-малък полицейски контингент, за да се справи с нея.

В съботната вечер участъкът бе отговорил общо на двайсет и три обаждания, в неделя през нощта — само на седемнайсет. Едни и същи неща: съмнителни лица, нарушаване на спокойствието, обикновени кражби с взлом, хулигански прояви. След като прегледа списъка, Крис го закачи на стената, осъзнавайки, че въпреки факта, че спомените за Грег витаеха в до болка познатите стаи на участъка, по-добре бе, че се беше върнал и отново е ангажиран.

Взе си шапката от масата и каза:

— Изчезвам, момчета.

— Аз също — обади се Ноукс и двамата поеха към дежурните си коли.

Изкара нощта, както бе изкарвал стотици други, охранявайки спящия град. От време на време обикаляше из улиците, от време на време седеше в спряната кола и настройваше радиото на канал едно, където непрекъснато шумеше и се чуваше гласът на областния диспечер. Двамата с Ноукс получиха едновременно съобщение за скандал в някаква кооперация и намериха вратата отворена, телевизора включен, а вътре нямаше никой. Чуха се псувните на двама други наематели и Крис позвъни на вратата им, за да ги разпита какво се е случило. Качи се отново в колата и подкара из града, докато ново

обаждане на диспечера го изпрати на някакъв адрес, където била задействана алармената система, но откри, че причината е само откъртване на парче мазилка от тавана. Седна на паркинга до „Карпинтър Хол“ под един клонат бор и се загледа в колите, които минаваха по моста на Мисисипи откъм Чамплин. Започна да засича скоростта им на радара. Наблюдаваше двете червени светлинки на екранчето и слушаше промяната в звука на сигнала, докато колите се изравняваха и минаваха покрай него.

Замисли се колко е близо до „Бентън стрийт“. На девет преки оттук Лий Рестън сигурно лежеше в леглото... заспала или будна? Дали спеше, изтощена от последните четири дни, или се взираше в тъмното с широко отворени очи, завладяна от тъжните спомени?

Крис запали колата и излезе от паркинга. Мина по „Фери стрийт“, а след това зави наляво по Бентън. Тъмен, спящ квартал. Само две котешки очи светеха и се взираха в него до черните храсти, преди да се шмугнат в тях. Подкара съвсем бавно и наближи къщата на Лий. Лампите бяха угасени, вратата на гаража — спусната. Старата кола на Джанис беше паркирана във вътрешната алея. Тойотата на Грег не се виждаше — сигурно беше в гаража.

„Спиш ли? — мислено се обърна Крис към Лий. — Или лежиш будна и ти се иска да можеш да заспиш? И се чудиш чии фарове се плъзгат бавно по «Бентън стрийт» по това време на нощта? Е, не се притеснявай. Това съм аз — просто дежуря. Ходи ли днес на работа в магазина или си стоя вкъщи и писа благодарствени картички? Виждам, че си затворила вратата на гаража. Така е по-добре. Сега вече ще го затваряш всяка вечер, нали? Какво правят децата? Предполагам, са ти помогнали да изкараш още един ден. Аз нямам това предимство. Тази вечер в съблекалнята беше тъжно и не се чу да изскърца заключената му врата. Навярно всички ще свикнем, но ще ни трябва време, нали?“

В три след полунощ изяде една порция спагети в ресторанта на Пъркинс.

В пет, когато небето от изток бе започнало да порозовява, отново мина на проверка по нейната улица.

В шест я обиколи още веднъж и забеляза, че в тревата пред къщата работи пръскачката — Лий беше станала. Дали пиеше кафе в кухнята, както бяха пили заедно преди два дни? Костваше му голямо усилие да се въздържа да спре и да я помоли за една чашка.

В седем съблече предпазната жилетка, остави я в шкафчето си и се прибра вкъщи да поспи.

В един и половина на обяд телефонът звънна и го събуди.

— Здравей, Крис. Обажда се Лий.

— Лий... — Той се извъртя и погледна към будилника. — Здравей...

Гласът му приличаше на стъргане на боя.

— О, не... Събудих ли те?

— Всичко е наред. Няма проблеми.

— Извинявай. Трябваше първо да се обадя в полицията и да ти проверя смените. Нощна ли беше?

— Да, нощна. Но всичко е наред.

Крис се надигна и подложи една възглавница под главата си, примигвайки срещу ярките квадрати слънчева светлина, които се открояваха по транспарантите.

— Наистина съжалявам...

— И без друго обикновено ставам около два. Не мисли повече за това.

Той разтърка очи като сънено дете и си помисли, че не би имал нищо против Лий да му се обажда и да го събужда всеки ден.

— Освен това, следобед имам да свърша някои работи. Едната врата на експлоръра нещо потраква и ми се иска да отида да я оправят.

— Всички са се возили в новата ти кола, освен мен. Как ти се струва?

— Много съм доволен. Някой ден ще те повозя и сама ще прецениш. На Джой наистина му хареса.

— И аз така разбрах. Давал си му да кара.

— Надявах се, че нямаш нищо против.

— Не. Разбира се, че не. Ако беше някой от неговите приятели, щях да се побъркам от притеснение, но с теб — служителят на закона — как бих могла да възразя?

— Поговорихме малко... за Грег. Споделихме някои неща.

— Той имаше огромна нужда от това... Да поговори с някой мъж.

— Какво прави Джанис?

— Много е тъжна и спи по много. Мисля, че ще има повече проблеми от Джой, докато преодолее шока.

— А ти?

— Опитвам се да свикна с мисълта, че ще тръгна отново на работа. Трудно е, когато мислите ти са толкова объркани. Не мога да се съсредоточа върху нищо. Но скоро ще трябва да се връщам и да освободя Силвия. Работи по две смени. Днес имам да върша куп неща около погребението. По този повод ти се обаждам. Вещите на Грег...

— Казах ти, че няма нищо спешно. Няма нужда да ги вземаш оттук, преди да си се оправила и да си готова психически.

— Знам, но проблемът виси като градоносен облак. Искам да приключа с всичко това и да го оставя зад гърба си. Мислех си, ако нямаш нищо против, да дойда в неделя. Тогава магазинът ще е затворен и Джой и Джанис ще могат да ми помогнат.

— До края на седмицата съм нощна смяна, така че целия ден ще бъда тук. Можеш да дойдеш, когато ти е удобно.

— Каза, че обикновено ставаш към два, нали?

— Да кажем към обяд.

— Пет часа сън? Кристъфър, това не е достатъчно.

— Добре, какво ще кажеш за един часа?

— В два е най-добре. Не искам да ти нарушавам съня. Вие полицаите и без това спите прекалено малко.

— Добре, в два. С какво ще пренесеш мебелите?

— Съседът ми, Джим Климънтс, каза, че мога да използвам неговия пикап.

— Ще можеш ли да го караш или да мина да го взема?

— Благодаря, но ще се справя сама. Ще се видим в неделя в два.

— Добре.

— И... Кристъфър?

— Да?

— Моля те, лягай да спиш. Толкова съжалявам, че те събудих.

Беше решила на вечеря да помоли децата да ѝ помогнат. Преди обаче да отвори дума, Джой заяви, че Дени Уитмън го бил помолил да отиде с него на езерото с колата в неделя.

— О — каза Лий и се спря, както слагаше купата с печени картофи на масата, — имах намерение да отидем тримата до

апартамента на Грег и да му приберем нещата. Мислех, че ще ми помогнете.

Тя си седна на мястото и Джой започна да си пълни чинията.

— В неделя? — промърмори недоволен той. — Не можем ли да го направим в събота, да мога в неделя да отида на езерото със семейство Уитмън? Те нямат възможност друг ден.

Лий скри разочарованието си и си напомни, че той е само на четиринайсет години. На тази възраст децата имаха да учат още много за нуждите на родителите си, особено в такива ситуации. Семейство Уитмън без съмнение го бяха поканили с най-добри намерения, съзнавайки, че сега момчето има най-голяма нужда да се разсее по някакъв начин.

— Джанис? — обърна се тя към дъщеря си.

Джанис остави вилицата и отмести поглед към кухненския прозорец, а през това време очите ѝ се напълниха със сълзи. Любимото ѝ ястие стоеше недокоснато в чинията.

— Мамо... аз... просто още не съм готова. Не може ли да се отложи за малко?

Лий също остави вилицата.

— И освен това — добави Джанис, — в неделя трябва да съм на работа.

Работеше в един магазин в търговския център на Норттаун.

— Боя се, че ако не свършим навреме, може да си изгубя работата, а парите ми трябва за колежа. Не можем ли да го отложим малко?

Лий хвана ръката ѝ.

— Разбира се, че можем — отвърна тихо тя. — Кристъфър казва, че няма нищо спешно.

Джанис премигна и сълзите ѝ се търкулнаха по бузите. Издърпа ръката си и си избърса очите, пресегна се с лъжицата и загреба голямо количество картофи и сос, после се загледа продължително в него и пусна лъжицата обратно в чинията.

— Мамо, просто не съм гладна тази вечер — каза тя и вдигна влажните си очи към Лий. — Картофите са страхотни... честно... Но мисля, че просто... не знам... прибирам се за малко в стаята си.

— Върви. Картофите ще издържат още един ден.

Когато Джанис излезе, Лий и Джой се опитаха да преодолеят чувството на изоставеност, но то ги победи. Джой беше изял едва половината от вечерята си, когато и той каза:

— Мамо, и аз не съм много гладен. Ще ме извиниш ли?

— Разбира се. Какво ще правиш?

— Не знам. Може да отида до игрището да погледам малко.

— Добре, върви — отвърна с разбиране Лий.

Той се изправи неуверено до стола си.

— Искаш ли да ти помогна за чиниите?

— Аз ще се оправя. Дай ми целувка.

Джой я целуна по бузата, докато тя го потупваше по кръста.

— Приятно прекарване. И към десет да се прибереш.

— Добре.

Излезе и Лий седна на масата, заслушана в стъпките му по стъпалата. Чу го как изкарва велосипеда, след това се качи на него и изчезна по улицата. Тя продължи да седи така — неописуемо самотна, с единствената перспектива да стане и да изхвърли остатъците от вечерята, да изчисти чиниите, да ги сложи в миялната машина. Това бяха здравословни занимания, които биха могли да ѝ възстановят временно равновесието. Но в този момент бе толкова уморена, че нямаше сили за изкуствени опити. Вместо това подпря брадичка с две ръце и продължи да се взира през прозореца в задния двор. Би могла да оплеви градината, да привърже към колчетата делфиниумите, които бяха нацъфтели, да набере букет за кухненската маса. Можеше да се обади на майка си или на Силвия, да попита Джанис дали не иска да отидат на кино, да излезе навън да измие колата, да отиде да върне разните формички от кейковете, които хората бяха донесли, и, както обикновено, никога нямаше да се сетят да си вземат обратно. Можеше да драсне някоя благодарствена картичка.

Въздъхна тежко, уморена да бъде винаги все тя силната. Искаше ѝ се поне тази вечер някой друг да поеме тези задължения. Седеше на масата и изтощението я притискаше като воденичен камък. Изви глава и се загледа във фоайето, откъдето през прозореца се виждаше как слънчевата светлина танцува по бялата външна мазилка. Такива тъжни минути — най-тъжните от деня — когато можеш само да седиш на масата и да усещаш колко си сам.

По улицата премина пикапът на Джим Климантс. Джим беше конструктор и се прибираше къщи от работа. От другата страна минаха две малки момичета по бански, възседнали велосипедите си. Веселото им чуруликане изпълни Лий с още повече тъга. „Всички заети, поели нанякъде, вършат нещо за някого...“ Продължаваше да седи така, потънала в мрачни мисли, когато пред погледа ѝ премина черно-бяла полицейска кола и влезе в тяхната алея. Преди още да осъзнае какво бреме е паднало от гърба ѝ, Лий скочи и се озова на входната врата. Тъкмо навреме, за да види как Кристъфър в пълна униформа слиза от колата. Запъти се нетърпеливо към него, тласкана от някакво ново чувство, което не бе очаквала. Винаги го беше поставяла наравно с всички останали приятели на Грег и го смяташе за момче. Но полицаят, който се приближаваше към нея, не беше момче. Стегнатата му униформа му придаваше една нова осанка — той излъчваше респект и мъжественост, които веднага я грабнаха. Козирката на фуражката му бе смъкната ниско над очите. По съвършено изгладената му полицейска риза имаше многобройни значки и нашивки. Идеалният възел на вратовръзката се подаваше под загорялата му брадичка. Тежката калъфка с белезниците на колана му придаваше допълнителна тежест, докато предпазната жилетка пък го правеше по-едър.

Срещнаха се пред колата до нажежения, работещ двигател.

— Здравей — каза той, като смъкна очилата си и се усмихна.

— Здравей.

Лий мушна ръце в предните джобове на белите си къси панталони.

— Днес не очаквах да те видя.

— Пристигна поща за Грег.

Крис ѝ подаде пликовете.

— Благодаря. — Лий сведе поглед към четирите писма. — Мисля, че е най-добре да отида в пощата и да попълня формуляр за промяна на адреса. Бях забравила колко бумащина има след смъртта на някого. — Тя вдигна отново очи. — Мислех, че си нощна смяна.

— Трябваше да бъда, но едно от момчетата ме помоли да се сменим за днес.

Радиото на колана му започна да пука и той се пресегна да го настрои, без да поглежда към него.

— Току-що се разминахме с Джой. Каза, че ще прескочел до игрището.

— Лятното първенство — отвърна Лий. — Много по-добре, отколкото да се мотае в тази мрачна къща.

— А ти? Значи ти се мотаеш в тази мрачна къща?

— Скоро се връщам на работа. Прекалено дълго време оставих Силвия сама. Кристъфър, за неделя, обаче...

Крис я изчака да довърши.

— Децата няма да могат да ми помогнат в неделя. Джой иска да отиде до езерото с Дани, а Джанис просто има нужда от време, преди да се заеме с такава работа. Така че, ще трябва да го отложим за някой друг път.

— Аз ще ти помогна.

— Но ти вече достатъчно ми помогна.

— Така или иначе, бях решил да ти помогна. Ако не си се отказала, може би двамата ще можем да се справим сами. Ако пък държиш да го направиш с децата — така да бъде.

— Това не е лесна работа — отвърна Лий. — Правила съм го и преди, когато почина Бил, и знам колко е ужасно.

— В такъв случай, по-добре да го спестим на децата, нали? — Крис замълча, погледна я внимателно и добави: — Но ми се струва, че понякога малко се изморяваш от това, че искаш да им спестиш някои неща.

„Каква интуиция! — помисли си тя. — За мъж на тази възраст е удивително, че с такава точност четете мислите ми.“ Понякога, когато ѝ минаваше тази мисъл, се чувстваше виновна, но след като я чу, изречена от него с думи, изпита известно облекчение и чувството за вина изчезна.

— Откъде знаеш? — попита го.

От пукащото радио се чу металически глас: „Три — браво — осемнайсет“.

— Един момент — каза Крис, откачи радиото от колана си и почти го допря до устните си.

Никога досега Лий не беше забелязвала колко съвършено са оформени тези устни.

— Три — браво — осемнайсет.

Металическият глас продължи: „Главната — улица, осемстотин и двайсет. Апартамент Г-37. Съобщение за скандал. Вероятно семеен. Не е забелязан никой“.

— Прието — отговори Крис и отново се обърна към Лий: — Съжалявам, трябва да тръгвам. — Сложи си очилата и добави: — Обади ми се какво си решила за неделя. Според мен, можеш да изчакаш децата, но ако решиш, двамата ще приключим за около три часа. И проблемът вече няма да ти виси над главата.

Тя кимна и едва след малко усети, че несъзнателно е тръгнала след него към колата. Кристъфър записа адреса в служебния бележник на седалката до него. После пресегна, взе радиото и докладва:

— Три — браво — осемнайсет. Потеглям. Осемнайсет нула девет.

Остави радиото на таблото, включи на скорост и ѝ каза през отворения прозорец:

— Изглеждаш изморена. Иди да поспиш.

Простичко сбогуване, но с една фамилиарност, която неочаквано раздвижи нещо дълбоко в нея. Приличаше на нежни думи, които би казал един съпруг — думи, които говореха за една загриженост, много по-силна от външното им звучене.

Лий скръсти ръце и го изпрати с поглед. Беше изпращала така Грег десетки пъти — прегърнал с дясната ръка облегалката на свободната седалка, извил глава назад, за да гледа през задното стъкло, докато дава на заден с десет мили в час.

Колата подскочи на бордюра в края на алеята и Крис вдигна ръка за довиждане, след което изчезна по улицата. Дълго, след като се бе скрил от погледа ѝ, Лий продължаваше да стои на мястото си в някакъв странен унес.

Тя се върна към благословения балсам на ежедневието в края на седмицата. Отварянето на магазина в осем, кафето, почистването на всички приспособления в хладилника и проверяването на трайността и датите на производство на продуктите — познати дейности, които успокояваха, макар че често се хващаше да гледа някъде неопределено в пространството. „Как си, сестричке?“ — питаше я често Силвия. Пат Голсуърти и Нанси Макфедън — двете работнички, които бяха наели

— също проявяваха загриженост, но Лий усещаше, че им отговаря по-скоро механично, отколкото да показва истинското си състояние. Очакваше я една наистина ужасна неделя, през която трябваше да прибере вещите на Грег. В неделя се навършваха девет дни от смъртта му, но това с нищо не правеше задължението, което висеше над нея, по-леко.

Събуди се рано — имаше още четири часа до църковната служба. В шест и трийсет вече бе излязла в задния двор, бе коленичила на зелената гумена пътека и плевеше тревата между цветята, с единственото желание сега да е понеделник сутринта и днешният ден вече да е зад гърба ѝ.

В два часа температурата бе стигнала до трийсет и пет градуса на сянка и продължаваше да се повишава. Обу си някакви избелели къси панталони, като си налагаше големи усилия на волята за всяко движение. Едва се дотътри до пикапа на съседите, мина с него през града и спря пред жилището, в което бе живял синът ѝ. Паркира и бавно се изкачи до апартамента с няколко празни кашона, които се удряха в голите ѝ крака. На вратата се показва Кристъфър по срязани дънки и бяла тениска. По радиото вътре се чуваше някаква песен на Глория Естефан. Днес нямаше кънтри, което да ѝ напомня за Грег.

— Здравей — каза Кристъфър, поемайки кашоните от ръката ѝ.

— Здравей — отвърна тя, като остана на прага. — Какъв прекрасен ден за такава неприятна работа, нали?

Крис я забеляза как се бори със самосъжалението, но то победи и лицето ѝ започна да помръква. Кашоните паднаха на пода и Лий внезапно се озова в прегръдките му, притисната здраво към силните му гърди.

— Мисля, че трябваше да изчакаш децата — рече Крис след няколко секунди.

— Не, ще се оправя. Обещавам, че ще се оправя...

Лий се отдръпна и си пое дълбоко въздух.

— Сигурна ли си?

Тя кимна няколко пъти, сякаш искаше да убеди самата себе си.

Крис знаеше, че този момент ще бъде крайно болезнен за нея, и бе направил всичко възможно да го облекчи.

— Разглобих цялото му легло, отделил съм компактдискете и съм прибрал неговите в отделна кутия.

Лий подсмръкна и вдигна ръка към носа.

— Добре. Тогава да се залавяме за работа.

Влязоха направо в спалнята на Грег, където матракът и пружината му бяха подпрени на стената.

— Изпрах спалното му бельо и го сложих в тази чанта. — Крис посочи към един сак. — А това там във вестника е всичко, което бе окачено на стената над шкафчето му — снимки, отличия от службата... Свидетелството му за право на оръжие, полицейската значка и всички останали неща са ей тук. — Той клекна и докосна една кутия от обувки. — Погрижих се да върна пистолета му в управлението... И белезниците, и радиото, и всичко останало.

Вдигна поглед към нея, преди да се изправи напълно с ръце опрени на бедрата, като непохватен ухажор.

— Надявам се, че съм постъпил правилно. Реших, че така може да ти е по-леко.

Лий докосна с благодарност голата му ръка.

— Да, прав си.

Продължиха с изнасянето — Лий се зае с шкафа на Грег, а Крис смъкна рамката на леглото навън на жегата и я натовари на пикапа. Когато всичко от рафтовете беше опаковано, изнесоха кашоните заедно, а след това и тежкия скрин, без да махат чекмеджетата. Скоро приключиха, плувнали в пот.

Когато се качиха обратно горе, прохладните от климатичната инсталация стаи им се сториха рай.

— Ще пиеш ли един спрайт? — попита Кристъфър, отваряйки вратата на хладилника.

— С удоволствие.

Той извади две кутийки, няколко бучки лед и започна да налива бълбукащата течност в чашите. Когато се обърна, застина на мястото си. Лий се беше навела над мивката, плискаше с две шепи лицето и врата си, разпънала яката на чистата си риза. От време на време охлаждаше и гърдите си с вода. Косата ѝ отзад беше мокра, слепната на къси кестеняви кичури. Късите ѝ зеленикави панталонки се бяха поразмъкнали отзад и откриваха белия ръб на бикините ѝ. Тя затвори крана и започна да бърше лицето си с длани. Крис ѝ подаде хавлия.

— Благодаря — каза Лий, поемайки я със затворени очи. Когато свърши и вдигна клепки, той отново наливаше спрайт в чашите.

— Голяма жега — въздъхна Лий.

Крис ѝ подаде чашата.

— Това ще те разхлади.

Тя отпи голяма глътка. Крис също вдигна чашата си, като я наблюдаваше над ръба ѝ. Лицето ѝ бе зачервено от напрежение, косата около него се спускаше на остри кичури. Бялата ѝ риза беше мокра до първото копче.

Той извади малко черно гребенче от задния си джоб.

— Ето.

— О... благодаря.

Лий се среса съвсем механично, без да използва огледало, и му го върна заедно с кърпата.

— Искаш ли да отидем в кухнята? — попита Крис.

— Ами да. Какво има там?

— Електрическа машина за пуканки. — Кристъфър отвори вратичката на едно шкафче. — Тостерът го купи той, когато старият изгоря. Взе и комплект чаши. Донесе и няколко чинии от къщи — мисля, че онези там зелените, заедно с каната. Но когато се нанесе, повечето чинии и приборите вече бяха тук. Зеленчуците ги купувахме заедно, но се бяхме разбрали всеки сам да си взема пържола или нещо такова, когато му се яде. Все още има две от неговите във фризера.

Докато говореше, Крис продължаваше да отваря и затваря вратите на шкафчетата. Когато най-последно спря, Лий каза:

— Слушай, Кристъфър, това е глупаво. Няма да вземам никакви зеленчуци и всички тези вещи си остават за теб. Няколкото чинийки, които беше взел от къщи, просто бяха излишни. Никаква семейна ценност, уверявам те. Нямам нужда от нищо.

— Дори от машината за пуканки?

— Имаме вкъщи.

— Или тостера?

— Задръж го.

— Ами пържолите?

— Можеш да ги донесеш за Четвърти юли. Тогава всеки си носи храната. Промених си решението за пуйката. Това беше любимото ядене на Грег.

— Искаш да кажеш, че ще има пикник?

— Може би трябва да се преструваме, че сме умрели заедно с него, но едва ли бих могла да изиграя такава роля. А ти?

— Не.

— За нас ще е хубаво да има пикник. Пак ще поиграем волейбол, ще се поопушим малко на барбекюто, ще излезем в парка да погледаме фойерверките... И ти ще дойдеш, нали?

— Не бих могъл да го пропусна.

Вдигнаха чашите си и отново отпиха, като усещаха остро празнотата, която неочаквано се възцари помежду им, веднага щом в стаята настана тишина.

— Е — обади се най-сетне Крис, като остави празната си чаша на плота, — ще отида да се оправя в банята. Защо не огледаш в хола?

Лий влезе в хола, където радиото продължаваше да свири. Той бе най-слънчевото помещение на апартамента и в него беше по-топло, въпреки спуснатите щори. На пода пред стъклените врати към къта за отдих бе оставена кутия с касети и компактдискове. Бонзаят, който бе изпратила от магазина като подарък за новия дом, изглеждаше свеж, а клоните му се бяха надвесили над единия край на дивана. От закачалката на стената висяха около двайсетина шапки, но две от местата бяха празни.

Лий стоеше с пръсти, впити в бедрата, взираше се отмаляла в тях и усещаше, че задушаването започва. Проклинаше се, че няма сили да го преодолее. Все пак успя да се овладее и избра една шапка — бяла, с голямо кафяво „А“ над козирката — Анока. Беше от годините му в гимназията. Приблужи се до вратата на банята и застана там за миг, наблюдавайки как Кристъфър слага разни неща в брезентовия калъф, като се опитваше да запази равновесие, стъпил на малката тоалетна масичка.

— Не съм сигурна кои шапки са неговите — каза му тихо.

Крис спря и се обърна да я погледне. Брадичката ѝ потреперваше и кадифеният ѝ поглед изглеждаше по детски беззащитен. Тя сложи шапката на главата си, облегна се на рамката на вратата и мушна ръце в предните джобове на панталоните си.

— Това е проверка — каза накрая. — Искам да изкарам този следобед, без да се разкисна и да се разрева... Защото той никога вече няма да се върне.

— Да, знам — отвърна дрезгаво Крис, държейки четката и пастата за зъби на Грег. — Това също е гадна работа. — Гребенът му, самобръсначката, афтършейва...

Той ги хвърли ядосано в брезентовия калъф и се подпря с две ръце на тоалетната масичка като бегач на стартовата линия.

— Господи, тук още мирише на него!

Изведнъж Лий осъзна каква егоистка е, като мисли само за собствената си скръб, без да се сеца за неговата.

— О, Кристъфър, извинявай.

Тя влезе в малката баня, свали шапката от главата си и сложи ръка на рамото му.

— На теб също ти липсва — прошепна му.

Крис се изправи рязко, обърна се и я прегърна. В облицованата в бяло баня с носталгичен мирис на мъжка козметика те затвориха очи, докато огледалото ги отразяваше — прегърнати силно, черпещи сили един от друг. В едната си ръка Лий продължаваше да стиска шапката на Грег.

— Не, аз съм този, който трябва да се извини — промълви Крис. — Не биваше да казвам това. Достатъчно ти е тежко и без подобни забележки.

— Но на теб също ти е тежко и ако не бъдем честни един към друг за чувствата си...

Лий не знаеше как да довърши мисълта си.

— Господи, каква двойка сме, а? Олюляваме се и се прегръщаме на всеки пет минути, като че ли е настъпил краят на света...

— Държах се цяла седмица и мислех, че и днес ще мога да се справя. Но тези шапки в хола... просто... някак си не можах да издържа...

Тя отвори очи и се видя в огледалото — в прегръдките на Кристъфър. Главата му беше опряна на рамото ѝ, ръцете му бяха обгърнали кръста ѝ, коремите и голите им крака се допираха. Макар Лий да съзнаваше, че тези съчувствени прегръдки би трябвало да бъдат по-предпазливи, тя не се помръдна от мястото си.

Кристъфър пръв се отдръпна.

— Хайде, дай ми шапката.

Той оправи козирката, сложи я на главата ѝ и я обърна към огледалото, застанал отзаде ѝ с ръце на раменете ѝ.

— Ето така. Погледни. Една майка с бейзболна шапка на главата — и в това няма нищо лошо, нали? Между другото, много добре ти стои. Трябва да си я слагаш по-често.

Крис се ухили, като я предизвика да му отвърне с усмивка. Лий посегна с две ръце и килна шапката малко назад, след това си пое дъх с облекчение и бързо го изпусна.

— Добре. Сега вече мога да се справя. А ти?

— Също. Да приключваме и да закараме пикапа до вас. Само че има едно нещо.

Той пусна раменете ѝ и изражението му се промени.

— Какво?

— Има едно момче, мой познат. На ръба на пропастта е — никаква надежда вкъщи. Може да се каже, че няма семейство. И двамата му родители са наркомани — продават купоните за храна от социалните служби, за да си купят поредната доза. Ако нямаш нищо против, бих искал да му подаря една от шапките на Грег. Това хлапе уважава ченгетата. Мисли си, че не е така, но ги уважава. Това би го зарадвало много.

— Разбира се. Дай му, която искаш. Дай му две.

Те оправиха шапките, отделиха нещата на Грег в банята и някои от документите му в кухненските шкафчета. Стигна се до мебелите в хола.

— Аз имах някои неща — каза Крис, — а други сме купували заедно, но бих искал да задържа всичко. Пазя касовите бележки и ще ти платя за неговите мебели. Разбира се, ако децата нямат нищо против. Ако поискат нещо — тяхно е.

— Засега да ги оставим тук.

— Сигурно ще вземеш смокиновото дърво?

— О, я стига! Мога да си взема десетки такива, когато пожелая, по цени на едро. Дръвчето си е за този ъгъл.

— Добре. Приемам. Ако беше го взела, просто щях да дойда в магазина и да си купя същото. Благодаря ти.

Спряха радиото, изнесоха последния багаж и завързаха заедно матрака и пружината към пикапа, за да не паднат при превозването. Кристъфър си беше сложил слънчевите очила. Козирката от шапката на Грег пазеше сянка на нейните очи. Въздухът над нажежения асфалт трептеше.

Кристъфър завърза последния възел и каза:

— Ще можеш ли да го караш с всичкия този багаж?

— Няма проблеми.

— Добре, ще карам след теб.

Той я последва с колата и когато пристигнаха, разтовариха всичко в гаража ѝ. После върнаха пикапа на Джим Климънтс. И двамата бяха плувнали в пот.

— Можеш ли да плуваш? — попита Кристъфър.

— Разбира се.

Стояха в сянката на гаража срещу отворената врата.

— Искаш ли да отидем? Да се поразхладиш малко. Можем да прескочим с колата до плажа на Круук Лейк.

— Господи, звучи чудесно!

Лий влезе в къщата, облече си бански и една широка блуза и излезе по чехли с две хавлии в ръка.

— Да тръгваме.

Крис запали колата. Тя се вмъкна в новия експлорър и възкликна:

— Хей, това ми харесва!

— На мен също.

— Оправи ли онова хлопане на вратата?

— Да.

Разговаряха по време на целия път до езерото. За коли. И за нейната работа. И как е избрала името „Ебсълутли Флорал“. И как Силвия ѝ казвала, че е луда да избере такова име на магазина си, но Лий била погледнала от психологическата страна на нещата.

Плажът на езерото беше претъпкан. Съблякоха блузите си, смесиха се с децата в плиткото и заплуваха към трамплина за скокове. Подскачаха, поплуваха, поседяха край лодките и поговориха. За сърфинга, който Кристъфър бе гледал по телевизията, за Хаваите, където никой от двамата не беше ходил, но винаги бе искал. Припомниха си кой къде се бе учил да плува като дете, с кого са плували. Една волейболна топка цопна на два метра от тях във водата. Крис се гмурна да я върне и двамата се озоваха сред цял кръг непознати и не усетиха как са се включили в играта.

Смяха се.

И се измориха.

И им се отвори вълчи апетит.

Когато Кристъфър вкарваше експлоръра в алеята, Лий рече:

— Имам останали малко спагети, мога да ги затопля.

— Както кажеш — отвърна той и угаси двигателя.

Лий загреба две порции и ги затопли, докато Крис приготвяше вода с лед и вадеше вилиците от чекмеджето, което му беше посочила. После тя тръсна безцеремонно една чиния и салфетка пред него и подхвърли, сядайки:

— Не казвай на майка ми как съм сервирала.

— Кое не е наред?

— Няма отделни кърпи за чиниите, няма пълен комплект прибори, позволявам ти сам да си наливаш водата и в тази ужасна блуза и по чехли ти хвърлям чинията на масата. На майка ми направо би ѝ се бръкнало в здравето. Тя е абсолютно стриктна. Човек не бива да върши нещо неочаквано или неприето. Любимият ѝ израз е: „Какво ще кажат хората?“.

— Ще ѝ се бръкне в здравето?!

На лицето му се появи усмивка. То цялото бе грейнало след къпането и косата му си падаше на мястото, без да има нужда да я реши или оправя специално.

— Наистина ли каза „Ще ѝ се бръкне в здравето“?

Лий вдигна очи и срещна учудения му поглед.

— Какво? Не мога ли да кажа подобно нещо?

— Това не ме смуцава, просто никога не съм те чувал да говориш по този начин. Винаги съм те смятал за мисис Перфектна. Съвършена майка, съвършена дама, съвършена... знаеш какво имам предвид.

— Аз?!

Очите ѝ се разшириха от учудване и устата ѝ остана отворена.

— Далеч съм от съвършенството. Откъде, по дяволите, ти хрумнаха тези неща?

— От начина, по който Грег говореше за теб. В неговите очи ти не би могла да направиш нищо неправилно.

— От време на време ругая. Това притеснява ли те?

— Не. Това те прави по-естествена и ме кара да се чувствам по-удобно покрай теб. Та, какво казваше за майка си?

— О, просто, че живее по примера на Емили Пост. Да се слага масата по правилата, да се посещават подходящи клубове, да се

обличат подходящи дрехи за вечеря, да се изпрацат благодарствени картички, на погребенията да се пуска Григ, а не Винс Джил...

— Чух я да прави подобна забележка.

— Не се съмнявам. И какво по-точно?

— Спомням си много добре, че рече: „Какво ще кажат хората?“.

Лий се засмя и двамата се заеха със спагетите.

— А ти? Какво ще кажеш за майка си? Как изглежда?

Крис спря да дъвче, спря да навива спагетите на вилицата си и отпи голяма глътка вода, преди да отговори.

— Няма нищо общо с твоята, честна дума.

— Няма ли да ми кажеш?

Той се замисли и погледът му се задържа върху лицето ѝ.

— Тя е алкохоличка. Както и баща ми...

— Винаги ли са били?

— Винаги. Майка ми работеше като готвачка в едно заведение на крайпътен паркинг за камиони. Старият пък никога не е работил, откакто го помня. Твърдеше, че си е счупил гръбнака и не можел. Повечето дни, когато се връщах от училище, двамата биваха в онова място, което наричах „дупката“, и се наливаха. Майка ми не само че не слагаше масата по правилата, но изобщо не я слагаше. Ако някога имаше продукти, готвенето се оставяше на мен. И мога да ти гарантирам, че никога през живота си тя не е изпрацала благодарствена картичка — не знам за какво изобщо би могла да благодари на някого. Нямаше никакви приятели, освен пияниците, които висяха на бара. Така че не съди майка си прекалено строго. Би могло да бъде много по-зле.

Каза ѝ го съвсем приятелски и Лий го прие точно така.

— А братя или сестри?

— Една сестра.

— По-голяма или по малка?

— Четири години по-малка.

— Къде е сега?

— Казва се Джени. Някъде по Западния бряг. Често се мести.

— Виждаш ли я понякога?

— Не много често. Избяга, когато беше на петнайсет, и оттогава се е женила и развеждала три пъти. Последния път, когато я видях,

тежеше сто килограма и живееше на социална издръжка, както правеха и родителите ни. С Джени нямаме много общи неща.

— А родителите ти? Къде са те?

— Живеят на другия край на града в един мизерен комплекс, наречен „Джексън Истейтс“. Не са се променили много, освен че си пият пиенето вкъщи, защото им е трудно да слизат и да се качват по стъпалата.

— Май те разстройвам, като питам за тях?

— Не, изобщо. Много отдавна съм се отказал от надеждата, че могат да се променят.

— Сигурно много се гордеят с теб?

— Ти не разбираш. Те не са родители, които могат да се гордеят. За такова нещо човек първо трябва да изтрезнее. А те не са изтрезнявали от трийсет и пет години.

— Съжалявам, Кристъфър — каза тихо Лий.

Изядоха спагетите и кюфтетата. Денят беше наситен с много разнообразни емоции — от силни до по-слаби и обратно. Това, което бяха изживели заедно, несъмнено ги бе сближило — и то до такава степен, че когато седнаха в уютната ѝ кухня, Кристъфър започна да се чувства малко неловко. Погледите, които си разменяха, ставаха все по-дълги. Той стана и отново си наля вода.

— Искаш ли още — обърна се към нея.

Лий кимна. Непрекъснато се получаваше така между тях — в един миг удобно, в следващия — неудобно. Един мъж, който подаваше чаша вода на жената, която го беше поканила на гости! Емили Пост и майка ѝ нямаше как да нямат по някоя готова забележка за това.

Крис си изпи водата прав, след това се пресегна към мръсните чинии.

— Е, нека аз да ги измия след този тежък ден.

— Аз ще ги измия.

— Няма начин. Ще помогна.

Когато Джанис се прибра от работа, двамата почистваха масата.

— Кристъфър? Здравей! Какво правиш тук?

— Майка ти ме нагости.

Джанис си спомни, че днес е неделя, и му се усмихна.

— Помогнал си й да пренесе вещите на Грег, нали?

— Да.

— Видях ги в гаража. — Тя се обърна към Лий. — Мамо, извинявай, че не ти помогнах.

— Няма нищо, миличко. — Лий я целуна по бузата. — Всичко приключи.

— Не, не е така. Трябваше да бъда там. Наистина съжалявам...

— Кристъфър ми помогна, така че да не говорим повече за това.

Лий отиде да измие една чиния на мивката, а Джанис я наблюдаваше. След това Крис, после отново нея.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Гладна ли си?

Въпросът окончателно убеди Джанис, че грехът ѝ е бил съвсем незначителен.

— Ммм... малко.

Джанис проточи шия към шкафа, откъдето надуши студения сос за спагетите, все още в оригиналната си кутия.

— Ужас. Навън е страхотна задуха.

Обърна се, лапна една хапка и се облегна на ръба на шкафа.

— Мислех си дали да не отида някъде да поплувам. Не ти ли се излиза, Крис?

Кристъфър беше все така по тениска, а срязаните му дънки бяха почти изсъхнали.

— Всъщност, ние с майка ти вече ходихме.

Джанис едва не се задави с последната хапка от кюфтето.

— Ходили сте?

Тя изгледа с нескрито любопитство и двамата последователно.

След неловка пауза Лий отвори със свободната си ръка машината за миене на чинии и каза:

— Тези мебели ми бяха голямо бреме. Просто се поразхладихме, след като ги пренесохме, и дойдохме да хапнем. Искаш ли да ти затопля нещо?

— Мамо — отвърна Джанис с нотка на нежен укор, — вече съм на двайсет и четири години. Няма нужда да ми затопляш яденето повече.

Лий се усмихна на дъщеря си и избърса ръце в хавлията.

— Просто навик.

Кристъфър притика стола си към масата.

— Е, най-добре да тръгвам. Довечера съм на работа. Благодаря за вечерята, мисис Рестън.

— Това беше най-малкото, което можех да направя. Благодаря ти за всичко, което стори днес.

— Ще те изпратя — предложи Джанис, когато Крис тръгна към вратата.

Лий усети в себе си някакъв странен изблик на негодувание срещу Джанис за така безцеремонното отнемане на Кристъфър. Чувството я сграбчи внезапно, след това успя да си внуши, че мястото ѝ не е до него, и то бавно се оттегли. Все пак се чувстваше изоставена, като гледаше как двамата излизат навън. Изглеждаха толкова млади и така си подхождаха.

Джанис спря до вратата на колата му и му препречи пътя. Беше облечена със семпла розова блузка и къса джинсова пола. Загорелите ѝ голи крака бяха обути в прстички бели обувки без токове.

— Благодаря, че си ѝ помогнал, Крис. Наистина се показах като пълза, задето не ѝ помогнах, но бях скапана.

Той я погледна право в очите, пъхнал ключодържателя с ключовете на показалеца си.

— Понякога трябва да вършим нещата, независимо дали сме скапани или не. Нямах нищо против да ѝ помогна, но ти си права. Двамата с Джой трябваше да ѝ помогнете днес. Имаше нужда именно от вас.

Джанис се взираше в сребристите лайстни на предното стъкло и устните ѝ потрепераха.

— Хей, не плачи — докосна я Крис по брадичката.

Тя се опита да преглътне сълзите си, но не можа да ги скрие.

— Просто бъди с нея още известно време, окей? Това е тежък период за нея. Тя поема тежестта, като се грижи за всички подробности — погребения, коли, документи... Знаеш, че никога няма да те упрекне, но тя също има чувства, макар че винаги е поставяла вашите на първо място.

— Знам... — прошепна Джанис.

Постояха така срещу залязващото слънце.

— Сърдиш ли ми се, че ти казах какво мисля?

Тя поклати отрицателно глава, като продължаваше да се взира в сребристата лайстна.

— Имаш ли някакви възражения да минавам от време на време да я поразсейвам от мрачните мисли?

Джанис отново поклати глава.

— Добре тогава... ще се видим на Четвърти юли.

Джанис кимна за трети път.

Остана дълго така с ръка на хълбока, след като той бе й махнал за сбогом и бе изчезнал по улицата с колата.

ШЕСТА ГЛАВА

В градчето Анока сериозните престъпления бяха по-скоро изключения, отколкото правило. Имаше само няколко случая, при които беше застрашаван животът на полицейски служители. От време на време бе задържан по някой крадец или специалният екип бе викан за някоя наркоманска оргия, но през по-голямата част от времето дежурствата на Кристъфър Лалик и колегите му бяха сравнително спокойни.

В шест часа и двадесет минути в мъгливата гореща утрин от първата седмица на юли Кристъфър седеше в дежурната кола и се прозяваше. Погледна си часовника: оставаха му още четиридесет минути. Поразмърда изтръпналите си крайници, огледа движението по магистрала №10 и видя как един червен форд изпреварва на зигзаг в двете ленти. Моментално застана нащрек, включи сигналните светлини и пое по дясната лента. Усети съвсем точно момента, в който шофьорът забеляза светлините, защото веднага увеличи скоростта и най-безразсъдно се пристрои в другата лента. Средното платно беше по-натоварено от дясното, но и това, в което се движеше Кристъфър, изискваше от него да се стегне и да хване волана по-здраво. Настигна форда и подкара плътно зад него, следейки дали шофьорът ще погледне в огледалото за обратно виждане.

Шофьорът не му обърна внимание.

Крис включи за известно време сирената — нещо, което имаше още по-малък ефект. Гневът му се отприщи, когато шофьорът продължи да се държи така, сякаш черно-бялата полицейска кола изобщо не съществува. Включи радиото, докладва местонахождението си и регистрационния номер на преследвания и най-последно, след близо половин миля, видя, че нахалникът отбива вдясно и спира.

Настръхнал, Кристъфър излезе от колата и се приближи към ръждивочервения автомобил. Шофьорът бе смъкнал стъклото откъм своята страна и се беше отпуснал небрежно на волана. Беше около

двайсет и осем — трийсетгодишен, имаше нужда от избръсване и подстрижка и изглеждаше така, сякаш е бил на купон цяла нощ.

Крис надникна в колата.

— Бихте ли ми дал книжката си, ако обичате?

— За кво?

Дъхът на мъжа би могъл да отрови шестмесечно бебе.

— Просто ми я покажете, ако обичате.

— Щом искаш да ми гледаш книжката, кажи ми кво съм направил.

— Имате ли книжка?

Той вдигна рамене и удостои Кристъфър с една физиономия, която изразяваше пълно пренебрежение.

— Книжката, сър!

— Отнета ми е — изфъфли младият мъж.

Кристъфър сложи ръка на рамото му.

— Слезте от колата, ако обичате.

Шофьорът се усмихна презрително.

— Ходи го духай!

И натисна газта.

Краят на задното стъкло удари ръката на Кристъфър и го отхвърли на два метра от шосето. Въпреки болката, той скоочи на крака и в следващия миг вече тичаше към колата си.

Тръшване на врата. Пулсът — в гърлото. Вой на сирена. Гумите изсвириха и изхвърлиха пръст и трева. Крис вдигна радиото и се опита да говори спокойно:

— Две — браво — трийсет и седем. Блъсна ме и избяга. Дясното платно на номер десет. След него съм.

Диспечерът се обади и потвърди съобщението:

— Две — браво — трийсет и седем. Прието. По номер десет. Нула шест — дваайсет и пет.

Скоростта на пулса му изглежда се увеличаваше със скоростта на колата. Петдесет, шейсет, седемдесет мили в час. Концентрира се върху пътя и изключи светлините и сирената.

Радиото запука и се чу глас:

— Три — юниън — трийсет и едно. По източното платно на номер 10. Наближавам булевард „Ремзий“. Ще пресрещна там.

Беше кола от съседния участък, която се притичваше на помощ.

Осемдесет мили в час, деветдесет... Адреналинът пулсираше. Пред Крис се появи другата полицейска кола. Движеше се по лявото платно с включени сигнални светлини. Червеният форд префуча покрай нея със същото пренебрежение. Кристъфър впи поглед в пътя, докато колегата му продължаваше да се носи по магистралата пред него. По челото му изби пот, стече се по шията му. Усещаше напрежението в цялото си тяло. Дланите му също се изпотиха. Започна да става трудно да се контролира воланът.

Докладваше по радиото на интервали за маршрута и точното си местонахождение.

— Кръстовището на номер 10 и „Армстронг“... Покрай подлеза на номер 10...

Познати сгради и ориентири префучаваха и свистяха като космична плазма от двете му страни. По радиото се чу някакъв нов глас:

— Елк Ривър. Трийсет и шест — тринайсет. На позиция при изхода на шосе 169. Заедно сме с Ес Пи 403.

„Исусе! Станаха четири коли. Пет — с преследвания...“ И петте се движеха със сто и десет мили в час. Насочи мислите и реакциите си единствено към своята, докато проклетият идиот в червения форд заплашваше живота на всички участници в движението. Кристъфър кара така девет мили в очакване на острия ляв завой в началото на електроцентралата при Елк Ривър. Самата река се падаше отляво. Отпред имаше подлез със зловещи бетонни колони, над който шосе 169 пресичаше №10.

Забеляза на горния път патрулната кола на Елк Ривър с емблемата на златния лос на вратата. Бяха включени всички алармени светлини. Колите изпреварваха потока отляво и отдясно. Крис докладва за местонахождението си и затвори радиото, за да може да хване волана с две ръце.

В подлеза! Влизане в завоя! Вляво реката! Огромно зелено възвишение вдясно! Виещи сирени и коли на сантиметри от него по средата на S-образния завой с деветдесет мили в час. Колата на Крис се затресе. Светът навън се замазваше и отново идваше на фокус. Вдясно от него колата на Ремзий се унесе в някакъв чакъл и изостана. Влязоха във втората извивка и внезапно колата на преследвания излезе в дясната канавка, подскочи нагоре, задната ѝ броня изхвъркна и тя се

заби в едно грамадно дърво. Като реактивен снаряд задната броня полетя напред и се заклеци между клоните на дървото. Капаците на двете колела се отделиха и се търкулнаха напред. Във въздуха се вдигна трева, кал и прах, сякаш беше избухнала бомба. Фордът се приземи на четирите си гуми. Полицейските коли се събраха около него, оривайки се в тревата. Полицаяте изскочиха и хукнаха. Вратите останаха да зоят. Радиостанциите пращяха. Навсякъде проблясваха червени светлини. На парапетите отгоре се събраха любопитни и гледаха учудено.

Кристъфър изтича към вратата на шофьора. Кръвта му пулсираше в ушите. Човекът беше жив и ругаше като луд, ритайки таблото и блъскайки с всички сили волана.

— Ранен ли си?

— Майната ти!

Кристъфър се опита да отвори вратата, но тя беше размазана.

— Можеш ли да излезеш?

— По дяволите! Виж какво направихте! Мамицата ви...

Крис се пресегна и сграбчи шофьора за ризата.

— Излизай! Веднага!

Той се дърпаше и отказваше да изпълнява всякакви нареждания.

Кристъфър и полицаят от Ремзий го хванаха и го измъкнаха насила през прозореца. Полицаят от Елк Ривър бе насочил пистолета си с две ръце към главата му.

— По очи! — викна му Кристъфър.

Преследваният легна и белезниците моментално щракнаха.

— Гадни полицейски свине! Мръсни шибани ченгета!

Шофьорът лежеше на земята и крещеше, каквото му дойде на езика.

Кристъфър го сграбчи за яката, изправи го на крака, и го изблъска към колата си.

— Влизай, копеле такова! — извика му, отърсил се вече от първоначалното напрежение.

Оттук нататък щеше да изпитва само гняв. Заклучи задържания на задната седалка, благодари на полицаите, които му помогнаха и се обади на диспечера. После изключи червените светлини и изкара колата от канавката. Щеше да кара девет мили обратно до Анока и след това да напише и предаде рапорта.

Четиридесет и пет минути, след като всичко беше приключило, започнаха последствията.

Вече се прибираще към къщи, когато всичко в него започна да трепти като камертон. Ръцете му се тресяха като на старец, когато посегна да натисне копчето на дистанционното управление за гаража. Вътре, когато вече беше паркирал и угасил двигателя, усети как коленете му омекват, докато излизаше от експлоръра и се качваше по стълбите към апартамента. През целия път до входната врата имаше чувството, че ще се разпадне — мускулче по мускулче. С голямо усилие вкара ключа в ключалката. Когато най-послед отключи, едва успя да го изкара обратно.

Помота се безцелно от стая в стая, събличайки униформата си, като оставяше дрехите си безразборно по столовете. Изми си лицето със студена вода, избърса го, отиде до хладилника, отвори вратата и се замисли защо я е отворил. Стените сякаш щяха да го притиснат.

Стоя под душа близо трийсет минути, изпи чаша доматен сок и си направи сандвич с яйце, който не можа да изяде. Спусна щорите, изтегна се по гръб на леглото и се загледа в тавана.

Много филми показваха преследванията с коли в романтична светлина, но той се чудеше колко ли режисьори са участвали някога в подобно нещо. Все още усещаше горещината по врата и лицето си. Пулсът му не можеше да се успокои. Между лопатките му се бе утаила тъпа болка. Лежеше, без да помръдва, но вместо да се отпусне, се чувстваше като току-що излят бетон, който се втвърдява. Опита се да насочи мислите си в друга посока — към Лий Рестън, която се занимаваше с цветята си в приятно миришещия магазин на главната улица; към Джъд Куинси и плановите му за Четвърти юли; отново към Лий Рестън и градинския ѝ маркуч, който имаше намерение да поправи; към Джанис Рестън и явния ѝ интерес, който проявяваше към него; към Лий Рестън, която си плискаше лицето със студена вода на кухненската мивка...

Погледна часовника си след четиридесет минути.

След час.

След час и половина.

Към десет и половина вече много добре знаеше, че няма да заспи. Чувстваше се така, сякаш е пил амфетамин. Седна на края на леглото и се хвана с две ръце за матрака. Разтърка си косата и я

разроши цялата. Погледът му се спря на нощното шкафче от лявата му страна, на масичката отдясно, развивайки лентата, която се бе запечатала в мозъка му през последните два часа: преследването... Лий Рестън... преследването... Джъд Куинси... Лий Рестън... Лий Рестън... Лий Рестън...

Без съмнение, мислеше прекалено много за нея, и то невинаги в контекста на общата скръб. Впрочем, нямаше нужда да чете Фройд, за да разбере, че е развил синовен комплекс по отношение на Лий. Всичко си беше нормално: начинът, по който го прегръщаше, потриваше му гърба, даваше му храна и разчиташе на него за малка част от тежките задачи, за които би разчитала на един син.

На това място отново се сети за повредения маркуч.

Оправи си леглото, изми си зъбите, обу едни стари джинси, нахлузи полицейската фланелка, гуменките и златистата шапка и слезе до гаража да се увери, че инструментите са в колата му, преди да поеме към „Бентън стрийт“.

Лий навярно нямаше да си е вкъщи — това беше добре. Прекалено много се мотаеше из дома ѝ, но сега беше различно. Щеше просто да мине за пет минути и да оправи маркуча. Просто трябваше да свърши нещо, за да освободи част от насъбраната енергия.

Беше прав. Нямаше я вкъщи. Джанис също. И двете им коли не се виждаха, но вратата на гаража пак беше широко отворена. „Тази жена трябва да постои само една седмица в полицията, за да разбере колко отворени гаражи се ограбват всеки ден!“ — мина му през ума. Входната врата на къщата също беше отворена и Кристъфър се досети, че Джой сигурно е наблизо. Паркира в алеята, извади джобното ножче от джоба си, срязва края на маркуча и отиде до железарията да купи крайник. Когато се върна, седна на стъпалата пред вратата под шарената сянка и се залови за работа. Приятно беше тук. Циментът беше хладен. Няколко мравки си примъкваха зимнина в пукнатините до стената. Из двора пееха всякакви птици, а червените мушката в сандъчетата издаваха специфичната си миризма.

Крис седеше там и си подсвиркуваше, погълнат от работата, без дори да съзнава, че изопнатите му от преследването нерви са започнали да се успокояват. Отиде до колата за клещи и установи, че ги е оставил в апартамента, когато бяха пренасяли вещите на Грег. Така че влезе в гаража да потърси други. Работната маса там беше цялата

отрупана с инструменти. Изглежда Бил Рестън е бил и механик. И голям прибирник. Имаше цял ред малки пластмасови чекмедженца, пълни с прилежно подредени винтове, болтове, шайби и гвоздеи. На стената над масата всеки инструмент си имаше място, макар да беше очевидно, че през годините след смъртта му онези, които са били използвани, не са били слагани на местата им. Някои бяха пръснати на самата маса и навсякъде имаше доста прах.

Крис погледна още веднъж към инструментите на стената и се почувства някак неловко, сякаш бе разбрал нещо толкова интимно за бившия съпруг на Лий Рестън. Тъкмо бе седнал на стъпалата и пристягаше новия накрайник на маркуча, когато чу глас зад себе си:

— Здравсти, Крис, какво правиш тук?

Джой беше застанал на остъклената врата по сиви шорти и с подути от съня очи.

— Оправям маркуча. Сега ли ставаш?

— Да.

— Майка ти и сестра ти на работа ли са?

— Да.

— Този двор носи малко покосяване.

— Нали го коси.

— Мина повече от седмица. Мисля, че не е лошо днес да свършиш тази работа. Имаш ли бензин?

— Не знам.

— Ами върви да провериш.

— Току-що ставам.

— Няма значение. Все пак иди да провериш.

Джой излезе навън бос и тръгна към гаража. След минута се върна.

— Не много.

— Ще отида да ти донеса малко, тъкмо да се разсъниш. Ще покосиш, за да помогнеш на майка си, нали?

— Да, може... — измърмори момчето.

Крис взе една тубичка за бензин от гаража, напълни я на бензиностанцията през две преки от къщата и се върна. Входната врата все още беше отворена, но Джой не се виждаше.

Той надникна от прага и извика:

— Хей, Джой!

Момчето веднага се появи без никакъв признак на ентузиазъм. Вместо да си среше косата, беше нахлупил една бейзболна шапка. Бе си обул обаче чисти бели чорапи и маратонки и ядеше първата от шестте филии с фъстъчено масло и желе, които бе наградил в ръка.

— Донесох бензин — каза Кристъфър. — И заредих косачката.

— Ммм...

Джой пристъпи навън. Устата му беше прекалено пълна, за да говори.

— Хей, слушай... — Кристъфър се почеса по главата. — Знам, че майка ви винаги е държала всеки да изпълнява своите задължения вкъщи, знам и колко ви е тежко без Грег, но нищо не се е променило. Ти пак трябва да й помагаш... дори може би повече. Отменяй я понякога. Не я карай да те моли. Окей?

Джой се замисли за момент, загледан в циментовата пътека под тях, където маркучът беше оставил мокро петно.

— Окей — отвърна, когато си преглътна халката.

— Чудесно. И когато приключиш с косенето, ще нагласиш ли пръскачката?

— Да. Разбира се.

— Благодаря, Джой — потупа го Крис по рамото.

Лий му позвъни малко след пет часа.

— Само не ми казвай, че пак съм те събудила — започна тя, когато чу съненото му „ало“.

— Мисис Рестън... ти ли си?

— Кой друг може да ти нарушава съня с такова постоянство?

Крис се протегна и след широка прозявка попита:

— Колко е часът?

— Пет и десет. Каза ми, че спиш до два, когато си нощна смяна.

— Не можах да заспя тази сутрин. Имаше преследване.

— О, не. Само това не!

Очевидно Грег ѝ беше разказвал колко са неприятни преследванията с коли и как те се отразяват на нервите на почти всяко ченге.

— Хванахте ли го?

— Не и преди да хлътне в канавката, а задната му броня да изхвъркне на два метра и да се заклеци в едно дърво.

Лий се засмя тихо.

— Разбира се, изкара нас виновни.
— Пиян ли беше?
— Как иначе? Тия са най-опасни.
— Е, съжалявам, че така ти е започнал денят.
— Вече поспях и всичко е наред. С какво мога да ти помогна?
Настъпи кратка пауза.
— Благодаря, че си ми оправил маркуча.
— Пак заповядай.
— И за бензина.
— Пак заповядай.
— И задето си навил Джой. Не се и съмнявам, че имаш пръст в тая работа.
— Е, може да съм му споменал това-онова.
— Съвсем деликатно?
— Мога да бъда и деликатен, нали знаеш.
— Би трябвало да говориш и с Джанис. Забелязвам, че се е променила.
— И двамата са свестни деца. Просто вниманието им е заето малко повече със самите тях и понякога забравят колко ти е тежко.
— С какво мога да ти се отплатя?
— Наистина ли искаш да знаеш?
Крис долови изненадата ѝ, преди да му отговори.
— Да...
— Ще имаш ли нещо против, ако доведа на пикника за Четвърти юли още един гост със себе си?
— Ни най-малко.
— Говоря за Джъд Куинс. Момчето, за което ти разказвах.
— Онова, с неприятните родители?
— Да. Хрумна ми тази сутрин, докато си лежах тук буден и мислех за всичко друго, освен за сън. Джъд сигурно никога през живота си не е виждал нормално семейство, да не говорим за празниците. Едно дете трябва да се убеди с очите си, вместо да му се разказват разни неща. Ще израсне също като родителите си, освен ако някой не му покаже, че има и по-добър живот. Не бих могъл да си представя в цяла Америка по-подходящо семейство от твоето.
— Защо... Благодаря ти, Кристъфър. Разбира се, доведи го.
— И нямаш нищо против да донеса пържолата на Грег?

— Абсолютно.

— Но, слушай... нека се разберем предварително. Джд е в моя волейболен отбор.

— Ей, чакай малко. Не усещаш ли, че ставаш твърде нахален?

— Е, момчето е пораснало като върлина. Само жили и мускули. Не очакваш да го пусна да играе в друг отбор, нали?

— Всъщност, мисля, че домакинята трябва да реши. Ще обсъждаме това допълнително, когато го видя.

— Добре, споразумяхме се.

Крис се облегна на възглавницата и се усмихна, хванал слушалката с две ръце.

— Ами... — не се доизказа Лий.

— Да, най-добре да ставам.

— Аз пък най-добре да приготвя малко сандвичи. Джой има мач довечера и трябва да отида да го гледам.

Тя замълча отново и попита колебливо:

— Искаш ли да дойдеш?

— Не мога. И аз имам мач.

— А, ясно. С полицейския отбор.

— Да.

— Първи кръг, нали?

— Точно така.

— Кой играе централен нападател сега?

Това беше позицията на Грег.

— Мисля, че Ландгрън. Това е първата ми игра след...

— След смъртта на Грег... — довърши Лий вместо него.

— Съжалявам.

— Трябва да свикнем да го казваме.

— Знам, знам. Въпросът е, че можех да го кажа. Не знам какво ми стана сега.

Тя успя да предаде весела нотка на гласа си.

— Е, хайде... успех довечера.

— Благодаря. Успех и на Джой.

— Ще се видим на Четвърти юли.

— Да, мадам.

— В единайсет часа.

— Ще бъда там.

Крис позвъни на Джъд.

— Какво правиш?

— Нищо.

— Искаш ли да дойдеш на мача довечера? Ще те взема от нашето място. Шест и половина.

— Разбира се. Защо не?

В шест и трийсет вечерта Джъд се беше подпрял на стената на Севън-Илевън както обикновено. Крис спря колата и момчето влезе.

— Здравсти.

— Здравсти.

— Имам нещо за теб.

— Не работя с ченгета.

— Това ще ти хареса. Става дума за пикник на Четвърти юли с онези мои приятели.

При тази новина детето не успя да запази маската на безразличие върху лицето си. Изви глава и очите му също се завъртяха.

— Пикник?!

— Да. Печени пържоли. Волейбол на двора. Малко пуканки. След това фойерверки в Сенд Крик Парк. Какво ще кажеш?

— А стига бе! Защо не.

— Само че ще трябва да пооправиш малко речника. Те са възпитани хора.

— Проста работа — ухили се Джъд. — Нямах проблеми.

— Добре.

Крис взе от предната седалка едно бяла шапка с извезана на нея буквата А.

— Това е за теб.

— За мен?

— Да. Беше на приятеля ми Грег. Майка му каза, че мога да ти я подаря. На Четвърти юли ще ходим в тяхната къща.

Джъд пое шапката колебливо.

— Искам да ти кажа нещо — продължи Крис. — Когато носиш това, носи го с уважение. Той беше добро ченге. Обичаше работата си. Когато си с това нещо на главата, не искам да крадеш велосипеди или да продаваш крадени части и изобщо от сорта. Окей?

Джъд въртя шапката дълго време в ръцете си, преди да се съгласи.

— Окей.

— И още нещо.

— Какво?

— Ще трябва да ти се вземат нови маратонки. Ако си в моя волейболен отбор, не искам да ми се препъваш с тези чехли. Губим точки, нали разбираш?

Джъд погледна надолу към изпокъсаните си гуменки, след това към Крис. Съзнавайки, че на това място има опасност да издаде чувствата си, той притисна гръб към облегалката с обичайната си безизразност.

— Може да пробвам.

Почти бяха стигнали до игрището, когато се обади отново:

— С въздушни възглавнички? — хвърли бърз поглед към Кристъфър.

— Въздушни възглавнички! — избухна Крис. — Чакай малко, момче! Знаеш ли колко струват тези неща?

Джъд вдигна рамене, след това отново ги отпусна, сякаш казваше: „Въздушни възглавници! По дяволите, кой се интересува от въздушни възглавници!“.

Когато пристигнаха, излязоха от колата и Джъд нахлупи шапката върху къдравата си коса с козирка, наклонена към лявото ухо.

Четвърти юли дойде като всеки Четвърти юли. Ясен, сух, горещ. Когато Кристъфър паркира на бордюра пред къщата на Лий Рестън, алеята вече беше пълна с коли и от задния двор се носеше музика. Над отворената врата на гаража бяха окачени червени, бели и сини ленти. Такива ленти се виеха и по всички дървета в предния двор, където бе оформено игрище за крикет. На верандата беше закрепена стойка с американското знаме, а под него на опънат конец между мушкатата бяха окачени малки флагчета.

Кристъфър и Джъд тръгнаха вратите на колата и поеха към задния двор. Кристъфър беше по тениска и къси панталони в цвят електрик. Джъд беше със срязани джинси, провиснала блуза, с бялата шапка, на която козирката стърчеше над лявото ухо, и с маратонки на

въздушни възглавнички от сто долара. За пръв път, откакто го познаваше, Кристъфър го виждаше да не си влачи краката.

Влязоха в задния двор, където по продължение на цялата стена добре оформените кленове хвърляха шарена сянка и стигнаха до ниската веранда, където бащата на Лий нагласяше дървените въглища под няколко преносими скари за барбекю. От тонколоната, монтирана на единия от прозорците на къщата, ехтеше духова музика — бурни маршове, от които ръцете на всеки бивш свирач на туба можеха да го засърбят и да му се прииска да усети отново пет-шест килограмовия инструмент около врата си. В сянката до верандата Джанис, Ким, Санди Адълфсън и Джейн Ретинг забърсваха сгъваемите столове, докато Лойд Рестън и Джой разгъваха волейболната мрежа на слънцето между U-образните цветни лехи. Майката на Лий — Пег — беше застанала до лехата вляво и подрязваше цветята с ножица. Силвия Еид застилаше мушамата на голямата маса за пикника. Имаше някои хора, които Крис беше виждал съвсем за малко само на погребението — съседи и роднини.

Лий отвори плъзгащата се врата и излезе от кухнята с голяма кутия кибрит, която подаде на баща си. Изведнъж тя зърна новопристигналите и лицето ѝ грейна в широка усмивка.

— Кристъфър, вие дойдохте!

Джанис се извърна, хвърли парцала в една кофа и тръгна с подчертан ентузиазъм към Крис, за да го поздрави.

Лий го целуна по бузата.

— Радвам се, че дойде. — После протегна ръка на момчето. — Здравей, Джъд. Аз съм Лий Рестън.

Джанис огледа продължително дрехите на Кристъфър.

— Ухаа! Ама че гащи! От кой цирк си ги взел?

— Сигурен съм, че и ти искаш такива. — Той сложи ръце на кръста си и погледна надолу. — Джъд ми каза, че имам нужда от малко цвят в облеклото си. Купих ги специално за днес.

— Бих те запознала с останалите, Джъд — каза Лий, — но тук всеки сам се представя. Там до въглищата е татко. Кърито и кетчупът са ей там на масата, когато се стигне до пържолите. Внимавай с онзи, в който е забодено малкото знаменце. Много е горещ. Кристъфър, можете да сложите пържолите в хладилника, докато се разгорят

въглицата. След това ще имате ли нещо против да помогнете на Лойд и Джой за волейболната мрежа?

— С огромно удоволствие.

От другия край на двора се провикна Ким:

— Здравей, Крис. Кого си довел?

— Това е Джъд и ще играе в моя отбор.

Всички ги поздравяваха, докато стигнат до мрежата, която вече беше опъната в цялата си дължина на тревата, и Джой вадеше алуминиеви телчици от някаква кутия.

Лойд пристъпи напред.

— Е, това трябва да е Джъд. Приятно ми е. Джой, ела тук.

Джой остави кутията на тревата и се приближи до непознатото момче с неувереността на своите четиринайсет години.

— Здравей — каза той, накланяйки се леко назад. — Казвам се Джой.

— Аз съм Джъд.

След секунда колебание двамата се ръкуваха.

— Ще помогнеш ли да я опънем?

— Разбира се.

И така, пикникът започна.

Мистър Хилиър поднесе запалената кибритена клечка към въглицата и из двора се разнесе приятна специфична миризма.

„Да пребъдат Съединените щати!“ — носеше се от високоговорителя, а приятелите на Джанис започнаха импровизиран парад. Лий намери една стара палка в стаята на Джанис и всички се изредиха да пробват да дирижират и да жонглират с нея. Пег Хилиър се справи блестящо и си призна, че е била мажоретка като млада. Докато въртеше палката по чехли с коркови подметки и свободна риза, която покриваше прибрания ѝ корем, погледът на Орин Хилиър се оживи и той прошепна на Джой:

— Знаеш ли, когато баба ти беше ученичка в гимназията, всички момчета от класа искаха да ходят с нея. Но само аз бях щастливецът.

Джъд чу думите му и погледна отново към Пег. Тя подхвърли палката във въздуха, но я изпусна.

— Опитай пак, Пег!

— Хайде, давай, бабо!

Всички я насърчаваха. При третия опит успя да я хване и цялото множество я поздрави с бурни възгласи. Когато песента свърши, тя се засмя сама на себе си, притисна гърдите си с длан и си повя на лицето с другата ръка. Орин я прегърна през раменете и ѝ прошепна нещо в ухото, след което тя се засмя отново и смигна на младите момичета.

Лий излезе от гаража с топка в ръка и извика:

— Я внимавайте всички! Време е да оформим отборите за волейбола! Кристъфър и аз ще сме капитани!

Играта приключи след много оспорвани схватки и комични ситуации. Всички бяха плувнали в пот.

— Време е да слагаме пържолите — каза Лий и пое към верандата, изтривайки челото си с длан. — Кой ще се погрижи за царевичните питки?

Заеха се Бари и Силвия. От кухнята се проточи цяла процесия помагачи, които носеха пълни купи и чинии с храна. Слънцето се бе вдигнало и масите трябваше да се преместят на сянка.

— Мисля, че някои от пържолите са готови — обяви Орин.

Силвия извади първата идеално зачервена царевична питка и я намаза с масло.

— Питките са готови!

Шоу процесията започваше от масата, пригодена за бюфет, минаваше покрай питките и стигаше до скарите, откъдето се разнасяше благоуханието на пържолите.

— Някой да иска студен чай?

— Чакай, мамо, аз ще го наляя.

Джанис дойде да вземе студената кана от ръцете на Лий и разпредели чашките. Лий беше една от последните, които си напълниха чиниите с картофена салата, печен боб, туршия и пържола. Занесе я до едната от големите маси за пикник, където седяха Крис, Джой, Джъд и още няколко души.

— Хей, я се сместете малко — каза тя и побутна Крис с лакът. — Как са питките?

— Мммм...

Той се ухили до ушите, погледна я и отхапа още една хапка с лакти, подпрени на масата. Лий зае същата поза и започна да се храни. Кристъфър се пресегна за солницата, посоли питката си и топлата му гола ръка докосна нейната.

И двамата се отдръпнаха, опитвайки се да се преструват, че не е станало нищо.

— Мамо, печеният грах е страхотен — подвикна Джанис.

— Също и доматиената салата — добави Кристъфър. — Ергените рядко се радват на такъв пир.

— Дори онези, които могат да готвят? — попита тя.

— Готвя само съвсем прости неща.

Приблужи се Лойд, за да допълни чашите със студен чай.

— Хубав пикник, скъпа — потупа той Лий по рамото.

— Хей, лельо Лий? — извика някой от съседната маса.

— Какво, Джош?

— Вярно ли е, че когато си била дванайсетгодишно момиче, си вкарала колата на дядо в магазина през витрината?

Лий се хвана с две ръце за главата.

— О, господи!

— Вярно ли е, лельо Лий?

Тя започна да се изчервява.

— Татко, ти ли си им го казал?

— Вярно ли е, дядо?

— Е, виж сега, Джош, не беше точно през прозореца, а само няколко сантиметра навътре.

Кристъфър се засмя до ухото на Лий, което бе станало по-червено от варен рак.

— Какво е това? — подразни я тихичко.

— Татко, ще си изпатиш! — викна заплашително тя.

Кристъфър продължаваше да я дразни:

— Сега разбирам защо не се разсърди, че дадох на Джой да кара. Той поне изчака до четиринайсет! И вече го прави по главната улица на града.

За десерт имаше диня, а после — състезание по надплюване с динени семки, което бе спечелено от Силвия. Като награда тя получи кутия с фойерверки.

Поиграха още малко волейбол, федербал и крикет, а когато наблужи вечерта, започнаха да почистват двора и кухнята. Докато стане време да тръгват към Сенд Крийк Парк, за Лий не остана да прибира нито една чинийка.

— Хей, Крис — каза Джой, — може ли да се кача с теб и Джъд?

— Разбира се.

— Има ли място и за мен? — попита Лойд.

— Можеш да се обзаложиш.

Лий тръгна с родителите си, Джанис — с останалите момичета. Кавалкадата излезе от къщата, точно когато слънцето бе застанало на хоризонта и живият плет се осветяваше от близки и далечни фойерверки и фишеци.

В Сенд Крийк Парк — огромен бейзболен комплекс с множество игрища — всяка свободна площ бе използвана за паркинг. Колите се разминаваха на „една боя“ разстояние при паркирането и вдигаха лека мъглица от прах, която се утаяваше като мъх върху купетата им. Небето бе изгубило цвета си — избледняло като ирис, оставен прекалено дълго във вода. Дневната топлина се вдигаше от песъчливата земя, посрещана от хладината, която бе започнала да се спуска отгоре. Неоновите светлини, смекчени от праха, примигваха и се въртяха в кръг в далечината, където бе разположен циркът. Примамливият му шум се носеше над полето, разнообразяван от епизодичните избухвания на фойерверките. Покрай колите се гонеха деца. Възрастните вървяха пеша. Още по-възрастните си носеха сгъваеми столове.

Джой и Джъд си проправяха път напред, вдигайки облачета прах, и разговаряха оживено.

Като пристъпваше бавно след тях, Лойд се обърна към Крис:

— Тези двамата изглежда си паснаха много добре.

— Повече, отколкото предполагах.

Лий викна отзад:

— Ей, изчакайте ни.

И така се озова до Кристъфър, където може да се каже, че остана до края на вечерта, докато Лойд изостана и се изгуби сред останалите гости. Тръгнаха бавно през прашната трева към червените, сините и жълти квадрати от подвижни неонов светлини, към миризмата на пуканки и захарен памук и звуците на музика.

— Благодаря ти за днес — каза Крис, — и особено, че ми разреши да взема Джъд.

— Пак заповядайте. Радвам се, че дойдохте и двамата.

— Мисля, че никога в живота си не е преживявал подобно нещо. Доколкото знам, няма баби и дядовци. Наблюдавах очите му, когато татко ти си разказваше историята. Момчето слушаше като онемяло.

— Ние сме я чували толкова често, че я знаем наизуст.

— Точно в това е същността. Искях да му покажа как се живее в едно истинско семейство и ти му показва идеалния образец.

— Е, можеш да го водиш по всяко време.

— Двамата с Джой изглежда си паснаха. Разговаряха и се смяха заедно през цялото време.

Когато приближиха импровизираната ограда около панаира, Крис погледна към Лий. Беше си сложила червило, преди да излязат, и вървеше, метнала сгънатия си пуловер на едната си ръка. Светлините на панаира се отразяваха по лицето ѝ и танцуваха в очите ѝ, които внезапно се натъжиха. Интуицията му подсказа, че си спомня за Грег. Колко ли пъти е бил воден тук Грег Рестън от родителите си през целия си живот за Четвърти юли? Година след година, докато стане традиция. Сега тази традиция продължаваше без него.

— Искаш ли нещо? — предложи ѝ той.

Нелепо предложение, но какво друго можеше да каже?

Лий поклати глава и направи няколко крачки встрани с намерение да скрие сълзите си.

Крис се приближи отзад до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Водила си го тук всеки Четвърти юли като дете, нали?

Тя кимна едва забележимо и проговори след дълга пауза:

— Можеш да изкараш един ден като днешния и да се чувстваш много добре. След това се сблъскваш с нещо като това и ти се струва сякаш... сякаш всеки миг ще изтича към теб от тълпата.

— Осемгодишен. Обзалагам се.

— Осем, девет, десет... иска още пари да се повози. Мисля, че е от миризмите. Случва се по-често, когато има някаква позната миризма наоколо. Забелязал ли си?

— Да. Същото е в банята. Там е най-лошо от всякъде. Като че ли афтършейвът му е проникнал в стените.

— Хайде да се повозим — предложи Крис.

— Нямам особено желание.

— Аз също, но нека да опитаме.

Лий се обърна, погледна го през рамо и той отпусна ръката си.

— Нямам желание, Кристъфър.

— Какво ще кажеш за виенското колело?

— Е, добре. Но се боя, че няма да бъде много приятна компания.

Когато се качиха на виенското колело, очите ѝ бяха сухи, но си личеше, че това състояние се поддържа единствено с голямо усилие на волята. Седнаха, без да се докосват, протегнали голите си крака.

— Чел съм за скръбта — поде Кристъфър. — Пише, че да се ходи на местата, свързани с нея, е най-тежко и човек не бива да опитва да се сблъсква с всички едновременно. Не се опитвай да се правиш на герой в това отношение.

— Не се опитвам да се правя на герой.

— Така ли? Ти подготви цветята за ковчега. Ти влезе направо в спалнята му и я почисти. Ти беше тази, която държеше да празнуваме Четвърти юли както всяка друга година. Може би имаш нужда от малко отпускане, а не да бъдеш вечно силната. За бога, Лий, наблюдавам те и направо ме шашваш. Така или иначе, възхищавам се на силата ти и се чудя как го правиш. Струва ми се, че тази вечер няма да издържиш.

И самата тя не разбра откъде избухна гневът ѝ. Ръждивокафявите ѝ очи блеснаха към него.

— Как смееш да ме критикуваш?! Не си преживял всичко това! Нямах представа какво е!

— Не, нямам. Не като теб. Но никой не иска от теб да бъдеш супер жена.

Виенското колело потегли и зелените светлини се отразиха в сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Кристъфър съжали за думите си и нещо го стегна в гърдите.

— О, Лий, стига... Не исках да те разстроя.

Той я прегърна и притисна главата ѝ към рамото си.

— Нямах намерение да те нараня. Исках просто да те накарам да разбереш, че поемаш прекалено тежко бреме за твърде кратко време, а никой не го иска от теб. Просто остави да мине малко време, а?

Изведнъж Лий се сви в него, ръката ѝ намери рамото му и тя го сграбчи, хлипайки. Стояха така, докато колелото ги носеше нагоре към тъмното небе, където бяха започнали да се появяват първите звезди. Светлините и звуците под тях изглеждаха много далечни.

Крис докосна косата ѝ с устни и ги задържа там.

— Лий, съжалявам... — прошепна ѝ.

— Ти си прав — призна съкрушено тя. — Наистина се надцених. Трябваше да изчакам децата да ми помогнат за стаята му. И трябваше да остана малко сама вкъщи след пикника тази вечер. Може би ако не бях дошла тук, всичко това щеше да ми се спести.

Лий подсмръкна и се отдръпна назад, като изтриваше лицето си с длани. Крис задържа ръката си на врата ѝ, опрял лакът в облегалката.

— Сега по-добре ли си?

Тя закима припряно, сякаш за да убеди сама себе си.

— И не ми се сърдиш?

Лий завъртя два пъти глава отрицателно.

— Не.

Крис я принуди да се обърне с лице към него, после се наведе и я целуна между очите.

Кабинката им стигна до върха, залюля се и спря там. Погледите им се срещнаха, задържаха се един на друг и двамата се зачудиха каква е тази странна връзка, която се заражда между тях.

— Добре, а сега да се повозим.

Лий му отправи една плаха усмивка, когато колелото продължи своя равномерен ход, връщайки ги към светлините и шума долу. Крис намери ръката ѝ и двамата сплетоха здраво пръсти. Повозиха се така, загледани в хванатите си ръце, докато осъзнаха, че много очи ги гледат отдолу и сред тълпата можеше да има някой познат. Той пусна предпазливо ръката ѝ и приключиха обиколката мълчаливо, без да се докосват повече, но усещаха остро взаимното си физическо присъствие, което можеше да се обясни само по един начин.

Когато слязоха, Джой ги откри и помоли майка си да му даде пари.

Кристъфър му подаде една банкнота.

— Дай половината на Джъд.

— Божичко, благодаря!

— Да, благодаря, приятел — обади се и Джъд.

— И ще ви чакаме при колата веднага след фойерверките! — извика Лий след момчетата, които бързо се отдалечиха.

Когато Лий и Крис поеха към бейзболните игрища, бе паднал пълен мрак. Там вече всички очакваха да започне зрелището. Паркът беше огромен.

— Искаш ли да седнем тук? — попита Крис, когато намериха едно сравнително приятно островче трева сред непознати хора.

— Защо не? — Тя разстла пуловера си на земята. — Ще седнем заедно.

Отпуснаха се върху него. Бедрата им се докосваха и двамата усещаха недопустимия при други обстоятелства контакт. Когато фойерверките започнаха, протегнаха крака, кръстосаха ги в глезените и се подпряха на ръце отзад.

В небето над тях сякаш се пръскаха хиляди малки частици от диаманти, рубини, сапфири. Ръцете им сякаш сами се привличаха. Те не ги отдръпнаха.

Небето пукаше и бумтеше в хиляди цветове... още едно избухване — този път синьо и червено, бум, бум, бум... и възторжени гласове в хор:

— Ооооо!

— Кристъфър? — продума тихо Лий.

— Хм?

Крис извърна лице към профила ѝ — точно над допрените им рамене.

— Много си добър с мен... — каза тя, без да сваля поглед от небето.

СЕДМА ГЛАВА

Две седмици след Четвърти юли една вечер Джанис се прибра вкъщи около девет и половина. Беше много горещо и се чувстваше уморена. Облегна се на рамката на отворената врата в спалнята на Лий.

— Здравей, мамо.

— Здравей, скъпа.

Лий седеше в леглото и четеше, облечена в жълта пижама.

— Имаше ли много работа в магазина?

Джанис прокара ръка през косата си и поклати леко глава.

— Не много. Божичко, толкова е горещо тук, мамо. Хайде да си купим климатична инсталация.

— Защо не си вземеш един хладен душ? Ще те ободри.

Джанис извади блузата от полата си и я разкопча.

После се съблече и само по бикини отново се подпря на рамката на вратата.

— Мамо, може ли да те попитам нещо?

— Разбира се. — Лий потупа с ръка по леглото и отмести списанието от краката си. — Ела тук.

Джанис подви коляно до нея.

— Мамо, какво се прави, когато си опитала всичко в рамките на благоприличието, за да накараш някое момче да те забележи... само че то не те забелязва?

— Някое конкретно момче?

— Да... Кристъфър.

Лий притихна напълно в продължение на пет секунди, след това затвори списанието и го сложи на тоалетката, давайки си известно време, за да обмисли отговора. После пак се облегна на възглавниците и каза тихо:

— О, разбирам.

— Мамо, той се отнася с мен като с малко сестриче и това много ме дразни.

— Все пак има разлика във възрастта ви...

— Седем години. Не е толкова много. Вашата с татко беше пет.

— Права си — съгласи се Лий. — Две повече не са фатални.

— Тогава защо не ми обръща никакво внимание? Опитвах с разни намеци, но не ги забелязва. Гледах се в огледалото — не съм някакъв урод. Държа се като дама покрай него, включвам се в разговор, правя му комплименти, обличам се добре... опитвах всичко. Как да го накарам да разбере, че съм интересна и достатъчно голяма, за да го приеме сериозно?

— Не знам какво да кажа.

— Ти прекарваш много време с него. Казва ли нещо за мен?

— Пита как си. Загрижен е за теб, както и за цялото ни семейство.

— Загрижен — повтори с гримаса Джанис. — Страхотно.

Отвън на двора свиреха щурците. В хола Джой гледаше телевизия с разтворена на коленете книга. Гласът на Джанис стихна до шепот на откровение:

— Хлътнах по него още първия път, когато Грег ни го представи. Беше в полицейското управление, беше с униформата и тъкмо излизаше от полицейската кола. Честно, мамо, излезе той от онази кола и сърцето ми просто... просто се качи в гърлото. Сигурна съм, че знае. Ким казва, че като го видя, очите ми ставали на понички.

Тя вдигна помръкнал поглед към майка си и двете се засмяха, но кратко. И не много радостно. Лий разтвори ръце.

— Ела тук, милата ми.

Джанис се премести и се гушна в прегръдката ѝ.

— Тежка е съдбата на жените, нали? — Лий потърка буза в косата ѝ.

— Вече не е така. Повечето жени канят мъжете на срещи.

— Тогава защо не си го поканила?

Джанис сви рамене. Лий я погали по главата и остави косата ѝ да пада отново свободно. Беше прекрасна коса — средна дължина, кестенява, естествено накъдрена. Беше я наследила откъм рода на Бил.

— Струва ми се, че искам той да ме покани.

В този момент Джой ги прекъсна.

— Какво правите вие двете?

Застана на вратата и се облегна, както беше направила Джанис. Беше със сива тениска, по шорти и мръсни бели чорапи, които се бяха

издули на палците като луковици.

— Разговаряме — отвърна Лий.

— Да-а. Басирам се, че знам за какво. Джанис е хлътнала по Крис, нали?

Той се закикоти и гласът му премина във фалцет.

Джанис изви глава към брат си.

— Знаеш ли, Джой, на теб едва ли ще ти се случи да хлътнеш по някого. Може би е най-добре да пораснеш още малко и да обърнеш повече внимание на личната си хигиена. Имаш едно голямо леке на блузата си и оттук го надушвам как вони.

— Можеш ли да ни оставиш за малко насаме? — намеси се Лий.

— Да, да... лягам си.

— След като си вземеш душ.

На лицето му се изписа гримаса на отвращение и Джой тръгна към банята умишлено прегърбен. След минута вече се чуваше шуртенето на душа.

Джанис се отдръпна и седна гърбом.

— Ким казва, че би трябвало просто да му се обадя и да го помоля да направи нещо. Да отидем на кино или нещо подобно. Ти какво мислиш, мамо?

— Ти трябва да решиш, скъпа. По мое време момичетата не правеха такива неща, но разбирам, че сега времената са различни.

— Проблемът е, че се страхувам да не ми откаже пак, и тогава ще се чувствам като глупачка.

— Пак?

— Както онази вечер, когато го попитах дали не иска да излезем да поплуваме, а той ми каза, че вече бил ходил с теб. Макар че този път ще го поканя една седмица предварително за петък или събота вечер. Може би на вечеря в някое ресторантче. — Джанис погледна лукаво през рамо. — Какво мислиш?

Лий наблюдаваше дъщеря си и изпитваше майчинско съчувствие. Джанис беше толкова красиво момиче. Как би могъл някой младеж да не ѝ обърне внимание?

— Мисля, че майките би трябвало да се въздържат от подобни решения — каза накрая тя.

— Е, по дяволите, мамо! Ти изобщо няма да можеш да ми помогнеш — отвърна Джанис и се измъкна от леглото.

След половин час, когато къщата най-после беше напълно притихнала, Лий легна в мрака, обмисляйки реакцията си след думите на Джанис. Когато Джанис бе споменала името на Кристъфър, тя бе изпаднала в паника. „Дали пък не ревнувам? Колко нелепо!“ И за двете беше нелепо, като се има предвид възрастта на Кристъфър. Беше петнайсет години по-млад от Лий и тя нямаше никакво право да мисли за него по друг начин, освен като за приятел. И все пак мислеше. Сближаваше ги фактът, че може да разчита на него. Беше прекалено мъдър за годините си — може би поради същността на избраната професия или поради нещастното си детство.

След смъртта на Грег беше виждала Кристъфър поне петнадесетина пъти. Явно беше, че го използва като заместител на сина си. Съзнаваше го ясно и смяташе, че реакцията ѝ е естествена. Всяка майка, изгубила детето си, би търсила компанията на близките на това дете, за да превъзмогне болката от трагичната загуба.

„Тогава защо е толкова различно с Кристъфър?“ Той носеше униформа и караше черно-бяла полицейска кола. Когато го видеше да влиза с нея в алеята ѝ, веднага получаваше илюзията, че това е Грег, че зад волана се измъква Грег, че в тази стегната синя униформа е Грег — с неговите емблеми и значки навсякъде по гърдите. „Господи, дори външният вид на Кристъфър е като този на Грег! Кестенява коса, сини очи, загоряло лице. Има същата здрава конструкция на тялото. А какво би могло да се каже за това, че си държахме ръцете на виенското колело? Беше приятно, нищо повече... А целувката между очите? Още по-приятна... А непреодолимото желание да докосна голата му ръка?...“

Лий се въртя дълго в леглото, преди да заспи.

ОСМА ГЛАВА

В събота вечерта Кристъфър, Пийт Острински, жена му Марги и снаха му Кати Суицър се бяха уговорили да отидат на боулинг. Летните състезания бяха приключили, зимните не бяха започнали и коридорите сигурно щяха да бъдат почти празни.

Пийт и Марги живееха в хубава нова къща близо до минералните басейни в източната част на града. Когато Кристъфър позвъни, вратата отвори Пийт и го въведе горе в хола, където играчките заемаха не по-малко място от мебелите и двете жени ги очакваха. Крис целуна Марги по бузата. Кати Суицър стана от стола и се ръкува с него. Беше руса, с остри черти, сравнително привлекателна, макар и малко кльоцава. Когато се усмихваше, венците ѝ се оголваха.

— Здравей, Крис — каза тя. — Слушала съм много за теб.

Той се усмихна:

— И аз.

— Марги ще ни предложи нещо за пийване във вътрешния двор — рече Пийт и те тръгнаха след него.

Отпивайки от спрайта си, Кристъфър наблюдаваше скришом Кати Суицър.

Косата ѝ беше бухнала в огромна прическа от разрешени букли, чиято направа сигурно ѝ бе отнела доста време. Той никак не обичаше такива прически. Кати имаше малки гърди, мършави бедра и една странна кльоцавост, която ѝ придаваше нездрав вид.

— Пийт ми каза, че работите в системата на водоснабдяването.

— Да, в един офис. Ходя на курсове два пъти седмично вечер и ще взема лиценз за посредник.

— И сте участвала в състезанията по боулинг?

Разговорът скачаше от тема на тема, като всички разговори по време на нагласени срещи от векове насам. Бавачката се върна от парка с децата и появата ѝ беше добре дошла, тъкмо преди да тръгнат към залата за боулинг с колата на Пийт.

Оказа се, че Кати Суицър си носи собствена топка.

Първия път, когато я изпрати по коридор номер пет, на Кристъфър му се струваше, че слабата ѝ ръчичка ще се откачи от лакътя и ще тръгне след топката. Вместо това тя ѝ предаде достатъчно сила и събори кеглите.

Всички изръкопляскаха и Кати се изчерви, когато се върна да седне на мястото си до Крис.

— Добре — каза той, като я изгледа учуден.

— Благодаря — отвърна Кати с умерено съчетание от гордост и скромност.

Забавляваха се добре. След това минаха с колата покрай „Т. Р. Маккой“ да си вземат хамбургери, картопки и малц и седнаха под неоновите светлини на заведението.

— Обичам това място — каза Кати. — Двамата с Марк обича... оп-па! — Тя сложи ръка на устата си. — Извинявай — прошепна и сведе поглед към черния плот на масата.

— Няма нищо — отвърна Кристъфър. — Марк е бившият, нали? Кати кимна.

— Разводът ни приключи преди девет месеца, но все още се изтървам да го спомена понякога.

— Копеле такова — вметна Марги.

Пийт я сбута.

— Хайде, Марги, не тази вечер.

— Добре, съжалявам, че нарекох едно копеле копеле.

След това атмосферата стана още по-напрегната и решиха да се прибират. Оказа се, че Кати няма кола, така че Кристъфър ѝ предложи да я закара до тях. Щом влязоха в колата, той пусна радиото, а Кати остана свита в своята половина от седалката.

— Обичаш ли кънтри?

— Разбира се — отвърна тя.

Докато Уили Нелсън се напъваше с всички сили, за да не звучи гласът му жалко, Кати се обади:

— Извинявай, че споменах за бившия.

— Хей, виж... няма нищо. Разбирам, че си живяла няколко години с него. Чух, че имаш и две деца.

— Да, Грейди и Робин. На пет и на три. Никога не идва да ги види. Ожени се за най-добрата ми приятелка и сега е зает с нейните деца.

Крис се чудеше какво да каже.

— Това е жестоко.

— Ти си вторият мъж, с когото излизам след развода. Първият не се обади повече.

— Може би защото си го превъзхождала на боулинг.

Тя се засмя.

— Марк мразеше да играя. Струваше му се нормално да обикаля из цялата страна, както и да чука най-добрата ми приятелка, но не му харесваше, когато излизах с момичетата от работа и отивахме да поиграем боулинг.

Крис започна да съжالياва, че бе отворил този разговор.

— И най-обидното е — продължи Кати, — че много неща, които никога не е правил за мен и за децата, сега прави за нея и нейните деца. Знам, защото съм говорила с майка му и тя понякога се изпуска... О, пристигнахме ли вече? — учуди се тя.

— Изчакай така. — Крис заобиколи колата, за да ѝ отвори.

— Много отдавна никой мъж не го е правил — каза тя.

— Тези неща бяха приключили доста преди да се разведем с Марк.

Крис тръгна след нея по бетонната пътека, която ги отведе покрай две големи сгради точно пред една приземна врата, през която не се виждаше светлина отвътре. Кати се обърна към него.

— Е, беше ми много приятно. Благодаря ти много за боулинга и за хамбургерите, и за всичко...

— И на мен ми беше приятно — отвърна той. — Въпреки че ме би три игри. Забавно е да наблюдаваш някого, който върши нещо толкова добре.

— Сладък си.

— Сладък? — повтори Крис с подигравателна усмивка. — Може да съм много неща, но не мисля, че съм сладък.

— Е, остави ме да ти се оплаквам цяла вечер за Марк. Това не е ли сладко?

— Хей, слушай! — Той отстъпи крачка назад. — Късмет! Знам, че е тежко да загубиш някого по такъв начин, но вярвам, че всичко ще се уреди добре за теб и за децата.

Беше застанала толкова навътре в сянката, че не можеше да различи лицето ѝ. Ръцете ѝ бяха пъхнати в предните джобове на

джинсите и бухналата ѝ коса образуваше ореол около главата ѝ. Изведнъж му стана жал за нея.

— Знаеш ли, Кати, трябва да приключиш веднъж завинаги с него. Човек, който се отнася така с жена си и семейството си, не заслужава никакви сълзи.

— Кой казва, че плача за него?

— Слушай... Трябва да тръгвам. Успех, Кати!

— Хей, Крис? — спря го гласът ѝ.

Обърна се.

— Би ли... — Тя замълча колебливо. — Ела тук.

Крис знаеше какво следва и не беше очарован от перспективата. Независимо от това, отново я съжали и се върна до стъпалата.

— Слушай... — прошепна Кати и Крис я чу как преглъща, докато си слагаше ръцете на яката му. — Знам, че и ти няма да се върнеш повече и в това няма нищо лошо... Искам да кажа... наистина е така. Имам предвид, че говорих прекалено много за Марк и го съзнавам. Но преди да си тръгнеш, ще имаш ли нещо против, ако те целуна? Искам да кажа... че мина много, много време, откакто ме е напуснал, и знам, че не ти харесвам... или нещо такова... и че не искам да си тръгваш с мисълта, че през цялото време съм молила непознати мъже да ме целуват. Ти си полицай като Пийт... и ти имам доверие... всъщност... знам, че си мислиш, че е много тъпо да те моля за такова нещо, но беше... бях... бях толкова самотна... и... това би било най-милото нещо, което би могъл да направиш за мен, ако просто си стоиш там... Е, не ми пука... представи си, че съм някоя друга, която желаш... и ми позволи да те целуна...

Нещо се преобърна в сърцето му. Крис разбираше самотата.

Самотен беше Джъд Куинси, чакащ с подметка, опряна на стената на Севън Илевън. Самотен беше Крис Лалик, докато бе чакал мама и татко да се приберат вкъщи и да ги помоли за пари за униформа в оркестъра. Самотна беше тази кльоцава, разведена жена, измъчваща се от заблудата, че вече не обича неверния си съпруг.

Не я изчака да го целуне. Целуна я той — истинска целувка, без никакви задръжки. Кати се разтопи като восъчна свещ в ръцете му и от съзнанието му изчезна начинът, по който се оголваха венците ѝ, когато се усмихнеше, и колко неестествено изглеждаше косата ѝ. Беше целувал достатъчно жени, за да усети всички странични ефекти —

движение на ръцете по гърба, докосване на езици и притискане на двете тела така, че да се слепят в едно. Кати плъзна ръце по задните джобове на джинсите му и му направи място между бедрата си. Но съчувствието му не стигаше чак дотам.

Крис смъкна ръце от врата ѝ, отстъпи назад и хвана здраво нейните.

— Слушай — каза дрезгаво, — трябва да тръгвам. Ти ще се погрижиш за себе си.

— Да. Ти също.

Когато тръгна по алеята, Крис не можа да се сдържи да не въздъхне с облекчение.

Странно, но за жена, която не му бе харесала особено, Кати продължи да занимава съзнанието му през следващите няколко дни. По-късно разбра защо — беше я сравнявал с Лий Рестън. Имаше прическата на Доли Партън, а не късата естествена коса на Лий, с която вятърът можеше да си играе, както си иска. Профилът ѝ беше на тийнейджърка и нямаше женствените извивки на Лий. Имаше скулесто, изпито лице. „И тези венци — о, боже! Нима наистина я целунах!“ Най-големият недостатък на Кати беше, че просто тя не беше Лий Рестън. Лий занимаваше прекалено много съзнанието му. Не минаваше ден, без да мисли за нея и да си скалпва поводи да я вижда.

Един ден беше влязъл в кухнята и тъкмо загребваше от сладоледа, когато някой мушна лист хартия под входната му врата. Реагира като полицаи: скочи и отвори рязко.

Беше Лий.

— Кристъфър! — Тя сложи ръка на устата си. — Господи, уплаши ме! Мислех, че не си вкъщи. Мислех, че си дневна смяна...

— Днес е почивният ми ден. — Крис погледна надолу към пода и погледът му се спря на пощенския плик. — Какво е това?

— Някакви твои неща. Бяха останали между документите на Грег. Мисля, че е застрахователна карта. Сигурно съм я прибрала неволно, когато събирах нещата от чекмеджето в кухнята.

Той отвори плика и разгледа съдържанието.

— А, да... Това го търсих.

— Извинявай...

— Можеше да го изпратиш по пощата.

— Знам. Просто минавах.

— Искаш ли да влезеш?

— Не. Трябва да се прибирам и да приготвя вечеря за Джой.

— О. Добре тогава.

И двамата постояха така, докато се примирят с правилното ѝ по принцип решение. След това Крис отпусна едното си рамо и каза настойчиво:

— Е, по дяволите, можеш да влезеш поне за една минута, нали?

— Какво правеше? — Лий се надигна на пръсти и надникна към кухнята.

— Сипвах си сладолед.

— По вечеря?

— Да. Искаш ли един?

— Не, наистина трябва да тръгвам.

— Е, тогава поздрави Джой.

— Не ми се сърди...

— Не ти се сърдя.

— Добре тогава, можеш ли да промениш решението си за сладоледа?

Крис я въведе вътре, затвори вратата и я последва в кухнята, където извади една стъклена чинийка и ѝ сипа сладолед.

— Сядай — нареди ѝ.

— Благодаря...

Ядоха мълчаливо, докато преполовят сладоледа. След това Лий попита:

— И как мина срещата ти в събота?

— Страхотно. Носеше си собствена топка за боулинг.

Настъпи тишина, преди Лий отново да попита:

— И ще се видите ли пак?

— Защо те интересува?

Крис я наблюдаваше внимателно, но тя избягваше погледа му.

— Просто ми е интересно, това е всичко.

След продължителна неловка пауза Крис въздъхна в отчаян опит да се освободи от огромното напрежение.

— Не е.

Лий се втренчи в него, но не каза нищо.

— Беше много емоционална — добави той. — Беше едно мършащо разпалено същество, зарязано от някакъв тип, който чукал

най-добрата ѝ приятелка, а след това се оженил за нея.

— Бихме ли могли да ѝ дадем някакво име?

— Кати. Кати Суицър. Говори за него цялата вечер. Не можеше да спре. И когато я изпратих до вратата ѝ, ме помоли да я целуна. Каза, че била самотна и че ми имала доверие, защото съм ченге.

Този път тишината беше повече от напрегната.

— И ти направи ли го?

Трябваше му известно време да ѝ отговори — време, през което погледите им се срещаха и разминаваха.

— Да. Мисля, че е време да ти разкажа малко повече за себе си, Лий. Ако искаш, трябва да си търпелива с мен. Някои събития от детството си вече съм ти ги разказвал. Майка ми и баща ми ме оставяха да се грижа за малката си сестричка. Единствено се интересуваха откъде да изкарат за следващото напиване. Храната не ги интересуваше. Ако има в къщи — добре. Ако няма — майната му. Прибираха се с препъване към полунощ. За мен и досега си остава загадка как оцеляват, защото никога не съм ги виждал да ядат. Само пият и се бият — това е. Понякога майка ми викаше полиция и тогава за пръв път ми хрумна идеята да стана ченге, защото когато виждах полицаят да влиза с чистата си синя униформа, бях убеден, че той ще ни вземе със сестра ми и ще ни заведе на някое по-хубаво място. Това са били единствените мигове в живота ми, когато съм се чувствал в безопасност.

Кристъфър се изкашля.

— Когато навърши петнайсет, сестра ми избяга от къщи. Мисля, веднъж ти казвах, че родителите ми все още живеят тук, в Анока. Продължават да пият. Още се бият. Нямам нищо общо с тях.

Той погледна към Лий и реши, че не му пука дали ще забележи любовта в очите му. Беше адски уморен от опитите си да я крие.

— Изведнъж в живота ми се появи ти. И знаеш ли какво си за мен? Ти си всичко, което те не бяха. Ти си всичко, което може да бъде една майка. Мила, любеща, грижовна — винаги си до децата си, независимо от какво имат нужда. Осигуряваш им всичко. Могат да разговарят с теб за каквото поискат и ти ги обичаш — ти ги обичаш искрено и те ти отвърщат с обич. И изведнъж — аз попадам сред вас и вие ме приемате като един от вас. След това Грег умира и сега имам

чувството, че съм заел неговото място. И знаеш ли какво? Това ми харесва.

Тонът му се беше понижил до дрезгав шепот:

— После... тази жена в събота вечер... Тя ме помоли да я целуна и каза, че нямала нищо против, ако си представям, че е някоя друга. И ти се сецаш за кога си мислех в този момент, нали, Лий?

— Кристъфър, спри!

Тя скочи, прекоси стаята и се обърна до мивката с гръб към него.

— Адски съм объркан, Лий...

— Спри, казах ти! — повтори ужасено Лий.

— Не искаш да го чуеш?

— Не искам да губя приятелството ти и точно това ще стане, ако продължаваш в този дух.

— Да, знам. Точно от това се боя.

— Тогава спри! Веднага! Преди да си казал каквото и да било!

— Добре.

— Трябва да тръгвам — каза тихо Лий, избягвайки погледа му.

Като че ли изминаха сто години, преди някой от двамата да се помръдне.

— На колко си години? — попита най-сетне Крис.

Тя издаде неопределен звук — нещо като сподавен смях.

— Достатъчно стара, за да ти бъда майка.

Излезе и го остави сам на кухненския стол.

След двайсетина минути Крис стана, качи се в колата, отиде до управлението, влезе в дежурната стая и седна направо пред компютъра в ъгъла. Беше включен и екранът потрепваше в зелено. Натисна QMR^[1] и изчака. Ноукс се разхождаше бавно из стаята и ядеше ябълка.

— Какво си решил да правиш? — попита той.

— Търся нещо.

— През почивния ден?

Крис му хвърли измъчен поглед.

— Ноукс, нямаш ли някаква друга работа, освен да се въртиш тук и да хрупаш тази ябълка в ухото ми?

Ноукс вдигна рамене и се запъти неохотно към другата стая.

На екрана беше излязло QMR и Кристъфър зададе инициалите си, преди да поиска по-нататъшна информация. Компютърът сигнализира, че може да влезе във файла. Крис изписа регистрационния номер на колата, натисна кодовия клавиш и се заслуша кога ще се задейства принтерът в съседната стая. Чу се специфичният шум и той отиде отгатък. Принтерът спря и Кристъфър се пресегна през рамото на диспечерката Рут Рендъл да откъсне листа.

После излезе, зачетен в информацията от регистрационното бюро на Минесота:

„БЕНТЪН СТРИЙТ 1225/ АНОКА 55303
ПОЛ/Ж. Д.РАЖД. — 18 09 50. ТЕГЛО: 58. РЪСТ, 165.
ОЧИ: КАФ.
СНИМКА #: 8082095102
НЯМА НАРУШЕНИЯ
НЯМА ПТП
QDP ИМЕ/РЕСТЪН. ЛИЙ ТЕРЕЗ.“

Прочете отново датата на раждане. Лий беше на четирийсет и четири години.

Лий си бе тръгнала от апартамента на Кристъфър не по-малко разстроена от него.

„Как смее! — мислеше си тя, докато лежеше будна в тъмната стая през нощта. — Как смее да съсипва крехкото равновесие, което постигнахме през тези няколко месеца!“ Тя имаше нужда от него, ценеше всяка минута, прекарана заедно, защото с него можеше да говори за неща, които никой друг не би разбрал. Можеше да бъде тъжна или весела и Крис я приемаше такава, каквато е.

„Как смее да разрушава всичко това с изявления, че имал към мен и други чувства, освен чисто приятелски?!“ Всичко друго според Лий бе немислимо, като се имаше предвид разликата във възрастта им и връзката му със семейството ѝ като цяло. Джанис например бе влюбена в него. Джой го смяташе за най-близкото същество, откакто бяха намерили общ език за футбола, пък и всеки друг от близките ѝ

знаеше колко време прекарва той в нейния дом. „Боже милостиви!“ Представяше си клюките, ако някой се досетеше за това. Особено майка ѝ.

Август се изтърколи, дойде септември, а Кристъфър не се обаждаше никакъв. Джой започна тренировките по футбол, след това тръгна и на училище. Лий си подреди така смените, че да може да присъства на игрите късно следобед веднъж седмично. Джанис се премести в пансиона на университета.

Неусетно дойде 18 септември — ден, от който изпитваше толкова голям ужас, колкото при първата си пломба.

Точно в 10.32 сутринта Иван Смол, разносвачът на най-големия ѝ конкурент — „Флорест Флорал“ на Четвърто авеню — влезе в магазина ѝ с букет прекрасни американски рози — толкова огромен, че Иван приличаше на самоходна саксия.

— Мисис Рестън? — каза той иззад товара си, след това го остави на плота и се отмести една крачка така, че да може да я вижда. — Не знам какво става, но получихме нареждане да ви донесем това тук, във вашия магазин.

— Шегуваш ли се?

— Бог ми е свидетел, че не. Четиридесет и пет парчета.

— О, боже! — Лий покри устата си с длани и усети как започва да се изчервява, докато Силвия, Пат и Нанси стояха и я гледаха учудени.

— От мама и татко са — каза с надежда тя. — Или от Лойд. Обзалагам се, че са от Лойд...

— Има бележка. — Иван я измъкна от букета и ѝ я подаде.

„Господ да ми е на помощ, ако е от Кристъфър и Силвия прочете името му през рамото ми!... Ще го премажа със собствената му полицейска кола!“

В бележката пишеше: „Тайната ти се разкри“.

Сега вече наистина щеше да ѝ се наложи да дава доста обяснения.

— Благодаря, Иван — каза тя. — А, чакай малко!

Отвори касата, извади пет долара и се почувства ужасно нелепо да дава бакшиш на разносвача на най-големия си конкурент в

собствения си магазин. Иван благодари и си тръгна.

В мига, в който се затвори вратата, и трите жени я попитаха:

— От кого са?

— Не знам — излъга Лий.

— Е, не си ли била... канена на среща от някого? — Силвия чак се запъна на думата.

— Не, за бога!

— Тогава как си го обясняваш?

— Не знам нищо повече от вас.

Лий занесе розите вкъщи и ги остави по средата на кухненската маса.

— Лалик, ти си един млад глупак — каза гласно. — Какво да правя сега с теб?!

Джой се прибра от тренировка и буквално замръзна на мястото си за цели петнайсет секунди, както бе тръгнал към хладилника.

— Уоу! Мамо, ти ли ги донесе?

— Не съм ги бракувала от нашия магазин, ако това имаш предвид.

— Откъде са тогава?

— Не знам... Четиридесет и пет са.

— По една за всеки хамбургер, който ще изям веднага щом Джанис си дойде. Ще те изведем на вечеря.

— Сериозно ли говориш, Джой? Джанис си идва? — Тя скочи от стола, забравила за розите.

— Точно така. Тъй че се преобличай. Ще те заведем на ресторант по твой избор. Само сметката да не надвишава двайсет долара.

Джанис нахълта в стаята с широка прегръдка.

— Честит рожден ден, мамо! Джой запази ли тайната?... Божичко, ти ли донесе тези цветя?

— Чудя се дали не са от дядо ти Лойд. Не вярвам мама и татко да похарчат толкова пари.

— Дядо Лойд, а? — Джанис пое към банята, поглеждайки розите през рамо, и извика от прага: — Нямаше ли някаква бележка?

Лий Рестън се направи, че не е чула, и докато се качат в колата и поемат към „Виниард Кафе“, бележката беше забравена.

[1] Query Motor Vehicle — регистрация на МПС (англ.). — Б.пр.

↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Страхуваше се да му се обади. Минаха две седмици. Три...

Един следобед в началото на октомври Лий отиде на игрището на средното училище „Фред Мур“ заедно с други родители. Теренът беше влажен, защото предишната нощ беше валило. Изведнъж Джой се понесе вихрено, избягвайки защитниците, размахвайки ръце, пресичайки терена по най-кратката линия, разбивайки тотално защитата на противника.

Лий пхна пръсти в устата си и изсвири.

— Хайде, давай, Джой! — изкрещя възторжено.

На улицата зад игрището полицаи Кристъфър Лалик паркира черно-бялата дежурна кола, вдигна яката на тъмносиньото си зимно яке и затръшна вратата след себе си. Запъти се навътре през оградената с вериги линия и започна да прескача пейките, като търсеше с поглед номера на Джой — 18. Беше по средата на стълбите, когато момчето направи едно дяволски добро отнемане и родителите по пейките зашумяха.

Изведнъж забеляза Лий. Беше облечена в дебело тъмносиньо дънково яке. Яката ѝ беше вдигната. Бузите ѝ — зачервени от възбуда. Той се усмихна доволно и тръгна към нея. Лий размахваше юмруци, викаше и пляскаше с ръце.

Тя се обърна и го видя. Отпусна рамене и очите ѝ светнаха.

— Здравей — каза Крис, спирайки до нея. Трябваше ѝ малко време, докато му отговори, докато пулсът ѝ се нормализира.

— Здравей...

Вятърът рошеше косата ѝ.

— Отдавна не съм те виждал... — осмели се да започне той.

— Да... — Лий отмести поглед отново към игрището.

— Е, как върви играта?

— Онези водят, но Джой току-що направи чудесна комбинация.

— Видях. Видях те също как свириш. Твърде впечатляващо. Не познавам много жени, които да умеят да свирят като каубои.

Изгледаха се един друг изпитателно.

— Е, как я караш?

— Старея — отвърна предизвикателно Лий.

— Да, и аз така чух.

— Получих ти цветята. Не зная дали да ти благодаря или да ти ги натрия в носа.

— Доколкото си спомням, не си направила нито едното, нито другото.

— Как ме разкри?

— Проверих по регистрацията на колата ти. Лий Терез Рестън, 18 септември 1950.

— Добре, значи сега знаеш и може би ще разбереш защо се разстроих тогава.

— Хей, слушай. Не можем ли просто да забравим за този ден? Няма да се повтори.

Тя се обърна към игрището и започна да потрепва, за да се стопли. Крис наблюдаваше спонтанните ѝ реакции.

— Липсваше ми...

Лий остана неподвижна с ръце в джобовете.

— Ти също ми липсваше — каза накрая и се обърна с лице към него. — И през целия си живот не съм получавала толкова много рози наведнъж. Благодаря ти...

— Удоволствието беше мое.

Помълчаха няколко секунди, наслаждавайки се на факта, че най-после връзката им се е възстановила.

— Глупчо такъв. Можех да ти ги продам за половината цена на едро.

Крис се засмя.

— Нямахше да е и наполовина толкова забавно, нали?

— Е — каза Лий, сякаш предишното им спречкване никога не се беше случвало, — искаш ли да се отбиееш в събота вечерта и да хапнеш нещо задушено с Джой и мен?

Този простиച്ък въпрос отново направи живота му щастлив.

— Няма нужда да ме каниш втори път.

Спогледаха се със съучастническа усмивка, но в това време радиото му запраща и той посегна към него.

— Едно — браво — седемнайсет.

Диспечерът се включи и му предаде кратко съобщение.

— Прието — отговори Крис и се обърна към Лий, която не беше схванала нито думичка от съобщението. — Някакво момче избягало. Трябва да проверя. В колко часа в събота?

— Шест и половина.

— Ще направиш ли и сос?

— Не можах да се науча да го правя сама.

— Че какво е задушеното без сос?

— До скоро.

Лий му се усмихна и му махна, гледайки след него, докато черно-бялата кола се отдалечи, учудена от това как завръщането на Крис в живота ѝ му придаде нова жизненост. „Е, добре. Може би правя грешка, но, Господи, колко е приятно да очаквам с нетърпение една вечер, в която отново ще бъда с него...“

Когато в събота вечерта Кристъфър пристигна в къщата на Лий, валеше един от онези неприятни октомврийски дъждове. Отвори му Джой.

— Здравей, Крис.

— Как си, Джой?

— Видях те на мача в сряда.

— Съжалявам, че не можах да го изгледам до края. Имах повикване. Но видях контраатаката. Човече, ти направо го смаза!

— Имаше още едно такова изпълнение в края на второто полувреме. Исусе, трябваше да видиш онова момче. Трябваше му половин час да се изправи на крака, а после целият отбор се скупчи върху мен. И онзи дебел бияч...

Лий надникна от ъгъла на кухнята и изгуби надежда да вземе думата. Закани се с пръст на Кристъфър, докато Джой продължаваше да разказва разпалено.

Завръщането в този дом, при тези хора, сред този домашен уют даваше на Кристъфър някакво усещане, че и той е част от него. Масата беше сложена за трима. От тенджерите на печката се издигаше изкусителна пара. Лий с платнени чехли и по син потник обикаляше около тях.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Кристъфър.

— Разбира се. Можеш да сложиш тази солница на масата.

Тя му подаде солницата със солта и пипера. После се пресегна и смъкна две купички за картофите и морковите. Толкова обикновени семейни неща като шетането насам-натам, придаваха някаква неуловима промяна на отношенията им. Може би за момента двамата просто се забавляваха да играят на семейство. След приятната бъркотия най-после всички седнаха на отрупаната маса пред димящата храна.

Пируваха близо цял час, докато дъждът чукаше в прозореца като хиляди нетърпеливи пръсти, докато топлината от фурната се разливаше из стаята.

— Това беше най-добрата вечеря от последния път, когато се храних във вашата къща. Благодаря, Лий — каза Крис, след като привърши с ябълковия пай.

— Приятно е да се готви отново за някой мъж.

Заедно почистиха масата, изхвърлиха отпадъците и сложиха чиниите в миялната машина. Когато прибраха всичко в кухнята, Джой отиде да говори по телефона, а Лий и Крис влязоха в хола. Тя се настани в единия ъгъл на дивана, а Кристъфър се изтегна по гръб на пода.

— Хей, има столове!

— Не, така ми е добре — отвърна Крис и се съсредоточи в екрана.

Даваха някаква блудкава комедия. Лий смени канала с дистанционното. Дъждът продължаваше да чука по прозорците зад спуснатите завеси. Джой се смееше в спалнята, след това гласът му се сниши до неясен шепот. Лий намали звука на телевизора. Погледът ѝ неволно се спря върху мъжкото тяло, проснато безгрижно на пода в хола ѝ — с този плосък корем, кръстосани крака и всичко останало между тях. Отмести виновно очи и насочи отново вниманието си към телевизора.

Но несъзнателно пак се върна към него.

— Хей, Кристъфър?

— Хм?

— Мислих много за онова, което ми разказва... за детството си. Радвам се, че ми го разказа. Така разбирам отношението ти към Джъд.

— Не съм ти го разказвал, за да ме съжаляваш.

— Знам. Но все пак се радвам, че сподели. Родителите ти... те сигурно са много нещастни... Мислиш ли, че ще имаш някакъв шанс, ако се опиташ да се помириш с тях?

— Не, не мисля.

— Опитвал ли си някога?

— Остави това, Лий.

— Но те са ти родители!

Той се изправи и се вгледа в лицето ѝ.

— Хей, слушай — каза спокойно. — Трябва да сме наясно с едно нещо. Не започвай кампания в тяхна полза. Знам, че ти е трудно да го проумееш, но аз ги мразя. По моите правила един родител не наследява правото да бъде уважаван от децата си, той го спечелва. А моите пропускаха този шанс години наред.

— Но може би всеки има нужда от още един шанс.

— Казах ти, зарежи това, Лий!

— Но, Кристъфър, семейството е толкова важно нещо, а те са ти...

— Що се отнася до мен, те са мъртви.

— Защо, Кристъфър?! Как можеш да говориш такива ужасни неща?

Той скочи на крака и тръгна към коридора.

— Кристъфър, съжалявам — хвана го Лий за лакътя. — Съжалявам. Просто исках...

Крис се извърна към нея.

— Просто ти живееш в един свят на мечтите, Лий. Ти мислиш, че само защото майка ти върти диригентската палка на Четвърти юли и баща ти пече пържоли, би могла да накараш целия свят да живее така. Господи, толкова си наивна! Родила си се в това идеално семейство и сама си си изградила идеално семейство, но не всички живеят така. Има милиони като Джъд в тази страна — бедни, гладни, изоставени, наплашени до смърт, защото не знаят какво ще им се случи на следващия ден. И повечето се насочват към наркотиците и престъпленията. Стават пласъори и изнасилвачи. Е, аз съм един от малкото щастливци, които са се измъкнали. Не благодарение на родителите си. Така че не ме моли да им прощавам, Лий. Никога не искай това от мен, защото няма да го направя!

Тя обхвана лицето му с длани.

— Толкова много злоба. Никога не съм я забелязвала по-рано...
— прошепна.

Крис се дръпна и изви глава встрани.

— Недей...

— Извинявай — отпусна ръце Лий.

Той извади якето си от гардероба.

— Не, аз трябва да ти се извиня. Провалих цялата тази прекрасна съботна вечер, за която беше вложила толкова старание да наготвиш, да подредиш и така нататък... Съжалявам, че провалих всичко, това е.

— Не биваше да отварям дума за родителите ти. Обещавам, че повече няма да се повтори, окей?

Криси извади ръкавиците от джоба.

— Какво ще кажеш, да си взема довиждане с Джой?

— Разбира се.

— Хей, Джой... чао. Трябва да тръгвам.

— Вече? — отзова се момчето от спалнята. — Пстой още малко.

— Благодаря. Прекарах чудесно. Ще се опитам да дойда на още някой мач, преди да е свършил сезонът.

— Да, разбира се... хей... радвам се, че дойде.

Лий го чакаше на входната врата. Крис се спря пред нея. Погледите им се срещнаха, разделиха се и отново се срещнаха.

— Не ти се сърдя — каза той. — Просто... е, малко съм разстроен.

Крис се загледа в очите ѝ с цвят на есен. Имаха същия оттенък като цветята, които беше сложила на кухненската маса. Толкова много бе мислил за тези очи, когато не беше с нея — за този поглед, който вече бе започнал да се научава да чете мисли и чувства. Когато най-после заговори, гласът му излезе като дрезгав шепот.

— Какво правим ние с теб, Лий?

— Помиряваме се.

— Това ли е всичко?

— Моля те, Кристъфър...

Той въздъхна и надяна ръкавиците на ръцете си, а след това бавно ги свали. „Значи тя иска да се преструва, че това е платонична връзка. По дяволите!“ Мисълта за това го плашеше повече, отколкото чувствата му към нея.

— Мога ли да ти се обадя пак?

— Не знам — отвърна Лий. — Започвам да се чувствам все по-объркана.

— Е, нека и аз да помогна за това...

Неочаквано и за самия себе си, Крис се наведе и я целуна по устата — една целувка, достатъчно кратка, за да не предизвика незабавни проблеми, но и достатъчно продължителна, за да предвещава твърде непредвидими последствия напред. Това не беше синовна целувка по бузата на майката. Лий продължаваше да стои неподвижно с полуотворени устни, когато той каза тихо:

— Извинявай.

И излезе, без да ѝ даде време да отговори.

Кристъфър очакваше, че ще му се обади, но Лий не позвъни до единатсет през нощта. Вече си беше легнал и се взираше буден в мрака, мислейки за нея, когато телефонът иззвъня. Извъртя се и се пресегна за слушалката.

— Ало?

— Ало... — чу се отсреща и настъпи тишина.

Той се изкашля.

— Сега, предполагам, ти ми се сърдиш.

— Никога повече не го прави, когато синът ми е вкъщи.

— Защо?

— О, за бога, Кристъфър, какво ти става?!

— Каква ми става? Не знам дали да се отнасям с теб като с майка или като с любовница — ето какво ми става! Искаш ли да си вдигна чукалата и да се махна от този град? Защото мога спокойно да го направя.

Настъпи дълга пауза. След това Лий прошепна:

— По дяволите!

Крис си я представи как се обляга на лакът.

— Плачеш ли?

— Не, не плача...

Той започна да си търка очите, след това въздъхна толкова тежко, че прозвуча като пръхтене на кон.

— Господи, Лий, не знам... — каза той, отпускаяйки ръка на матрака.

Този отговор прозвуча още по-нелепо, защото никой не му беше задавал въпрос.

Мълчаха толкова продължително, че ушите му зашумяха.

Най-накрая Лий се обади:

— Запомни ли какво каза току-що... имам предвид, че не знаеш как да се отнасяш с мен? Е, същото важи и за мен — и аз не зная как да се отнасям с теб. Това е най-страшното нещо, което съм преживявала в живота си. Идваш тук — и сякаш идва Грег. Само че виждам съвсем ясно разликата между него и теб. Ти си... е, ти си много различен. Ти си Кристъфър и когато съм с теб, странното е, че дори не мога вече да мисля за Грег. След това си заминаваш и започва да ме притиска чувството за вина, сякаш съм някоя... някоя извратена... Искам да кажа... и аз съм чела психология, нали знаеш? И гръцка митология. Знаем за едиповия комплекс...

Лий говореше така, сякаш спореше със самата себе си.

— Чувство на вина за какво?

— О, хайде стига... това не е някаква пиеска по телевизията. Това е реалният живот и не можеш да ме залъгваш, че нещо го има или няма, ако не е така.

Той не отговори нищо, заслушан в лекия шум по линията, и почти физически усещаше как неувереността им протича в двете посоки по жицата.

— Слушай — каза най-после Лий. — Мисля, че известно време не бива да се виждаме. Чела съм някои неща за скръбта и съм достатъчно интелигентна, за да открия приликите между това, което правя, и това, за което предупреждават, че не бива да се прави.

Крис въздъхна и думите ѝ се утаиха като камък в сърцето му.

— Добре... щом предпочиташ така — отвърна тихо.

Гласът ѝ звучеше подчертано нещастно:

— Не предпочитам така. Така трябва!

— Да, разбирам.

Настъпи още по-напрегната тишина.

— Е, стана късно. Сутринта ще ходим на църква — наруши я Лий.

— Разбира се.

— Ами... дочуване.

— Дочуване.

Никой от двамата не затвори. Направеха ли го, това означаваше край на приятелството им. Така че всеки стискаше своята слушалка и чуваше дишането на другия отсреща. Кристъфър си я представи върху синята покривка на леглото. Тя си го представи в неговото.

Най-после той се обади:

— Благодаря още веднъж за вечерята. Чувствах се направо като цар.

Лий не знаеше дали да се засмее. В този момент нищо не ѝ се виждаше смешно. Струваше ѝ се, че никога повече няма да се засмее.

— Довиждане, Кристъфър.

— Довиждане, Лий.

Този път Крис затвори и си легна в мрака, като се чудеше дали и нейните очи парят като неговите.

Да живее, без да се вижда с Крис, се струваше на Лий твърде жестоко. Беше онова мрачно време от годината между първия мраз и новогодишните празници, когато перспективата да бездейства из къщи следващите шест месеца смазваше допълнително духа ѝ. Джанис беше толкова заета в колежа, че Лий рядко говореше с нея, освен ако самата тя не ѝ позвънеше. Тогава разговорите бяха съвсем делови и най-често Джанис ги прекъсваше с думите:

— О, божичко, извинявай, мамо, но трябва да тръгна, че закъснявам както винаги.

Джой пък се беше сблъскал с първата си любов. Често след вечеря седеше с часове пред телефона или извървяваше цели мили до дома на Санди Паркър, оставяйки Лий сама да си търси развлечения. Понякога Джой и Санди окупираха гостната, където се кикотеха приглушено и се щипеха по дивана, което беше толкова досадно, че накрая Лий ги оставяше сами и се скриваше в спалнята си, където четеше някакво списание.

Една вечер, малко след десет часа, когато вече беше загасила лампите и стоеше на прозореца по пижама, една черно-бяла полицейска кола премина бавно по улицата.

„Мили боже, това е Кристъфър! Той ме ухажва!“ Усети как лицето ѝ се затопля и нещо в нея се надигна. „Сигурно наблюдава къщата ми нощем.“ Легна по гръб и притисна здраво одеялото към

гърдите си, сякаш неподвижното лежане и вцепенеността можеха да прогонят копнежа, който бе изпитала преди малко. „Взех правилно решение — каза си. — Една авантюра с него би била самоубийство. Скандал. Какво ще кажат хората!“ Странно, но собствените ѝ предупреждения ни най-малко не ѝ помагаха да заспи, нито да запълни зеещата празнота в живота си или пък да прогони Кристъфър от съзнанието си за дните и нощите, които я очакваха.

Лий устоя на решението си да не се вижда повече с Кристъфър, докато влагата от късните есенни дъждове започна да замръзва и стана толкова тежко човек да прекарва вечерите сам.

Наближаваше Денят на благодарността.

Сутринта преди Големия парад цяла Анока сякаш бе полудяла. Стичаха се хиляди хора, пазаруваха, хапваха по нещо на крак и заемаха удобни места по тротоарите, където щеше да мине парадът. Всички паркинги бяха задръстени от коли. Костюмирани деца, влачени за ръка от майките си, преминаваха на тълпи покрай витрините.

Телефонът в магазина на Лий непрекъснато звънеше. На касата имаше опашка. В един часа тя се хвана за главата.

— Хайде стига толкова! Да затваряме.

Заклучиха с чувство на облекчение, облякоха си палтата и тръгнаха да се присъединят към тълпата на тротоара, която очакваше униформената „стража“ да премине по главната улица под звуците на барабана от духовия оркестър на гимназията в Анока. Небето над главите им беше дълбоко и синьо, осеяно тук-таме с пухкави бели облаци. Градският термометър на брега на реката показваше осемнайсет градуса. По всички магазинчета на главната улица се вееха оранжево-черни флагчета, американски знамена, знамена с училищни цветове и разни други с чисто декоративен характер.

Една полицейска кола се придвижваше съвсем бавно и сърцето на Лий се преобърна. Но на волана не беше Кристъфър.

Видя го в самия разгар на парада. Стоеше изправен и внушителен и предизвикваше такъв смут и вълнение в душата ѝ, че ѝ се струваше, че барабаните бият дълбоко в гърдите ѝ.

Униформената стража отмина и Кристъфър си наложи фуражката, която бе свалил, после се наведе да каже нещо на едно малко дете от тълпата. Сякаш усетил, че някой го наблюдава, той се обърна и погледна през лявото си рамо в посока към Лий. Погледите

им се срещнаха. Нито един от двамата не се усмихна. Объркана, Лий се опита да насочи вниманието си към оркестъра. Маршът свърши и само барабаните продължиха да отмерват ритъма.

Когато Кристъфър се появи пред нея, тя повече не можеше да се въздържа да не вдигне поглед към гладко избръснатото му лице. Устните му се раздвижиха. Сигурно бе поздравил, но барабаните заглушаваха всичко. Лий също нечуто каза „здравей“. Взаимното им привличане беше на показ пред цяла Анока и пред сестра ѝ в частност. Най-после Крис осъзна колко дълго бе задържал погледа си върху нея и докосна козирката си във вежлив поздрав към Силвия и Пат Голсуърти.

Някакво момче с велосипед ВМХ правеше кръгчета и заплашваше да се забие в последните редици на оркестъра.

— Трябва да тръгна — каза той и отиде да си изпълнява задълженията.

Против волята си, Лий го проследи с очи. Преструваше, че наблюдава движението по улицата, но през цялото време с периферното си зрение следеше Кристъфър. Той се срещаше с много хора. Галеше деца по главите. Хвана някакъв сладкиш, подхвърлен от един клоун и го даде на едно малко момиченце. Вдигна радиото и го допря до устните си, отправи намръщен поглед на запад по улицата, след това се обърна замислено и се запъти към колата си. Когато мина покрай Лий, само я погледна бегло и изчезна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лий не го покани на обяд за Деня на благодарността.

На осемнайсети ноември родителите ѝ се върнаха от едно малко пътешествие и Пег веднага ѝ се обади. Искаше Лий да направи тиквения пай и планираше менюто за двацет и трети.

— Крис ще дойде, нали? — попита тя.

— Не съм сигурна. Мисля, че е на работа.

— О, срамота — каза Пег.

Лий затвори телефона с огромно чувство за вина.

Във вторник преди Деня на благодарността Пег и Орин Хилиър бяха в магазина „Червеният бухал“ и купуваха продукти за приготвянето на празничната пуйка. Когато Пег тръгна към сектора за замразени храни, едва не се сблъска с Кристъфър, който току-що бе приключил работа и беше все още със синята униформа.

— Кристъфър! Е, слава богу, ето те и теб!

— Здравейте мисис Хилиър.

Пег го прегърна и той отговори на прегръдката ѝ, като внимаваше замразените пилета в ръката му да не се опрат о гърба ѝ. Ръкува се после с Орин. Постояха и поговориха малко за пътуването им до Ню Ингленд, за изумителните багри на есента, които бяха видели, и за покритите мостове на Върмонт.

След това Пег каза:

— Толкова ми беше неприятно, като разбрах, че нямаш възможност да дойдеш вкъщи за Деня на благодарността на вечеря!

Кристъфър успя да скрие изненадата си.

— Аз също съжалявам много. Можете да си представите как жадува един ерген за домашна вечеря.

— Надявах се да си свободен за празника, но Лий каза, че си бил дежурен.

— Да, след три часа — изстреля спонтанно той.

— След три часа! Ами значи тогава всичко се урежда. Ще обядваме в един и ти ще дойдеш.

Крис се усмихна.

— Благодаря, мисис Хилиър. В такъв случай ще дойда.

— Греяното вино ще бъде готово в единайсет, така че ела порано.

— Вашето семейство е толкова мило и ме включва във всичко. Не зная как да ви се отблагодаря.

Пег Хилиър остана доволна и го потупа по рамото.

— Глупости. Ти самият си като член на семейството.

И като доказателство тя го прегърна за довиждане, както баба би прегърнала любимия си внук.

В деня преди Деня на благодарността Лий направи елегантна украса за трапезата и изпрати Родни да занесе цветята в къщата на майка ѝ. През цялото време, докато я приготвяше, тя си припомняше миналогодишния Ден на благодарността, когато цялото семейство се беше събрало в дома ѝ и Грег още беше жив. Пет месеца бяха минали от смъртта му и все още в определени дни бе обземана от разяждащата болка, осъзнавайки с неумолима яснота, че си е отишъл завинаги. Предполагаше, че е естествено по време на празниците да ѝ е най-зле.

Лий постави последното възелче на панделката и тъкмо се беше отдръпнала, да огледа за последен път букета, когато Силвия се приближи до масата и възкликна благоговейно:

— Уоу!

Постояха двете известно време така, възхищавайки се от цветовете, пропорциите и съчетанията на украсата.

— Това е произведение на изкуството — заключи Силвия с артистичен жест. — Бих искала да мога да направя нещо толкова поне веднъж в живота си.

Лий я прегърна през кръста.

— И на мен ми се иска да съм добра в деловата част на бизнеса. Затова работим толкова успешно заедно, нали?

— Мама ще остане възхитена.

— Мммм.

Лий се стори на Силвия прекалено мълчалива и потисната.

— Нещо неприятно? — попита тя.

Лий само се взираше в цветята.

— Мислиш за Грег?

В очите на Лий се появиха сълзи и Силвия я прегърна, притегли я към себе си и опря чело о бузата ѝ.

— Просто... този Ден на благодарността... Първият без него... От нас се иска да благодарим за всички блага, но точно в момента нямам чувството, че Бог ми е дал кой знае какво...

— Знам — прошепна Силвия. — Знам.

— Бях толкова самотна, Силвия...

— О, милата ми!

Лий примига, изтри сълзите от бузите си и потрепери.

— О, по дяволите. Не знам какво става с мен! Има толкова много неща, за които да бъда благодарна и повечето са тук, в този момент. — Тя прегърна сестра си. — Благодаря ти скъпа. Сега съм по-добре. Сега, като ти го казах, ми олекна.

Вечерта къщи Лий откри и други земни дарове, за които би трябвало да е благодарна. Тази нощ натрупа сняг — леко пухкаво одеяло от белота. Джанис пристигна от колежа, Джой не излезе и тримата си прекараха чудесно.

Утрото в Деня на Благодарността бе с ведро синьо небе. Снегът бе престанал и нямаше никакъв вятър. Лий погледна през прозореца все още по нощница.

— Да-а-а! — възкликна възхитена.

Облякоха се официално, отидоха на църква и оттам — направо в дома на родителите ѝ.

— Децата ми! Честит Ден на благодарността! — посрещна ги Пег на вратата.

Към целувките и прегръдките се присъедини и Орин.

— Седнали сме да пийнем по нещо в хола — каза Пег, — така че идвайте направо там.

— По пътя ми се наложи да спра да взема сладолед, но картонената кутия беше пробита и сега ми лепнат ръцете. Ще отида да се измия и веднага идвам.

Лий хвърли последен поглед на отражението си в огледалото и се насочи към хола, където се чуваха приглушени гласове. Беше просторна стая в предната част на къщата. В него имаше камина с медни обковки, в която гореше буен огън. Гостите бяха насядали по кафявите кожени дивани или стояха прави на групички и разговаряха оживено. Пег бе застанала зад една кръгла маса и наливаше горещ

сайдер в кристална чаша, след това му сложи една канелена пръчица и го подаде на...

„Кристъфър Лалик!“

Лий усети как лицето ѝ се зачервява и гърдите ѝ се стягат.

Крис пое чашата и салфетката, благодари на Пег, отпи глътка и се обърна към Джанис, която му се усмихваше кокетно. Тя му каза нещо и Крис се засмя, после отпи отново, надникна над ръба на чашата си и тогава забеляза Лий, застанала стъписана на прага. В сравнение с нея той успя да се овладее доста по-бързо.

— А, ето я и майка ти — каза на Джанис.

Лий тръгна през стаята към него — какво друго ѝ оставаше?

— Мамо, защо не ми каза, че и Кристъфър ще бъде тук?

— Мислех, че е дежурен.

— Чак след три часа, както се оказа.

Крис се наведе и целуна Лий по бузата.

— Честит Ден на благодарността, мисис Рестън. Радвам се, че най-после мога да те поздравя.

— Аз също — отвърна тя, усещайки дълбоко в сърцето си, че това е вярно.

„Господи, колко ми липсваше!“ — мина ѝ през ума. Сега съзнаваше, че самотата ѝ бе започнала, откакто Крис бе влязъл в живота ѝ и след това го бе напуснал. Това си беше чисто и просто сексуално привличане. И Лий за пръв път си го призна. Наблюдаваше го сред семейството си. Всички го познаваха и харесваха. Но каква ли щеше да бъде реакцията им, ако започнеш да се среща с него насаме — като жена с мъж?

Джанис цялата сияеше. Не сваляше поглед от него, гледаше го с благоговение, подхвърляйки това-онова, при което той често се размиваше. По едно време докосна ръката му — съвсем за малко — но Лий познаваше чувствата, които карат жените да докосват по този начин. Това си беше един вид изискан флирт. Не, не можеше да се отрече, че са чудесна двойка. Той — на трийсет, в цъфтящо здраве и красив. Тя — на двайсет и три, с тъмни къдрици и прекрасна кожа, с нито една бръчица около устата или очите, в пролетта на живота си. „Боже милостиви!“ Лий не можеше да го проумее. Как бе възможно да се получи такова необикновено привличане? Защо трябваше да се

случи точно на нея? Защо не на Джанис, на която толкова повече ѝ приличаше?

Докато Лий заобикаляше масата с една гарафа вино, забеляза нещо, което бе пропуснала досега — табелката с името на Кристъфър бе сложена между нейната и тази на Джанис.

Гостите започнаха да се настаняват. Кристъфър се озова между майката и дъщерята и галантно им помогна да седнат.

— А сега, нека да се помолим — каза Орин.

Всички около масата се хванаха за ръце и затвориха кръга. С лявата си ръка Лий хвана ръката на Джой, а с дясната — тази на Кристъфър. Неговата беше гладка и топла. Тя усещаше флуидите, които протичаха между дланите им.

Орин сведе глава.

— Господи, Боже наш, на този Ден на благодарността всеки от нас на тази маса отправя към теб своите специални благодарности за нашето здраве, успех и щастие. Благодарим Ти за щедрите дарове, които си ни дал, и Те молим да бдиш над нас през цялата година.

Молим Те още да се грижиш за Грег, който днес не е на тази маса, но е горе с теб...

Лий усети как пръстите на Кристъфър стисват по-силно нейните и отвърна на натиска им.

— ... и че помагаш на всички ни да приемем неговото отсъствие и да не се изкушаваме да роптаем срещу твоето решение да ни го вземеш. Дай особено сили на Лий, на Джанис и Джой през тази година. Докато се съберем догодина отново по това време... Благодарим Ти, Господи, за всичко.

Малцина пуснаха ръцете си веднага след молитвата. Кристъфър също не освободи ръката на Лий, а продължи да я държи под покривката известно време, докато гледаше как сълзите се стичат от сведените ѝ надолу очи.

— Радвам се, че съм тук — прошепна той.

О, този обяд! Този прекрасен, ужасен, напрегнат обяд с Кристъфър толкова близо до нея, че усещаше мириса на пуловера му, докосваше ръкава му, усещаше как ръката му се движи със сребърните прибори. И през цялото време да се преструва, че това изобщо не ѝ прави впечатление. Семейството сигурно отдаваше необичайното ѝ

мълчание на молитвата на Орин, макар че след нея всички се почувстваха по-добре и започнаха да разговарят.

Лий се насили да заговори с Кристъфър, да не би на другите да им направи впечатление странната ѝ затвореност.

— Чашата ти е пълна със сок от боровинки — каза тя.

— Благодаря.

— Значи днес си втора смяна?

— Да. От три до единайсет.

— Ще бъде ли напрегнато?

— Вечерта ще бъде. Много деца се прибират вкъщи от колежите, излизат заедно на бар. Знаеш как е с алкохола при младежите.

Говореха си само за незначителни неща, потискайки дълбоко онова, което наистина ги вълнуваше.

В два часа Кристъфър си погледна часовника и каза на Пег:

— Съжалявам, че ще ви напусна точно сега, но след трийсет минути трябва да бъда на линия, облечен като ченге. — Той отмести стола си назад и стана, оправяйки връзката си. — Това означава, че първо трябва да се отбия вкъщи.

Пег изглеждаше разочарована.

— Толкова скоро? Но ти дори не си си изял пая!

— Просто преядох.

— Ще ти загъна едно парче.

— О, не. Не е нужно. Всичко беше толкова вкусно.

— Ето ти пая. Обядът на този ден не е завършен без тиквен пай.

Лий го е правила.

— Благодаря — отвърна Крис. — Сега разбирам от кого Лий е наследила тази привичка да изпраща гостите си винаги с нещо за ядене. И ви благодаря за чудесното прекарване на празника.

Той целуна Пег по бузата, ръкува се с Орин и накрая целуна по бузата и Лий. Тя му отвори вратата.

— Чао.

— Чао. И благодаря още веднъж.

Лий го проследи, докато слизаше надолу по Мократа алея към своя експлорър. Крис ѝ махна, преди да влезе вътре. Винаги правеше така — махваше ѝ по един и същ начин. Лий изпита невероятна нежност към него. Веднага след заминаването му денят сякаш изгуби своята празничност.

Лий и децата ѝ останаха до шест и половина вечерта, след това Джанис каза, че искала да се прибере и да се преоблече, защото щяла да излиза с приятелки.

Когато си дойдоха вкъщи, Лий и Джой си облякоха домашните дрехи и пузнаха телевизора, а Джанис влезе в банята да си оправи грима и прическата.

В осем и половина се отбиха да я вземат Джейн и Санди, а Лий и Джой продължиха да гледат някакъв стар филм за Деня на благодарността.

В девет и петнайсет на вратата се позвъни.

Лий погледна към Джой, който се бе проснал на дивана, и установи, че е заспал. Стана от стола и отиде да отвори.

На прага стоеше Кристъфър в полицейска униформа, а в алеята зад него бе паркирана полицейската му кола. Двигателят работеше и габаритните светлини не бяха изгасени.

— Искам да говоря с теб — каза той.

Никаква усмивка, никаква нежна нотка — просто едно изявление.

— Би ли дошла до колата за минутка?

— Джой е тук.

— Кажу ми къде отиваш и излез навън, ако обичаш.

— Не можем ли да говорим вкъщи?

— Не. Не можем пред Джой.

Лий изведнъж усети, че отмалява. Колко твърд и директен бе Крис — много повече от нея, която избягваше този разговор и сякаш предпочиташе да продължава да се самозалъгва.

— Добре. Само да си наметна палтото. — Тя отвори вградения гардероб и извика към хола: — Джой, Кристъфър е тук. Излизам навън да поговорим за малко в колата.

Джой се надигна на хълбок и измърмори нещо неразбрано.

Лий и Кристъфър влязоха в полицейската кола. Парното работеше и вътре беше топло. Крис затръшна вратата след себе си. По радиото непрекъснато се включваше металическият глас на диспечера. Той се пресегна и го намали, след това си свали шапката и я остави на

задната седалка. Отпусна лявата си ръка на волана и се обърна към Лий.

След кратка неловка пауза и двамата заговориха едновременно:

— Тези няколко седмици... — започна той.

— Съжалявам за... — каза тя. Замлъкнаха, без да се доизкажат.

Лий първа продължи:

— Извинявай за поканата за днес.

— Не става дума за това. Прекрасно разбирам защо не ми се обади и не ме покани.

— Беше егоистично от моя страна. Извинявай.

— Извинението се приема. А сега искам да ти кажа това, за което съм дошъл. Тези няколко седмици бяха тежки. Не ми харесва начинът, по който оставихме да висят нещата между нас. Чувствах се нещастен. А ти?

— Самотна...

Кристъфър погледна профила ѝ, очертан смътно от слабите светлини на таблото. Устата ѝ изглеждаше някак намусена.

— Знам всички причини, поради които държиш да не се виждаме, но... но като се замисля за тях поотделно, сякаш не са толкова съществени. Истината е, че искам да те виждам отново, и държа да ти кажа, че не бих желал това да става, като се отбивам за остатъка от лезанята или от съжаление, или да си поговорим със сина ти. Искам да сме задно без всички тези увъртания помежду ни, но сега съм втора смяна и времето не е много подходящо. Първата ми свободна нощ е в неделя. Ще дойдеш ли на кино с мен?

— Какво да кажа на Джой?

— Кажи му истината.

— О, Кристъфър, не мога да го направя.

— Защо не?

— Знаеш защо.

— Не се поколеба да му кажеш, че ще излезем заедно на разходка през лятото или да плуваме, или да се возим на виенското колело.

— Но разликата беше, че през повечето време и той беше с нас.

— Не, разликата е в това как ти възприемаш връзката ни, а не как той ще я възприеме. Ако му кажеш, че излизаш с мен, той ще го приеме. Просто му го кажи — просто и ясно.

— Страхувам се.

Крис изсумтя, опря единия си лакът в стъклото и продължи да се взира в профила ѝ.

— Да. Страхувам се! — повтори тя.

— Да, много е страшно да отидеш на кино. Не го превръщай в проблем, Лий. Просто му кажи: „Двамата с Крис отиваме на кино. Довиждане“ — и излез с мен.

Тя се замисли малко върху това и, изненадана от самата себе си, каза:

— Добре, ще дойда.

Крис остана не по-малко изненадан.

— Наистина ли? — попита сепнато.

— Да, наистина.

Лий отвори вратата откъм своята страна.

— Ще се видим в неделя.

— Ще се обадя за часа.

— Добре — отвърна тя и слезе.

— Ей, Лий?

Лий се наведе и надникна в купето.

— Много хубав пай. Изядох го през почивката.

Тя се усмихна и тръшна вратата на колата.

В неделя вечерта нямаше причина да се притеснява. Джанис се прибра в пансиона си късно следобед, а Джой заяви:

— Ще прескоча до Дени да погледаме видео. Пускаш ли ме?

— Разбира се — отвърна тя, доволна, че всичко се нарежда като по поръчка.

Останала сама в къщата, Лий се замисли какво да си облече и усети как се обърква — доколко да се труфи, дали да си слага парфюм или не. „Боже господи, за пръв път от двайсет и шест години излизам на среща!“ Беше ужасена.

Обу си сини джинси в стремежа си да омаловажи значението на събитието и си облече пуловер. Подбра същия грим, който си слагаше за работа ежедневно, и същия парфюм. „А косата? Е, ще я оставя, както си е.“ Пооправи я с ръка, спомняйки си за хубавата дълга коса на

Джанис и се зачуди как един мъж на възрастта на Кристъфър би могъл да предпочете нея пред дъщеря ѝ.

Той пристигна в уреченото време и Лий тръгна припряно към вратата със стегната буца в гърдите, с поруменели бузи, без да може да проумее как си е позволила да се стигне дотук.

Крис също беше с джинси и с червено яке, като явно се правеше на още по-небрежен и от нея.

— Здравей — каза той, прекрачвайки прага. — Готова ли си?

— Бих искала първо да се обадя на Джой, ако нямаш нищо против. Гледат видео в Дени Уитмън. Не знам дали ще иска да го докарам обратно с колата.

— Добре.

Лий набра номера.

— Ало, Джой, ти ли си? Излизам на кино с Кристъфър, но ще се приберем до девет и половина.

Крис я наблюдаваше внимателно и слушаше какво отговаря на въпросите на Джой.

— Бащата на Дени ще го докара вкъщи — обърна се към него, след като затвори.

Кристъфър се въздържа да каже: „Слава богу!“.

Във външното антре ѝ поддържа дънковото яке, докато го облече, отвори ѝ вратата, когато стигнаха до колата — като на истинска среща.

По време на филма Крис се беше облегал ниско на мястото си, подпрял колене в облегалката на предния стол. Понякога лактите им се докосваха. Дадоха сцена с една страстна целувка и през това време Кристъфър и Лий отместиха поглед от екрана, като се чудеха какво ли си мислят другите.

— Хареса ли ти? — попита я той след това в колата.

— Да. А на теб?

— Не колкото книгата.

— О, по-добър беше от книгата.

Обсъждането продължи през целия път. Когато пристигнаха, светлините в къщата бяха точно както ги беше оставила Лий. Стаята на Джой беше навътре, така че не можеше да се разбере дали се е прибрал или не.

— Искаш ли да влезеш, да изядем по едно парче сладкиш и малко сладолед? — попита Лий.

— Разбира се.

Докато си събличаше якето, Лий извика:

— Джой! Тук ли си?

Никакъв отговор.

Тя го захвърли на един стол в хола и отиде до стаята му — вътре беше тъмно.

— Още го няма. Знае, че трябва да се прибере до десет, иначе ще се тревожа — оповести, когато се върна в кухнята.

Беше десет без петнайсет.

Лий взе две плитки чинийки, сложи прасковения сладкиш в тях, пъкна ги в микровълновата фурна и извади сладоледа от хладилника. Когато се опита да загребе от него, оказа се, че е прекалено замръзнал.

— Може ли да помогна? — попита Крис.

Тя му подаде купичката и отвори едно чекмедже за лъжички.

Вършеха всичко това, просто за да намалят нарастващото напрежение.

Седнаха на масата. Къщата беше интимно тиха — никакво радио, никаква телевизия, нямаше го и Джой да се мотае наоколо.

Лий взе лъжичката си и я заби в сладкиша. След това вдигна поглед и забеляза, че Кристъфър я наблюдава внимателно — седнал неподвижно, с длани, отпуснати на ръба на масата. Сините му очи бяха настойчиви, сериозни, уверени.

— Остави това — каза той, взе лъжичката от ръката ѝ и я сложи на масата.

Пресегна се и притегли Лий към себе. Тя се остави да я настани в скута си, а през това време ръцете ѝ обгърнаха врата му. Устните му се приближиха към нейните. Нямаше никакви хитрувания и женски примамки — още от самото начало. Целувката им беше изцяло сексуална, влажна и пълна със страст. Крис наклони глава назад, отвори уста и впи езика си в нейната. Лий разроши косата му на тила и... още... още... — докато усети, че сърцето ще изхвъркне от гърдите ѝ и в следващия миг може да се задуши. Вкусваха топлината и пиеха влагата от устата си, както си го бяха представяли много пъти. Измина минута... две. После Крис я повдигна нежно от скута си, положи я на дивана и се наведе над нея, докато телата им се сплетоха като усукани дървета след отминала буря.

Целувката им завърши бавно, много бавно. Устните им се разделиха. Дишаха учестено. Ръцете му се отпуснаха леко към стегнатите ѝ бедра.

Крис заговори пръв с променен глас:

— Не бях сигурен дали щях да мога да изям тези праскови, без да получа първо това.

— Аз също... — отвърна Лий, измъкна се от обятията му и двамата отново седнаха на масата.

Въздухът около тях изглеждаше разреден, сякаш нямаше достатъчно кислород. Тя вдигна поглед и видя, че Крис отново я наблюдава с допряна до устните лъжичка. Изведнъж деветгодишната липса на физически наслади сякаш я сграбчи със страшна сила, омота цялото ѝ тяло, разтрепери я и я запрати отново в скута му.

Стана някак много бързо. В първия момент си седеше съвсем безопасно. В следващия бе застанала пред него, с ръце на лицето му. Повдигна го, наведе се надолу и се притисна към него така, както го бяха правили преди минута. И десет секунди след това — без да прекъсват целувката — беше прехвърлила единия си крак през кръста му, притискайки бедрото си в ръба на масата, а след миг се оказа, че го е яхнала в най-удобната и недвусмислена поза.

Ръцете му се плъзнаха надолу, придърпвайки взривената ѝ плът към себе си. Лий го прегръщаше неистово, целуваше топлата му влажна уста, докато дланите му галеха бедрата ѝ и обгръщаха нежно задните ѝ полукълба. Крис и Лий усещаха вкуса на праскови и сладолед по устните си. Езиците им се търсеха и се намираха. Толкова отдавна не бяха изживявали тези усещания, че и на двамата им се струаха като забравен сън. Всичко това обаче ставаше срещу отворената врата и нещо дълбоко в съзнанието на Лий непрекъснато повтаряше: „Не влизай точно сега, Джой, моля те, не влизай!“. Когато усети, че скоро изобщо няма да може да се контролира, тя се отдръпна замаяна назад, съзнавайки с малкото си останал трезв разум, че трябва да слезе от скута му.

— Трябва да...

Отворените му устни прекъснаха думите ѝ. Ръцете му я заставиха да остане на мястото си. Бяха играли тази прастара любовна игра толкова дълго, че сега и двамата се огледаха като току-що събудени, отдавайки се на удоволствието, без то да им създава

напрежение. В ума на Лий се прокрадна мисълта колко е млад Кристъфър, но сега това нямаше никакво значение за близостта им. В неговия пък се прокрадна мисълта колко е по-възрастна Лий, но това никога не го бе интересувало и дори не го бе забелязвал. Докато се целуваха двамата бяха просто мъж и жена и при тази мисъл изведнъж им олекна.

Завършиха целувката едновременно и с огромно нежелание.

Устните им се разделиха, но погледите им не се откъсваха. Седяха като омагьосани, дишаха тежко, бяха замаяни. Ръцете на Крис все още бяха върху стегнатите ѝ бедра.

— Джой може да си дойде... — прошепна Лий и бавно го прекрачи.

Когато ръката му се задържа на коляното ѝ, тя с усилие се отдръпна и се върна на стола си.

Опитаха се да си насочат вниманието върху сладкиша, около който сега имаше само разтопен сладолед. Лий вдигна лъжичката си и се загледа как бялата течност се стича от края ѝ. После погледна към Крис.

— Знаеш ли колко време мина, откакто не съм го правила?

— Не, но ми е интересно.

— Девет години.

— Шегуваш ли се? Това не е естествено!

Тя сви рамене.

— Никога не си целувала някого след смъртта на мъжа си?

— Един-два пъти две години, след като почина. Но не по този начин. Просто се проверявах дали ще мога и след това изпитвах непреодолимо желание да се прибера вкъщи и да си мия зъбите.

— А какво изпита сега?

— Чувствам се... малко уплашена. Малко изненадана. Но последното нещо, което би ми хрумнало, е да си мия зъбите...

Крис се усмихна, но усмивката му бързо изчезна при мисълта за това, което се беше случило току-що, за повика на телата им за повече. Съвсем ясно съзнаваше, че това е само началото. Седяха на местата си в пулсиращата тишина на къщата, забравили за храната, изучавайки се един друг в напрегнато очакване.

Най-после Кристъфър отмести стола си назад и каза:

— Мисля, че е най-добре да тръгвам.

Гласът му звучеше като чужд, бе дрезгав от потиснатото чувство. Той се изправи и започна да навлича якето си. Лий седеше на ръба на стола, подпряла ръце на бедрата си, и го гледаше.

— Благодаря за сладкиша. Съжалявам, че не можах да го довърша... Е, ако трябва да бъда честен, не съжалявам чак толкова...

Лий се усмихна плахо и стана, когато Кристъфър тръгна към антрето. На вратата той се обърна.

— Искаш ли да предприемем нещо... Когато и да е. Трудно е точно сега. Разписанията ни са твърде противоречиви.

— Нека просто изчакаме. В магазина ще става все по-натоварено и до Коледа ще работим до късно вечер. Мисля, че ще имам един-два свободни дни, но не мога да кажа нищо предварително.

— Разбира се — отвърна Крис, включвайки се в измислените й претексти. — Е, аз ще ти се обадя.

— Да, обади се.

Закъснялата им предпазливост ги въздържа от целувка за довиждане. Онова, което се бе случило на кухненския стол, бе достатъчно за изпращане, както и за размисъл над това, на което бяха поставили началото тази вечер.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лий Рестън не обичаше тайните неща. Онова, което бе направила, я изненада и шокира. Изпитваше болезнена нужда да говори за него с някого, на когото да има доверие. Прехвърли в ума си възможните варианти. „Силвия?“ Въпреки многобройните си чудесни качества, Силвия беше пълна пуританка. Никога не беше ѝ загатвала за нещо, свързано със секс. Двамата с Бари рядко се докосваха на публични места и обикновено показваха толкова малко чувства един към друг, че Лий често се чудеше какво ли правят в спалнята.

„Майка ми?“ Майка ѝ беше толкова далеч от подобна мисъл, че би било абсурдно да я занимава. Благоприличието бе движещата сила в живота на Пег Хилиър и да се обсъжда обкращването на някой мъж, петнайсет години по-млад, на кухненския стол би било просто издевателство над принципите на възрастната жена.

„Джанис? О, боже!“ Дори само мисълта за Джанис я караше да се чувства като някаква пачавра. „Каква майка съм, по дяволите! Та тя го обича.“

„Лойд?“ Тя едва не се поддаде на изкушението да използва Лойд за отдушник, но здравият разум ѝ подсказваше, че бащата на покойния ѝ съпруг с нищо не го е заслужил.

По ирония на съдбата, единственият, на когото бе възможно да се довери по такъв интимен въпрос, беше самият Кристъфър, но точно сега ѝ се струваше, че е най-разумно да стои по-далеч от него. Беше открила, че в думите му в неделя имаше много истина — не бе естествено да изкара толкова години, без да се люби с мъж. Сега, след като бе нарушила въздържанието си, би могла да навакса пропуснатото...

Стана много разсеяна в магазина, нощем сънуваше, че целува Крис, докато устните ѝ подпухнат.

Минаха два дни, а той не ѝ се обади. Една седмица след Деня на благодарността тъкмо поливаше някакви цветя до витрината, когато зърна черно-бялата полицейска кола. Крис беше зад волана и я видя.

Махна ѝ. Тя също му махна и остана така, забравила за каната в ръката си. Сърцето ѝ сякаш описваше кръгове из гръдния ѝ кош, докато колата се отдалечаваше надолу по главната улица.

Само след няколко минути телефонът отзад в склада звънна.

— Лий, за тебе е — викна Силвия.

— Благодаря. — Лий остави каната и влезе вътре. — Ало?

— Здравей — каза Кристъфър. — Изглеждаш чудесно на витрината.

Нямаше представа какво да му отговори, така че не каза нищо. Просто стоеше там като чучело и се опитваше да не се изчервява.

— Не си сама, нали?

— Да.

— Имала ли си някога почивен ден по средата на седмицата?

— Понякога. Сега по Коледа работим до късно вечер и е малко по-различно. Какво искаш?

— Малко помощ за коледната елха. Никога досега не съм купувал, но тази година мисля да купя една. Ще ми помогнеш ли да си избира украса?

— Какво имаш предвид?

— Във вторник и сряда съм свободен. Ако искаш, можем да го правим цял ден.

— Добре. Във вторник.

— Кой беше? — попита я Силвия, когато затвори апарата.

— Кристъфър... помоли ме да му помогна да украси коледната си елха...

— Не знам как ще успея да се справя с всичко за Коледа — започна да се оплаква Силвия. — Всяка година едно и също. Отдавна мислех да поговорим за един свободен ден, но нещата тук така ни завъртяха, че ми беше неудобно да те попитам.

— Всъщност, напълно си права. И двете ще откачим, ако не си помагаме от време на време.

Този следобед Лий прозря нещо, за което не се беше сещала досега. Хората не проявяваха никакво подозрение към срещите ѝ с Кристъфър, просто защото гледаха на него като на момче, а не като на мъж. Защото не беше нормално жена на нейната възраст да се впуска в каквито и да било романтични авантюри с един мъж на трийсет години. Още повече, че беше най-добрият приятел на сина ѝ. Сигурно

го виждаха в същата светлина, както и самата тя в началото — нещо като син, който се разбира с цялото ѝ семейство и се чувства на мястото си сред него, защото го нямаше истинският. Тактиката беше проста — фамилиарността като прикритие.

Беше ѝ малко трудно да приеме факта, че сутринта по средата на седмицата, в най-натоварения период от годината, тя клинчеше от магазина, облечена в спортни дрехи, и очакваше срещата с мъжа, който бе запълвал мислите ѝ с девически копнежи през последните две седмици. И все пак го правеше. Отражението в огледалото на банята беше нейното. Очите ѝ бяха много по-блестящи от обикновено, а бузите ѝ — толкова бледи, че се наложи да сложи малко руж заедно с грима. От толкова много години не беше изпитвала тази възбуда при мисълта, че ще излезе с някого. Вече бе свикнала с огледалото и дори не се замисляше как изглежда: една жена на средна възраст, разумно спретната, с разумно приятен вид, със съвсем обикновена коса. Дори не се замисляше за разни допълнителни аксесоари. Нямаше нищо по-глупаво от една жена на нейната възраст, която се опитва да се прави на осемнайсетгодишно момиче.

След като одобри в себе си всичко, освен цвета на дрехите, тя угаси лампата.

Крис пристигна навреме. Тъй като се страхуваше от собствената си реакция, като го срещне след приключението им в кухнята, Лий тръшна входната врата, докато двигателят на експлоръра все още работеше в края на алеята. Когато влезе в колата, Крис ѝ се усмихна по своя неподражаем начин. „Боже — помисли си тя, — не му позволявай да се наведе и да ме целуне точно тук, посред бял ден, пред всичките ми съседи и минувачите!“

Не го направи. Включи колата на скорост и попита:

— Къде отиваме?

— Линдсторм, Минесота.

— Линдсторм, Минесота?

Беше на един час път.

— Ако нямаш нищо против.

— Какво има там?

— Коледен базар на „Густаф“. Две очарователни старовремски къщи една до друга на главната улица, където сякаш през цялата година е Коледа. Не съм била там много, много отдавна, но доколкото

си спомням децата се омагьосват, като влязат. Има коледни украшения от цял свят. Мисля, че ще ти хареса.

Скоро градът остана зад тях и се понесоха на изток.

— Трябва да купя коледна елха — каза Кристъфър. — Дали да взема изкуствена или истинска?

— Истинска. Тези пластмаси са отвратителни. Освен това нямат никакъв мирис.

— Значи ти обичаш миризмата на бор?

— Обожавам я. Това е любимото ми време от годината в магазина, защото мирише най-възбуждащо. Във всяка украса, която правим, има борови клонки и почти всеки ден получаваме нов материал. Пристига в големи кутии и клоните трябва да се подрежат в подходяща дължина, а когато ги сечеш — особено тези на тамяновия кедър — не може да се сравни с нищо на света. Тамяновия кедър има истинска миризма на лимон, примесена с мириса на бор. И може да ухае цяла година.

— Никога не съм чувал за тамянов кедър. Дори нямам представа как изглежда.

— Ще ти хареса само щом го помиришеш. Купуваме, разбира се, и всякакви други вечнозелени — бял бор, балсамово дърво, смърч, хвойна. С хвойната е най-неприятно да се работи. Прави ти ръцете на нищо.

Крис погледна към ръцете ѝ, но бяха с ръкавици.

— Силвия направо отказва да работи с хвойна. Но тя е по деловата част. Аранжорът съм аз.

— Каза ли нещо за излизането ти с мен днес?

Погледите им се срещнаха за секунда, преди той отново да насочи вниманието си към магистралата.

— Не. Каза само, че тя също имала нужда от почивен ден да си напазарува за Коледа.

Повече не говориха за това.

— Разкажи ми нещо повече за ежедневната си работа — каза Кристъфър.

Докато му разказваше за магазина, Лий осъзна, че в живота ѝ на майка на три деца бяха минали много години, откакто никой не бе проявявал интерес към ежедневните ѝ проблеми, свързани с работата.

От нея се очакваше, да се интересува от проблемите на Джой и Джанис. Те обаче рядко проявяваха интерес към нейните.

— Искам да ти погледна ръцете — каза Крис.

— Не.

— Изглежда се срамуваш от ръцете си, но аз никога не съм забелязвал нещо нередно в тях.

— Винаги са напукани.

— Новото лице на Лий Рестън. Мнителна по отношение на ръцете си.

— Точно така.

И той не настоя повече.

В двора на „Густаф“ имаше дървени елени в естествен ръст с върбови венци около вратовете, окичени с червени и зелени ленти. Вътре миришеше на черница. Навсякъде примигваха светлини. Накъдето и да се обърнеш човек, виждаше коледни звънчета, които звъняха в стотици различни тонове. Един служител, облечен като помощник на Дядо Коледа, се усмихваше и поздравяваше:

— Честита Коледа.

Обиколиха всички стаи в старинната къща. След това избраха елха на Крис и украса за нея — многоцветни миниатюрни светлини, златисти гирлянди, позлатени тенекиени звънчета и стъклени топки, които бяха направени така, че да имитират, че вътре вали сняг, когато светлината се пречупваше през повърхността им. Купиха кръстачка за елхата и една голяма червена свещ, украсена с клонки от чемшир. После тръгнаха към колата.

— Гладна ли си? — попита Крис.

— Умирам от глад.

Той се огледа нагоре-надолу по главната улица на градчето.

— Да се поразходим... и да видим какво можем да открием.

Откриха кафене „Дъга“, където кафето се сервираше в дебели бели канички и салфетките стояха в метални поставки на масите.

Лий си поръча един сандвич, а Крис си избра задушено с гарнитура от картофи и сос.

След като се наобядваха, се качиха на експлоръра и поеха обратно към Анока.

— По кое време се прибира Джой?

Лий си погледна часовника си.

— Точно сега.

— Трябва ли да се връщаш вкъщи?

— Не — отвърна тя.

Стигнаха до сградата, където беше апартаментът на Крис. Той включи дистанционното за автоматичната врата и вкара колата в подземния гараж.

— Ето че пристигнахме — усмихна се Крис, щом влязоха в жилището му. — Събличай си палтото и се чувствай като у дома си.

Той отиде до банята и като се върна, Лий говореше по телефона с Джой.

— Всичко наред ли е? — попита я, когато тя затвори апарата.

— Да. Имали шкембе за обяд, но изглежда не му е допаднало откъм количествената страна.

Кристъфър се подсмихна.

— Ела да ме посъветваш къде да поставя елхата.

Запалиха лампите в мъгливия следобед, пуснаха радиото и огледаха мебелите в хола. После разчистиха едно място пред плъзгащата се стъклена врата и преместиха дивана до самия център на стаята с лице към вратата. Изглеждаше необичайно, но елхата стоеше страхотно.

— Откъде ще започнем?

— От светлините — отвърна Лий. — Кристъфър, никога ли не си го правил вкъщи?

— Ъ-ъ — отвърна той, съсредоточен в заниманието си.

Грубият му отговор й прозвуча като самозащита и Лий реши, че сега не е време за мрачни спомени.

Тя вдигна поглед и Крис забеляза една малка златиста нишка на устните й, която проблясваше като частичка от паднала звезда.

— Задръж така — каза той и посегна да я махне с върховете на пръстите си.

Беше залепнала върху червилото и трябваше да опита с нокът. Лий стоеше неподвижна с отворени устни, взряна в очите му.

Бяха го отлагали цял ден. Имаха чувство за отговорност и здрав разум, докато бяха навън сред хората. Бяха се въздържали от пламенни погледи, докосвания, интимни жестове и всичко останало, на което двама влюбени биха се отдали.

Устните ѝ бяха отворени... и той ги докосваше с пръсти... и целувките, които си бяха разменили преди две седмици, още ги караха да отмаляват... и един тих и дрезгав глас по радиото пееше за най-големия от всички подаръци...

Крис наведе глава и допря устните си до нейните безкрайно нежно и ефирно. Лий се притисна към гърдите му. След един безкраен миг той хвана ръката ѝ и я целуна.

— Да приключим първо с това...

Украсиха елхата, без да се докоснат, съзнавайки много добре, че часът е едва шест. Когато играчките бяха закачени и подът около елхата украсен с памук и изкуствен сняг, Лий коленичи да събере изпопадалите елхови иглички и опаковките. Крис изгаси лампите и застана зад нея, докосвайки косата ѝ.

— Утре ще почистя. Ела тук...

Лий се поколеба.

— Ела тук — прошепна ѝ отново и я поведе към дивана. Изтегна се на него и я притегли към себе си. После я прегърна през талията и започна да ѝ поднася единствения коледен подарък, за който тя копнееше в момента. Заличи сякаш с магическа пръчка мъчителното съмнение и от дните, и от нощите, когато бяха лежали будни — всеки в своето легло — и бяха мислили кога ли ще се случи това. Наслаждаваха се на най-сладкия миг, пийейки сладката влага от устните си... още... и още... и още...

Когато отвориха очи, видяха червени, зелени, сини и златни светлини да танцуват по стените, по мебелите, по дрехите и косите им.

— Сега можем ли да говорим за това?

— Да говорим за какво? — прошепна Лий.

— За това, което изпитвахме от онази нощ. Което чувствахме цял ден днес. Което те накара да станеш от пода и да дойдеш тук при мен.

Тя помълча малко, преди да си признае.

— Вина...

— За какво?

— За това, което направих на кухненския стол...

— Не си направила нищо лошо.

— Така ли?

— Не съм имал намерение да те разстройвам. Извинявай. Не знаех, че това те притеснява толкова.

— Мислех си как биха го приели останалите — майка ми, дъщеря ми, сестра ми. Мисля, че ще го сметнат за прелъстяване.

— То е взаимно.

— Но аз съм петнайсет години по-възрастна от теб.

— Значи не ти е позволено да си проявяваш чувствата?

— Шокирана съм от себе си.

— Аз също съм шокиран, но ми е хубаво.

— Живяла съм сама толкова време... нали разбираш... и изведнъж не можах да устоя на изкушението да те целуна. Не мога да устоя... да не лежа тук с теб. Ти беше прав, че не е естествено да се живее без... без физически усещания толкова време. Минаха две седмици, откакто се целунахме на стола в кухнята, и оттогава не съм в състояние да мисля за нищо друго...

— И значи се чувстваш виновна?

— Разбира се, а ти не се ли чувстваш?

— Не. Ти си жена. Аз съм мъж. За какво да се чувствуваме виновни?

— Възрастта ни... на първо място.

— Предполагах, че това имаш предвид.

— И след това... дългото ми въздържание. Знам как изглеждат отстрани жените, когато някой по-млад мъж им обърне малко внимание. Особено след като не са получавали никакво преди това...

— Това ли съм само за теб? Един по-млад мъж, който ти обръща внимание?

— Не, знаеш, че не е така.

— И какъв е тогава големият ти проблем? Двамата само се целуваме.

— Ти си приятел на Грег...

— Това е първият път, когато се споменава името му днес. Съзнаваш ли го?

Не го съзнаваше. Погледът ѝ му го каза.

— Хей, престани да се чувстваш виновна. Няма нищо по-естествено да прекараме заедно цял ден и просто да се забавляваме. Лично аз мисля, че си прекарахме страхотно.

— Вярно е. Беше чудесно.

— И смяташ, че не е показателно, че не отворихме дума за Грег досега?

— Да, прав си. Но едва са минали шест месеца от смъртта му и може би съм... може би...

— Давай, кажи го. Може би все още преживяваш по особен начин скръбта и това е част от този процес.

— Ами, може и да е така.

— Може. Но може пък и да не е. И ако е — какво? Говорим за това, всичко е открито. Ако наистина е така, скоро и двамата ще разберем. Жарта ще угасне и когато сме заедно, вече няма да се чувстваме по този начин. Макар че лично аз не мисля, че това ще се случи.

— Което също би било опасно.

— Защо?

— Защото Джанис е хлътнала по теб.

— Знам.

Лий надигна глава от ръката му.

— Знаеш?

— Знам го много отдавна.

— И въпреки всичко, вършиш това с мен?

— Никога не съм я насърчавал и на йота. Питай я.

Тя се облегна отново на ръката му и си призна:

— Няма нужда. Джанис вече ми се оплака.

— Виждаш ли? Е, какви други доводи ще изкараш?

— Толкова опростяваш нещата!

— Те са си прости. Единственото, което възнамерявам да правя, е да си лежа тук и да те целувам, и да се радвам на първата си коледна елха, и може би да сторя така, че и двамата да чувстваме по-малко самотни известно време. Какво по-просто от това?

Гласът му бе станал по-нежен, примамно шептящ.

— Просто... устните ми... върху твоите...

А какви невероятни устни имаше. Беше толкова добър, когато ги използваше, принуждавайки я неусетно да му отвърне със същата страст. Целуваше я така, както не бяха я целували от дните, когато Бил я ухажваше — по един дълъг, бавен и толкова секси начин, с който сякаш казваше: „Щом и двамата го искаме, нека го направим, както трябва“. Използваше безброй изкусителни примамки. Лий изчисти всякакви мисли от съзнанието си и остави чувствеността да излезе от бърлогата си, като следваше неговия повик и се отдаваше на

удоволствието от допира с тялото му. Дългата целувка събуди скритите желаниа и в най-съкровените местенца в телата им. Крис повдигна коляно и тя му направи място между бедрата си, приемайки с наслада силния му натиск, докато се настаняваше в топлия ѝ скют. Крис измърка от удоволствие и прокара ръка нагоре по гърба ѝ и като я движеше нежно в кръг, обходи врата ѝ, раменете, после смъкна дланта си по гръбнака ѝ до извивката на ханша ѝ.

Толкова отдавна Лий не бе лежала с мъж, не беше усещала мъжко тяло до себе си, не беше чувствала спиращите дъха пробождания на твърдия член под корема си. Толкова отдавна дланите ѝ не бяха рошили твърда мъжка коса. „Косата му... О, боже!...“ Усещането беше толкова фантастично и когато пръстите ѝ продължиха да се движат из нея, почувства онзи специфичен мирис, по който винаги отсега нататък щеше да го разпознава. Крис бе прав — беше толкова необикновено хубаво, че Лий се молеше отчаяно да не спира. Влажните му устни се откъснаха от нейните и обходиха лицето ѝ, спирайки се да целунат всяко местенце — над бузата, веждата, челото, носа — като овлажняваха кожата ѝ, а понякога връхчето на езика му следваше движението на главата ѝ. Той притисна устни към врата ѝ, описа три кръгчета с езика си, разнасяйки аромата на парфюма ѝ, който си беше сложила сутринта.

Най-после се отдръпна и се вгледа в лицето ѝ.

Тя отвори очи и видя неговите съвсем близо — светлините от елхата играеха в тях.

— М-м-м... много си добър — прошепна му.

— Ти също.

— Малко съм отвикнала.

— Бързо ще свикнеш отново — усмихна се Крис.

— С удоволствие... но ръката ми изтръпва.

Беше лежала притисната до него повече от петнайсет минути.

— Това ще се оправи — каза той, като се отмести да я освободи, и се настани плътно отгоре ѝ.

Погледнаха се в очите, търсейки взаимно съгласие.

— Лий, досега имах само това предвид — промълви Крис. — Само да се целуваме, ако това е всичко, което искаш.

— Какво искам и какво мога да си позволя, са две различни неща...

Той я целуна по устата, отпусна едното си коляно и го притисна към бедрото ѝ. Когато целувката свърши, Лий обви врата му с две ръце и го притегли надолу към себе си. Лицето му се отпусна на рамото ѝ.

— О, Кристъфър — въздъхна тя, — толкова ми е приятно да лежиш върху мен, че мога да остана така цяла нощ.

— Добра идея — отвърна Крис и най-после изрече онова, което и двамата отдавна си мислеха. — Да звънна ли на Джой или ти ще му се обадиш?

Лий се засмя, но коремът ѝ не можеше да се помръдне под тежестта на тялото му.

— Посмей се още — каза той и горещият му дъх овлажни ухото ѝ. — Страхотно е!

Лий не се засмя. Притвори очи, притихна и се отдаде изцяло на този миг близост и на приятното съзнание, че отново е желана, че отново, е жена, че отново е с мъж и че това ѝ харесва.

— Лий? — прошепна Крис в ухото ѝ.

— Какво?

Пръстите ѝ рошеха лениво косата му отзад. Той вдигна глава и премести тежестта на тялото си върху лактите.

— Обещай ми, че вече няма да ми погаждаш такива номера, както за Деня на благодарността!

— Толкова съжалявам за тогава!

— Искам да бъдем заедно на Коледа.

— Ще бъдем. Обещавам. Но как ще издържим, без да се докосваме?

— Имай ми доверие. Не знаеш какво ми е било допреди няколко седмици, нали?

— Имах известни подозрения.

— Откога?! — възкликна той, сякаш я обвиняваше в лъжа.

— От Четвърти юли.

— Четвърти юли!

— Когато седяхме един до друг и ядохме царевицата. И когато ме събори през волейболната мрежа на игрището. И на виенското колело. Жената усеща тези неща преди мъжа.

— Защо не ми каза нищо?

— Никога не бих го направила, ако ти не беше започнал пръв.

— Защо?

— Поради всички онези причини, за които говорихме преди малко — разликата във възрастта ни, какво ще си помислят децата, това, че и двамата още сме в траур и емоционално уязвими. Има толкова много причини, които и сега ми се струват валидни.

Крис обхвана бузите ѝ и ги стисна съвсем нежно. Гледаше очите ѝ, приковани в неговите и щастливи, независимо от думите ѝ. Когато заговори, гласът му беше дълбок от прямота и искреност:

— Всякакви синовни асоциации, които съм имал към теб, са изчезнали. Вярваш ли ми?

Лий се взря в лицето му, изопнато в напрегнато очакване. Усети как нещо в нея трепна предупредително и ѝ подсказа, че онова, което бе започнало между тях, можеше да нарани и двамата, ако изпуснат юздите от ръцете си. Доближи устните си до неговите и го целуна. Веднъж. Бързо.

— Да. А сега трябва да си тръгвам.

— Защо?

— Защото това ми харесва прекалено много. И ти ми харесваш прекалено много. И на теб ти е хубаво, а днес се забавлявах твърде много и вече започвам да се обърквам...

Крис я наблюдаваше и умът му явно работеше усилено върху думите ѝ.

— И защото се страхувам от това, което започнахме току-що. А ти?

Крис се замисли, преди да отговори.

— Не. Не се страхувам. Не като теб.

След това се изправи и хвана ръцете ѝ.

— Хайде. Ще те закарам до вкъщи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващата събота Лий затвори магазина в девет вечерта след изключително напрегнат ден. Поръчките за свежи цветя и букети бяха станали толкова много, че двете със Силвия бяха решили да наемат още една дизайнерка, която да остане, когато Нанси излезе в отпуска по майчинство след празниците. Новата дизайнерка се казваше Леа. Беше азиатка и внасяше в „Абсолютли Флорал“ нов екзотичен привкус както в интериора, така и в аранжирането на цветята.

Лий се прибра вкъщи направо капнала. Боляха я краката и ръцете. Беше се порязала на шведския нож и пръстът също я болеше. Захвърли якето си на един от кухненските столове и се отпусна в другия да прегледа пощата. Прозя се, погледна разсеяно към бележката на Джой, оставена до откритата тенджера: „Мамо, с няколко приятели отиваме на боулинг, след това до Карен Хансън. Връщам се в 10:30“. Разтвори едно пакетче доматиена супа, затопли я и я изяде. После отиде в банята, напълни ваната, съблече се и се потопи в благодатно топлата вода. Неусетно задряма. Стреснато се събуди, когато водата започна да изстива. Изпъшка, излезе от ваната, избърса се и си облече мека пижама. Запали нощната лампа в хола, пусна телевизора и се излегна на дивана, за да чака Джой. След известно време отново се стресна и се събуди, дезориентирана до такава степен от дълбокото заспиване, че не можеше да каже нито деня, нито часа. Погледна си часовника — беше дванайсет без десет! Отметна одеялото и се изправи седнала, усещайки пулса си в ушите от рязкото ставане и от страха за Джой. Никога не беше закъснявал толкова. „Щом е закъснял, значи му се е случило нещо лошо. О, Господи! Не и него!“ Мисълта така проряза съзнанието ѝ, че ѝ се зави свят. Коленете ѝ омекнаха от паника, когато скочи и хукна към стаята му. Леглото беше омачкано, но си личеше, че е оправяно сутринта.

— Джой! — изкрещя като обезумяла и хукна към кухнята. — Джой, тук ли си?!

Лампата на печката светеше все така, както я беше оставила. Нямахме никакви празни чинии в мивката, никакво доказателство за скорошно присъствие.

— О, Господи!... О, Господи... — повтаряше отчаяно, като си поглеждаше часовника. — Къде ли може да бъде?

Вече минаваше полунощ, когато набра номера на полицейското управление в Анока. Обади се някаква жена и Лий се опита да потисне паниката в гласа си.

— Аз съм Лий Рестън. Майката на Грег Рестън, тоест... бях майка на Грег Рестън. Знам, че звучи глупаво, но четиринайсетгодишният ми син го няма. Искам да кажа, не се прибра вкъщи, а винаги си е идвал навреме. Просто си мисля дали случайно... не се е получило... някакво съобщение за нещо... или нещо за него... да сте чували нещо...

— Здравейте, мисис Рестън. Аз съм Тони Мансети. Не, съжалявам. Абсолютно нищо. Но веднага ще се обадя по радиото и ще уведомя дежурните полицаи.

— Не! — почти извика Лий, обхваната от смътното суеверие, че докато този разговор е неофициален, всичко с Джой ще е наред. След това продължи по-спокойно: — Не. Сигурно причината е съвсем обикновена и може да се прибере всеки момент. Излезе с компания и навярно всичко е наред.

— Казва се Джой и е на четиринайсет?

— Да.

— Можете ли да ми дадете някакво описание?

— О, вижте... не, не... Не искам... Той ще се... Просто забравете за това.

— Сигурна ли сте?

— Да, сигурна съм... Благодаря ви, Тони. Сигурна съм, че ще се появи всеки момент.

Щом затвори телефона, Тони Мансети отиде в дежурната стая, но нямаше никой от дежурните полицаи. Преди Коледа беше най-натовареното време от годината, а в събота вечер беше най-зле. Самоубийства, кражби, грабежи и много пиянски истории. Обади се по радиостанцията на Острински, който обикаляше с патрулна кола.

— Пийт, аз съм. Тони. Току-що позвъни майката на Грег Рестън. Беше малко паникьосана и каза, че четиринайсетгодишният ѝ син още

не се е прибрал вкъщи от събиране с приятели, но не иска да докладвам официално за издирване. Все пак ще си отваряш очите, нали?

— Лалик няма ли го наблизо?

— Не, приключи в единайсет и веднага си тръгна.

— Направи ми една услуга, а? Обади му се вкъщи и го уведоми за ситуацията. Той е близък с това семейство и мисля, че ще прояви интерес. Сигурно още не си е легнал.

— Прието, Пийт. Ще му се обадя.

Крис си беше легнал, но когато телефонът извънтя, не спеше. Обърна се и грабна слушалката в тъмното.

— Да?

— Крис, обажда се Тони от управлението. Току-що се обажда майката на Грег Рестън и каза, че четиринайсетгодишният ѝ син Джой не се е прибирал. Ще предам на дежурните патрули, но Острински смята, че трябва да кажа и на теб.

Крис скочи от леглото и посегна за дрехите си.

— Какви са подробностите?

— Единственото, което каза, беше, че е излязъл с приятели и че не се е прибрал, макар че е обещал да се прибере навреме. Не ми даде някакво описание. Беше изпаднала в паника.

— Висок е около един и петдесет и пет, къса кестенява коса, леко къдрава, не носи очила, вероятно е с червено яке с бели ръкави — без надписи. Прилича доста на Грег. Домашният адрес е 1225 „Бентън Стрийт“. Обади се по радиото, нали Тони? И благодаря, че ми позвъни. Аз ще ѝ се обадя веднага. Сигурно ще полудее от притеснение.

— Искаш ли и аз да изпратя дежурна кола?

— Не още. Ако има нужда, ще ти се обадя.

— Прието. Успех, Лалик.

Кристъфър не беше вярващ, но сега в съзнанието му започна да се реди молитва, отправена към Лий Рестън: „Дръж се, Лий! Идвам. Идвам. Нищо му няма на Джой. Няма да е мъртъв като другите двама, но знам какво ти е сега, така че дръж се, милата ми, докато дойда и ти помогна!“. Докато караше към дома ѝ, нарушавайки всякакви правила за движение, усети как сърцето му думка от страх за нея и за онова, което бе сигурен, че си мисли сега.

В дванайсет и петнайсет Лий видя фаровете на колата да осветяват алеята, отвори вратата и излезе боса на студения цимент, както си беше по пижама. Появата на Кристъфър беше най-скъпият подарък, който бе получавала през живота си. Присъствието му — стабилното му, уверено, професионално присъствие — отне малко от тежестта в гърдите ѝ. Той знаеше, винаги знаеше кога се нуждае от него.

— Не се ли е обаждал още? — попита я, преди да стигне до нея.

— Не. О, Кристъфър, толкова ме е страх!

Крис я прегърна през рамото.

— Влизай вътре. Божичко, дори не си си обула обувки.

Сълзите, които бе сдържала, докато бе сама, сега започнаха да парят в очите ѝ.

— Никога не го е правил преди! Винаги е имал вечерен час и винаги го е спазвал без възражения.

Когато влязоха, Лий се отпусна в ръцете му.

— Толкова се радвам, че си тук! Как разбра?

— Обадиха ми се от управлението. Кажи ми къде отиде, в колко часа, с кого беше.

— Каза, че отива да играят боулинг с няколко деца. Излезе от магазина около пет часа — беше ми помагал целия следобед, защото имахме много работа. След боулинга щели да ходят в къщата на Карен Хансън. Тя е едно от момичетата, около което се навърта. Ето, оставил е бележка.

— Познаваш ли семейство Хансън?

— Да. Вече им се обаждах и майката на Карън каза, че децата си тръгнали към десет и петнайсет.

— Пеша?

— Да.

— Погледна ли в стаята му?

— Да. Нищо.

Крис тръгна към стаята на Джой и тя го последва.

— С тези дрехи ли беше облечен преди това?

— Да.

— Забелязваш ли да липсва нещо?

— Не. Само якето, с което обикновено излиза.

Кристъфър загаси лампата и се върнаха в кухнята.

— Мисля, че няма за какво да се притесняваш. Тези неща се случват непрекъснато — постоянно се обаждат за изчезнали деца и малко по-късно те се прибират.

Той я прегърна и разтърка гърба ѝ.

— Но би трябвало да се обади. Знае колко се безпокоя.

— Откъде може да знае, след като никога преди не му се е случвало?

— Защото ме познава, това е достатъчно. Не би...

Входната врата се отвори и влезе Джой. Бузите му поруменели от вървенето пеша в зимната нощ.

Облекчението и гневът се смесиха в гърдите на Лий. Тя се запъти с широка крачка към него и попита с колкото се може по-спокоен глас:

— Къде беше?

Джой разтвори ципа на якето си.

— С тайфата.

— Знаеш ли кое време е?

Той вдигна небрежно рамене, за да покаже, че няма представа от часа.

— Вече е дванайсет и половина след полунощ!

— За пръв път закъснявам. Не виждам какво толкова е станало.

Лий едва се въздържа да не му удари една плесница.

— Станало е това, че си изкарах ума от притеснение, ето какво е станало! Докато ти си се размотавал с тайфата, аз се чудех дали си жив или мъртъв! Къде беше от десет и петнайсет досега?

— В Санди — отвърна тихо Джой.

— В Санди — повтори пренебрежително Лий.

В този момент забеляза червените петна по врата му и всичко ѝ стана ясно. Възцари се неловка тишина.

— В такъв случай, всичко е наред, нали, Джой? — обади се Кристъфър.

Джой сви рамене, погледна глупаво и смънка нещо неразбрано.

— Най-добре е да се обадя в управлението — рече Крис и тръгна към телефона в кухнята.

Когато той затвори вратата след себе си, на лицето на Джой се изписа едновременно недоверие и яд.

— Обаждали сте се на полицията да ме търсят?!

— Ти, млади момко, изглежда нямаш никаква представа какви неща се случват с децата на твоята възраст, когато обикалят по улиците късно нощем!

— Но... мамо... полицията...

Лий беше готова отново да се нахвърли върху него, но в този момент Кристъфър се върна.

— Е, сега, след като си е вкъщи и е добре, аз ще тръгна. — Той потупа Джой по рамото. — Права е, да знаеш. Уплаши я до смърт.

Джой отвори уста и се загледа в пода, но не каза нищо.

— Благодаря ти, Кристъфър, толкова ти благодаря. — Лий изпита силно желание да го прегърне, но тъй като Джой ги наблюдаваше, позволи си само да хване ръкава на якето му. — Не мога ти обясни какво означаваше за мен да те видя да идваш насам по алеята тази нощ!

— Винаги съм на разположение — отвърна Крис. — Довиждане. Лека нощ, Джой.

— Лека нощ — смънка момчето.

В отсъствието на Кристъфър тишината във входното антре сякаш кънтеше.

— Джой, ела в хола.

Лий седна в единия край на дивана и зачака. Джой кацна на ръба на един стол и започна да разглежда фигурите на килима.

— Добре, да поговорим за това — поде тя.

— За кое?

— За това какво си правил в дома на Санди.

— Нищо. Просто гледахме телевизия...

— И както си гледахте телевизия, по врата ти излязоха червени петна?

Джой се изчерви се и посегна към яката на ризата си.

— Родителите на Санди бяха ли си вкъщи?

Минаха няколко секунди, докато поклати виновно глава, все така загледан в пода.

— Къде бяха?

— На някакво коледно парти...

Отново тишина — дълга тягостна тишина, в която разтрепераният стомах на Лий най-последно започна да се успокоява и гневът ѝ започна да се уталожва. Тя се наведе напред и се пресегна, за

да хване ръцете на Джой. Когато заговори, гласът ѝ беше натежал от молба:

— Никога повече не ми причинявай това.

Той мигаше упорито, а сълзите бяха готови всеки миг да потекат от очите му.

— Няма...

— Знам, че си мислиш, че съм смешна, но след смъртта на Грег се чувствам по-беззащитна и ще трябва да се съобразяваш с мен. Никога не съм го казвала преди, но е много трудно да си майка, да изгубиш някое от децата си и да не се тревожиш всеки път, когато другите не са пред очите ти. Опитвала съм се да премахна страховете си, като мисля рационално, но тази нощ беше ужасно. Направо ужасно.

Джой продължаваше да примигва към килима.

— И само не си мисли, че не ми е ясно какво сте правили тази нощ. Била съм на четиринайсет и знам колко е трудно да си тръгнеш при положение, че ти е приятно с някого. Но Джой... вие със Санди сте само на четиринайсет... Още сте почти деца...

— Мамо, ние не сме правили нищо, честна дума!

— Така ли?

Той посрещна открито погледа ѝ.

— Просто се целувахме, това е всичко.

— Прави или легнали?

Джой започна да върти очи с неприязън.

— Господи, мамо, хайде стига!

— От десет и половина до дванайсет и половина?

Той се загледа в отсрещния ъгъл на килима и отказа да отговаря.

— Слушай, няма родител на света, който да не е провеждал такъв разговор с всяко от децата си, и няма родител на света, който да не е имал подобен разговор с някой от своите родители. Знаеш, че не съм от тези, които забравят. Познавам признаците. Та ти растеш с всеки изминал ден и разбирам, че с този растеж идва любопитството, първата любов, експериментът... права ли съм?

Джой се изправи на крака.

— Мамо, може ли да си лягам?

— Не, не може — отвърна спокойно Лий. — Щом си достатъчно голям да легнеш с едно момиче и да се връщаш с белези по врата, значи си пораснал достатъчно, за да проведем един такъв разговор!

Той седна отново на стола и подпря пак лакти на коленете си. Лий си пое дъх и премина в по-дълбоки води.

— Ти вече много отдавна знаеш за секса. Обяснявах ти го сама. Но, Джой, това е опасно. Може да си мислиш, че само си играете, и в следващия момент да се окаже, че ще ставаш баща!

Най-после той я погледна право в очите.

— Мамо, не сме го правили! Защо не ми вярваш?

— Вярвам ти, но все пак ме изслушай! Не съм казала, че нямаш право да имаш приятелка, но избягвай да оставаш насаме с нея. Бих могла да ти ти изнеса проповед за кондомите, но за тях ви говорят достатъчно в училище и по телевизията, и по вестниците, и изобщо навсякъде, накъдето се обърне човек в днешно време. Точно сега, мисля, че ти е най-необходимо да бъдеш едно четиринайсетгодишно момче, което целува момичетата пред прага на дома им. Окей?

Джой кимна не особено въодушевено. Лий се пресегна и му повдигна брадичката.

— И отсега нататък, ако закъсняваш, непременно ще ми се обаждаш!

— Ще се обаждам.

— Добре. Тогава мисля, че и за двама ни е време да си лягаме.

Кристъфър се обади на другия ден веднага след църква.

— Как са нещата с Джой?

— Имахме малък разговор и всичко е наред.

— Забелязах, че назряваше разговор, и затова реших, че е най-добре да си тръгвам.

— Кристъфър, не мога да ти се отблагодаря, че дойде. Бях забравила колко е трудно да се оправяш с подрастващ тийнейджър без мъж до себе си. Когато те видях да идваш по алеята, усетих...

Трудно ѝ беше да го изрази с думи. Дори сега в гърдите ѝ отново се надигна същото облекчение и благодарност, каквито бе изпитала миналата нощ, когато го бе видяла да идва.

— Какво?

— Облекчение. Огромно облекчение, че поне веднъж мога да прехвърля тревогите си на някой друг. Ти толкова ясно усещаш кога имам нужда от теб и се появяваш като с магическа пръчка. Винаги всичко са оправя, когато... когато се обърна към теб. Май прекалено

много разчитам на теб, но само като знам, че те има... това означава толкова много за мен, Кристъфър.

— Хубаво ми е, когато ти помагам.

Замълчаха, докато чувствата им прескочиха границите на обикновеното приятелство в този примамлив свят на почти любовници.

— Мислих много за теб от вторник насам. Мога ли да те видя днес? Мислех си, ако нямаш никакви други планове, да ви взема с Джой да се поразходим някъде.

Гласът ѝ прозвуча безкрайно разочаровано.

— Съжалявам, Кристъфър, но Лойд е тук. Тъкмо щях да приготвям някакво пиле за обяд.

— Ще вземем и него. Отдавна не съм го виждал.

— Добре. Ще го попитам.

Тя се обърна към хола.

— Лойд? Джой? Проявява ли някой от вас интерес към една късна неделна закуска с Кристъфър?

Джой се появи на прага с официалните си дрехи от църква. Споменаването на храна го бе накарало да дотича веднага.

— Да, разбира се... къде?

— Ще дойда с удоволствие — извика и Лойд.

— И двамата са съгласни — каза Лий в слушалката. — За мен да не говорим. Ще сложа билет в хладилника и ще го наготвя за утре вечер.

— Какво ще кажеш да се отбием в „Единбург“?

— Никога не съм ходила там, но съм чувала, че е приказно.

— Ще ви взема, след трийсет минути.

В кьонтри клуба „Единбург“ тримата седнаха до един прозорец с изглед към покритото със сняг игрище за голф. Похапнаха, поговориха си, разказваха си вицове и се посмяха.

— Е — каза Лойд, — мисля, че е време да се поразходя след тази чудесна закуска.

— Аз също, дядо — обади се Джой. — Но първо ми се иска да опитам един пудинг с карамелов сироп.

Останали сами, Кристъфър и Лий ги наблюдаваха как излизат.

— Харесва ми Лойд — каза Кристъфър.

— На мен също.

— Съпругът ти като него ли беше?

— Може да се каже. В някои отношения. Но Бил не беше така търпелив като Лойд.

— Изненадан съм да чуя това за Бил.

— Защо?

— Защото веднъж ми каза, че си имала съвършен брак.

— Съвършеният брак не означава, че партньорите са съвършени. Обикновено означава, че и двамата са приели недостатъците си.

Джой се върна на масата с препълнена купичка от специалния десерт на заведението, разрови го и се наведе над него.

— Ей, Кристъфър, знаеш ли какво?

— Какво?

— Другият месец имам рожден ден и ставам на петнайсет. Това означава, че мога да си изкарам шофьорска книжка.

— Тогава майка ти ще трябва много да внимава.

Лойд също се върна и разговорът преминаваше от тема на тема. Кристъфър си погледна часовника.

— Много ми е неприятно, че трябва да ставам, но минава един и трийсет и след един час трябва да застъпя на смяна в управлението.

— Има ли време само за още едно парче десерт? Не можах да опитам от онази шоколадова торта с лешниците.

— Върви си вземи една, бързо... и си я увий в салфетка.

Крис ги закара до вкъщи. Благодариха му, преди да си замине. Лойд също си тръгна — бил уморен, а и неделната му кръстословица го чакала.

През останалата част от следобед Лий огъна коледните подаръци, направи малко пуканки, слуша коледна музика и се наслаждава на сивия здрач, който падаше навън заедно с леките бели снежинки. В това сумрачно време между деня и вечерта някой почука на вратата — беше Кристъфър.

— Здравей... Толкова скоро?

Той ѝ подаде нещо загънато в салфетка с мазни петна по нея.

— Джой си е забравил шоколадовата торта в колата.

— О, благодаря.

Лий я пое и тръгна към кухнята. Крис я последва, спря до масата и я огледа.

— Увиваш подаръци, а?

— Да. Но вече тъкмо мислех да изхвърлям онези боклуци. Заболя ме гърбът да стоя наведена толкова време. Искаш ли чашка кафе или нещо друго за пиене?

— Не. А какво е онова там?

— Пуканки. Заповядай.

— Мммм... Ти ли си ги правила?

— Ами да. Семейна традиция.

— Мммм... Къде е Джой?

— Доспива си от онази нощ. В последно време не се мярка никакъв.

Крис остави пакетчето с пуканките на шкафа.

— Ела тук... Нямах възможност да го направя тази сутрин и щях да полудея.

Прегърна я и я целуна. Лий не му оказа никаква съпротива и обви ръце около врата му. Целувката им започна приятелски, сякаш щеше да бъде съвсем кратка, но и двамата се залюляха в унисон и всичко стана толкова хубаво, че скоро главите им се замаяха. Крис мушна длани под блузата ѝ и ги прокара по голия ѝ гръб. Продължиха да се целуват и да се полюляват. Взаимното удоволствие от целувката продължаваше да нараства, докато усетиха, че само това повече нямаше да може да ги задоволи. Най-после Крис освободи устата ѝ, но ръцете му си останаха там, където си бяха.

— Толкова е вълнуващо да те прегръщам с тази предпазна жилетка — подразни го Лий. — Сякаш прегръщам тухлена стена.

— Трябва да я нося по време на дежурство, но ако искаш да ме прегръщаш без нея, само кажи времето и мястото и ще бъда там.

— Вторник вечер в седем часа. Джой обикновено излиза на кино, защото тогава му давам пари.

— Не мога. На работа съм.

— Сряда вечер, в седем часа. Джой не ходи на кино, но какво пък, по дяволите... нека го шокираме.

— Не мога. На работа съм.

Тя увисна на врата му с прелъстителна усмивка.

— Голям сваляч си! Каниш една жена на среща, а след това си измисляш куп претексти, за да не отидеш.

— Какво ще кажеш за вторник следобед в моя апартамент? Ще сготвя нещо.

— Сериозно?

— Абсолютно. Нещо леко, от което няма да ти стане тежко.

Крис се ухили предизвикателно, като продължаваше да гали топлия ѝ, гладък гръб, докато брадичката ѝ се опря на гърдите му.

— Това е среща — каза тя и се измъкна от ръцете му.

Поканата му непрекъснато се въртеше в съзнанието ѝ. „Така ли трябва да стане? Един лек обяд? Дали и той го очаква по същия начин, по който и аз? Дали се бои от усложненията? От несигурността, която ще възникне, след като заживеем толкова интимно...“

Във вторник сутринта, непосредствено преди да изгаси лампата на банята и да тръгне за работа, Лий загледа отражението си в огледалото с широко отворени от учудване очи. „Мили боже, започвам една романтична връзка посред бял ден!“ Нямаше друго разумно обяснение за приготовленията ѝ. Защо иначе щеше да си бръсне краката, да си слага от специалния парфюм, да си оправя толкова грижливо ноктите, да се бръсне под мишниците, да си облича най-хубавото бельо и да проверява дали няма някоя бримка по чорапогашника ѝ, дори и под ходилата. „Нима е възможно да възнамерявам да се събличам? Не, нямам такова намерение! Просто искам да бъда изрядна...“

Предобедът се влачеше безкрайно мудро. Не ѝ вървеше и работата. Преди да си тръгне от магазина на обяд, Лий влезе в банята, освежи червилото по устните си и си оправя косата с четката.

— Силвия — викна тя на излизане, — ще се забавя повече от обикновеното. Някакви проблеми?

— Не. Ще бъда тук. Ще се видим, като се върнеш.

Докато паркираше пред блока на Кристъфър, докато влизаше в сградата и звънеше на вратата, имаше чувството, че върши нещо много мръсно. Опита се да се самоуспокои. „Отивам на обяд с един мъж.

Какво пък толкова?“ Въпреки това по корема ѝ пролазваха мравки и непрекъснато си оправяше косата, докато Кристъфър отвори вратата.

— Здравей.

— Здравей...

Бузите ѝ бяха порозовели.

— Наистина дойде. Не бях сигурен дали ще го направиш.

— Защо не?

— Не знам. Просто не бях сигурен.

Той отстъпи две крачки и тя влезе.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад. Какво си приготвил?

— Сандвичи с яйца и доматиена супа.

— Обичам доматиена супа. И сандвичи с яйца.

— Ами... всичко е готово. — Крис кимна към кухненската маса.

— Тъкмо щях да сипвам супата. Сядай.

— Кристъфър, това е чудесно.

— Нищо особено. Както ти бях обещал.

— Червени репички?

— Научих се да ги приготвям по различни начини, когато работех в „Червения бухал“.

— И украсата в средата на масата.

— Главно заради теб. Ако си спомням правилно, ти беше тази, която казваше, че е невъзможно човек да е самотен, когато в стаята гори свещ. Затова я купих.

— Мисля, че чиниите са ми познати.

— Сигурен съм.

— Купих ги, когато се оженихме с Бил.

— Вършат работа.

— Да, наистина. Карат ме да се чувствам като у дома.

И двамата се усмигнаха, отхапвайки от сандвичите.

— Какво има по пръстите ти?

Лий изпусна сандвича и скри ръката си под салфетката в скута си.

— Боядисани са. Тази сутрин работих с изтравниче. Пуска един ужасен сок, който прилича на мастило.

Крис се пресегна, намери дланта ѝ и я сложи отгоре на масата.

— Няма нужда да криеш ръцете си от мен, окей? Аз ги харесвам. Това са честни ръце.

Нахраниха се и Лий понечи да прибере чиниите, но той не ѝ позволи.

— Остави ги. Това е моя работа.

Лий отиде в хола и забеляза, че под елхата му има само един подарък.

Крис застана зад гърба ѝ.

— Това е за теб.

— За мен?

— Да. Отвори го.

— Но още не е дошла Коледа и аз не съм ти взела нищо.

— Ти си тук. Това е най-големият ми подарък. Отвори го.

Кутията беше увита в сребристосиньо фолио. Лий я разопакова нетърпеливо като дете. В нея откри един обикновен бял плик за писмо. Отвътре извади два билета и една цветна брошура от Лонгууд Гардънс в Кенет Скуеър, Пенсилвания. Почти не обърна внимание на билетите, но разтвори брошурата и погледът ѝ жадно се плъзна по снимките на нависнали глицинии, статуи, стъклени къщички и пищно нацъфтели цветя от най-различни видове. В следващия момент забеляза, че билетите са до Филадельфия.

— Пътуване?! — възкликна развълнувано. — Подаряваш ми пътешествие?

— За двама. Следващото лято през юли, когато всичко е нацъфтяло. Можеш да вземеш, когото искаш. Мислех си, че може да поискаш да вземеш Силвия или може би дори Лойд.

— О, Кристъфър... — Лий погледна отново към омагьосващите цветове на брошурата и прочете на глас: — „Лонгууд Гардънс... безметежно кътче с виещи се пътеки, храмове и параклиси, взривове от ярки цветове...“

— Ходих в една туристическа агенция и ми предложиха това. Казаха, че е едно от най-добрите, а си мисля, че никога преди не си си го позволявала. Смятам, че вече е време.

— О, Кристъфър...

В очите ѝ имаше сълзи. Тя обви врата му с две ръце.

— Цял живот съм мечтала за нещо такова!

Крис също я прегърна и се усмихна.

— Обзалагам се, че там ще срещнеш много хора със сини пръсти и никой от тях няма да се извинява.

Лий го целуна и се настани в скута му. Сърцето ѝ думкаше от вълнение.

— Никой досега не ми е подарявал нещо, което толкова да съм желала. Никой не ме е разбирал така, както теб, Кристъфър Лалик. Как така ме разгадаваш толкова добре?

— Не знам.

— Понякога ми се струва, че четеш мислите ми. Това струва цяло състояние и сигурно си се надявал, че ще откажа, но няма да го направя. Ужасно ми се иска да отида. Лонгууд Гардънс! Боже мой, Кристъфър, прекалено е хубаво, за да е истина!

Тя го целуна отново. Двата бяха толкова щастливи, че мигът можеше да бъде отпразнуван само по един начин — с полуотворени устни, които горяха от нетърпение, с търсеци длани, с опияняващата радост, че са заедно, че са живи и си принадлежат взаимно.

Крис се отпусна по гръб, притегляйки я към себе си, и в следващия момент Лий се озова притисната до гърдите му и го целуваше, целуваше, целуваше — неспособна да се насити на удоволствието след толкова години, прекарани без мъж. О, тази топла, влажна хралупа на устата му — колко приятно беше да я усеща отново и отново! И стегнатото, гъвкаво силно мъжко тяло, което също я връщаше към отдавна забравените сладостни усещания. Целувката им започна да се променя и брошурата в ръката ѝ стана излишна. Остави я на килима и я побутна настрани, освобождавайки ръката си, за да може да я зарови в косата му. Левият ѝ крак лежеше между бедрата му и нямаше съмнение за онова, което усещаше там. Повдигна коляно и леко го натисна — беше твърда невероятно възбудена плът на мъж, чието желание да я обладае нахлуваше като радостен пролетен поток. Крис също вдигна коляно между краката ѝ и леко ги разтвори. После разтвори длан върху красиво заобленото ѝ дупе.

Имаше моменти след смъртта на Бил, когато Лий се бе питала дали някога пак ще го прави — моменти, в които бе лежала сама в мрака и бе копняла за някого, който да я докосва по този начин, да я накара да усети, че отново е жива, че отново е жена.

— О, Кристъфър — прошепна тя до устните му, — толкова е хубаво. Всичко, което правя с теб. Всичко по теб. Коса, мускули...

Вече бях забравила какво е...

Потърка лицето си в неговото, наслаждавайки се от допира на гладко избръснатата му буза, целувайки го, където си поиска. Ръцете му се плъзнаха под блузата ѝ и обхванаха гърдите ѝ. Тя потръпна, изви се и изстена съвсем тихо със затворени очи, докато Крис бавно събуждаше всички сексуални усещания, забравени през годините.

— Беше толкова отдавна... Понякога се питах дали не съм изсъхнала и изгубила всякаква способност да го правя повече. А сега ето, че ти си тук и всичко в мен възкръсва след толкова много години. Отново ме накара да се чувствам жена. И... о-о... толкова е хубаво...

— Искаш ли го? — попита Крис с дрезгав глас. — Искаш ли да се любим?

— Не мога. Искам, но не мога. Нямам в себе си нищо и е...

— Аз имам.

— Ти си го планирал?

— И двамата го бяхме планирали.

— Може би... Мислих непрекъснато за това от неделя вечерта, но ако отидех да взема противозачатъчни средства и така нататък... щеше да бъде... нали разбираш... Не можех да се реша да го направя. Кристъфър, аз съм на четиридесет и пет години!

— И много по-пламенна от годините след смъртта на мъжа ти.

— Трябва да се връщам в магазина.

— Така ли? Значи мислиш за магазина.

Крис галеше гърдите ѝ и сладостните вълни се разливаха надолу по тялото ѝ. Краката им бяха все така сплетени. Той се пресегна да разкопчее сутиена ѝ.

— Недей... моля те. Това е предостатъчно. Моля те, Кристъфър... моля те... Не ме изкушавай повече...

Крис продължи да я гали през сутиена.

— Така или иначе, един ден ще стигнем до края и ти го знаеш.

— Господи, да се оставя да ме прелъстят!

Лий бе отметнала глава назад и той я целуваше по шията.

— Да, прелъстена си.

— От едно трийсетгодишно момче.

— Няма момчета на трийсет.

— Прав си, усещам го.

— Е, какво ще кажеш... мисис Рестън?

Тя се усмихна, отвори и срещна неговите. Крис също се усмихваше и я възбуждаше.

— Току-що осъзнах, че правя точно това, за което четох конско на Джой миналата събота през нощта. Мислиш ли, че ще мога да устоя, ако продължаваме така? Страхотна майка съм — чета морал на сина си, а на другия ден върша същото, което съм му забранявала! Но... по дяволите, Кристъфър, толкова ми е хубаво с теб, че просто не мога да го изкажа с думи. Само че ако стигнем докрай, какво ще стане? Докъде ще ни доведе? Ако някой разбере?!

— Прекалено много въпроси си задаваш, знаеш ли? Може би всичко това ще доведе дотам, че ще си прекарваме много приятно. Какво лошо има? Да прекарваме приятно в леглото ми се струва естествено продължение на приятното ни прекарване извън него. Още повече, че и двамата сме свободни. И двамата сме пълнолетни. И двамата го искаме много.

— Момче, можеш ли да го повториш още веднъж?

Лий се преобърна отгоре му и го възседна. Опря лакът в коляното си и оправи разрошената си коса назад.

— Добре, да предположим, че стигнем дотам. Живеем в модерен свят, с модерни проблеми. Бих искала да знам нещо и за предишния ти сексуален живот.

Крис се изправи, приповдигна я, разтвори колене, хвана единия ѝ крак, сложи внимателно гладкото му ходило върху тестисите си и го задържа там, като продължаваше да го гали през тънкия чорапогащник.

— Ако презервативът не ти е достатъчен, само кажи и още утре ще отида на лекар и ще си направя всички необходими тестове.

— Говориш сериозно, нали?

— Разбира се, че говоря сериозно. Искам да започнем всичко начисто.

Лий продължаваше да се взира в него и внезапно със странна сила я завладя един нов страх. „Може би... О, боже, как е възможно?! Нима съм се влюбила в него! В мъж, който е с петнайсет години по-млад от мен!...“

Той продължи спокойно:

— За последен път бях с жена преди две години. Ходихме около шест месеца, след това тя замина за Тексас и започнала там работа.

Преди нея имаше четири, доколкото си спомням от гимназията нататък. Никога не съм бил предпочитаният от жените. През повечето време съм живял сам.

Лий отдръпна крака си от слабините му и седна по-удобно. Взе ръката му в дланите си, помълча замислено и вдигна поглед към младото му красиво лице.

— Имам нужда от малко време, Кристъфър. Все още не съм сигурна...

— Защото съм по-млад?

— Отчасти...

— Е, това не бих могъл да го променя. Винаги ще бъда по-млад и винаги ще се намери някой, който ще каже, че си ме откраднала от люлката. Знам.

Настъпи неловка тишина. Лий сложи ръка по рамото му.

— Подаръкът ми хареса страшно, страшно много. От всички хора, които съм познавала през живота си, не съм срещала друг с такава интуиция като твоята. Дори Бил, честна дума.

Крис се усмихна широко.

— Е, това все пак е някакво начало, нали?

Тя също му се усмихна.

— А сега наистина трябва да отивам на работа. Мога ли първо да използвам банята?

— Разбира се.

Лий среса косата си и оправи грима си. Когато се върна в хола, той я хвана за раменете и я обърна към себе си. Наведе се и я целуна нежно и продължително. Лий прокара пръст по устните му.

— Благодаря за обяда.

— Винаги си добре дошла. По всяко време.

— И за билетите.

В отговор Крис само се усмихна и целуна пръста ѝ.

— В Коледната вечер... — каза тихо тя на прага. — В единайсет часа ще те чакам.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крис се случи вечерна смяна и на Коледа, и следващата вечер — от три следобед до единайсет вечерта. Тази смяна, особено в коледната нощ, се предполагаше да е изключително натоварена поради непредвидени обаждания за спешни случаи, макар че повечето от тях изобщо не бяха спешни. Обаждаха се самотни хора, без приятели и семейства, които пред перспективата да прекарат големия празник сами предпочитаха да си измислят някаква болест или страдание и да отидат в Бърза помощ. Там намираха с кого да си поговорят — някой, който да им обърне внимание, човешка ръка, която да ги докосне.

Докато караше патрулната кола, Крис се замисли за собствените си родители, които бяха родили две деца и ги бяха захвърлили и двете. „Какво ли правят тази вечер в малкото си ужасно апартаментче? Имат ли елха? Специална вечеря? Подаръци? Каквото и да е? И къде ли е Джанис? Все още ли се мотае из Лос Анжелис с нейния наркоман? Все така дебела, с мазна коса...“ Представи си какво би станало, ако Джанис бе останала тук да завърши гимназия, да си намери подходящ съпруг, да си роди две-три деца. „Какво ли би било тогава тази вечер в дома ѝ?“ Опита се да си представи родителите си като баба и дядо, но нищо не се получи.

Улиците на града бяха толкова тихи в коледната вечер. Коли пред църквите, но нищо повече. Почти всички барове бяха затворени. Дори светещите коледни украси, закачени по електрическите стълбове на главната улица изглеждаха унили.

Крис мина покрай къщата на Лий, но не забеляза никакво движение. И тя сигурно бе на църква с Джой.

През цялото време, докато обикаляше през града, радиото му мълчеше. В западния край на главната улица зави надясно по магистралата и пое към своя апартамент. Влезе в кухнята отвори хладилника и стоя дълго, съзерцавайки шунката. Някъде в „Джаксън Истейтс“ си седяха на масата неговите родители.

Пресягайки се към парчето месо, той осъзна, че не е чак толкова по-различен от многобройните градски самотници.

Външният коридор в „Джаксън Истейтс“ миришеше на изгнили зеленчуци. Стените бяха осеяни с черни петна. Тъглите бяха избелели и олющени. По някои от вратите си личаха следи от ритници. Крис позвъни на номер шест и изчака.

— Здравей — каза, когато най-после вратата се отвори.

— Какво искаш?

— Просто дойдох да ви честитя Коледа, това е всичко.

Отвътре се чу дрезгав вик:

— Кой е, Мейвис? Идвай по-бързо и затваряй тая шибана врата! Тази къща е като кафез за пилета!

— Да, да... — измуча майка му с груб пиански глас. — Затваряй си плювалника, копеле, такова. — После се обърна към Крис. — Е, влизай тогава, не стой на вратата, че на дъртия ще му замръзне задника.

Когато влезе, Крис чу баща си да кашля. Старецът седеше на един разнебитен стол с една очукана метална табла до себе си. На таблата имаше бутилка евтино уиски, програмата на телевизията, едно пакетче царевични пръчици и празна алуминиева чиния от вечерята. Между „трона“ му и една изкуствена елха, наклонена като кулата в Пиза, димеше цигарата на Мейвис, забравена в пълния пепелник. Тя също беше въоръжена с бутилка и водна чаша. За коледната вечер обаче си беше избрала мента. От нея се бе вмирисала цялата стая и миризмата ѝ се смесваше с тази на цигарен дим и неизпразнени пепелници.

— Какво ще кажеш, старче? — рече Кристъфър, когато влезе в задимената стая и сложи шунката на олющената кухненска маса.

— Нищо няма да кажа. Здравата съм изстинал. Кой дявол те доведе тука с тая униформа? Искаш да впечатлиш мама и тати колко важен си станал?

— Хайде, Ед, остави момчето — намеси се Мейвис и след това се задави в кашлица, което беше съвсем естествено при нейните два пакета цигари на ден.

— Донесох ви шунка — каза Крис.

— Шунка... ами... това е много хубаво — отвърна Мейвис. — Ето, ела да се чукнем.

— На смяна съм.

— О, да! Е, какво пък толкова... само едно малко. Коледа е.

— Не пия.

— О, да.

— Той не пие, Мейвис — изсумтя старият. — Нашето непорочно и примерно ченгенце изобщо не близва. Нали така, полицай?

„Защо дойдох пак тук? Защо трябваше да се подлагам на болката, която тези разговори винаги ми причиняват?!“

— Трябва да помислиш за изтрезняване. Когато поискаш, мога да ти помогна.

— Дошъл си да изнесеш коледната си проповед, нали? Ще спра да пия, когато аз искам да спра! И преди съм ти го казвал. Мислиш, че като си донесъл едно парче месо и си го тръснал на масата, можеш да започваш с проповедите! О-о! Я да вземеш да си изнесеш задника оттук!

— Стига, Ед! — обади се пак Мейвис. — Крис, сядай.

— Не мога да остана. Има спешни случаи, макар че е Коледа. Просто си помислих...

„Какво си помислих? Че са се променили? Да се променят като с магическа пръчка, след като продължават да седят в тази дупка и да се наливат ден след ден с долнопробен алкохол? Господи, толкова са гнусни и фалшиви!“

— Джени обаждала ли се е?

— Нито с ред — отвърна Мейвис. — Може да си мислиш, че е изпратила поне картичка на майка си и баща си за Коледа, но не е! Дори и това не е благоволила.

Тя не разбираше, нямаше как и да разбере, че не е достатъчно да заченеш едно дете и да го родиш, за да претендираш за титлата „родител“.

Крис усещаше, че започва да му се повдига, докато гледаше старците.

— Е, ами... хапнете от шунката. Аз трябва да тръгна.

Мейвис излезе да го изпрати, макар че той предпочиташе да си беше останала в стаята, за да не усеща лошия ѝ дъх, за да не се допира до него с мазните си дрехи. Слава богу, тя не го докосна и не реши, че трябва да го целуне по бузата, както ѝ хрумваше понякога.

Когато вратата се затвори след него, Крис си пое дълбоко въздух в чистата, невинна, обсипана със звезди нощ, в която някъде хората се молеха в църква и си разменяха подаръци, и пееха коледни песни край камината.

И си помисли: „Лий, моля те, дано си се прибрала, когато ми свърши смяната в единайсет!“.

В семейство Хилиър беше традиция, Орин и Пег да прекарват коледната вечер в дома на Лий, а на следващия ден да ходят на гости в Силвия. Джанис, разбира се, също се беше върнала от колежа, а за изненада на Лий малката Санди Паркър също се отби след обяд за около час. Колкото и приятелски да беше настроена Лий към момичето, хвана се, че я наблюдава най-внимателно — кокетна брюнетка с черни като маслини очи, от която собственият ѝ син наскоро бе получил белези по врата, а може би и нещо повече. Приятелите на Грег също се отбиха — Нолан, Санди, Джейн, Ким. Коледната служба започна в шест и след това Лий предложи на всички задушени стриди и кейк с боровинки, залят с горещ сироп — традиционния сладкиш за коледната вечер. Отвориха подаръците си от Орин и Пег, но оставиха останалите за сутринта. Гледаха по телевизията изпълнението на Павароти в някакъв величествен готически храм с хор от сто и двадесет души. Толкова им липсваше Грег, че всеки излизаше навън от време на време да си поплаче насаме. Към десет часа Орин и Пег заявиха, че ще си тръгват.

— О — каза Лий, — не можете ли да останете още малко? Смяната на Кристъфър свършва в единайсет и след това ще дойде.

— Съжалявам, скъпа, но не можем. Утре ще ставаме рано да отидем у Силвия и да отворим подаръците у тях.

— Не знаех, че Крис ще идва тази вечер — обади се Джанис. — Мислех, че ще дойде сутринта.

— Горкото момче, трябва да работи от три до единайсет на коледната вечер, затова му казах, че ще му оставя от задушени стриди и кейка и че може да се отбие да хапне след работа.

— Пожелай му щастлива Коледа и от нас — рече Пег. — Утре може да се отбием, а ако искате, елате у Силвия по-късно следобед.

— Е, нали знаете как е. Всеки предпочита да си е вкъщи по Коледа.

Когато Орин и Пег си заминаха, Лий оповести:

— Време е за подаръците.

Никога не бяха нарушавали традицията. Всеки отиде в стаята си за пакетите, които бе приготвил през последните седмици.

— Мисля, че никой няма нищо против тази година да включим и Крис — каза Лий.

— Естествено — отвърна Джой. — Крис е страхотен.

— Нима не сме го приели вече много отдавна — вметна Лойд.

— Взела съм нещо специално за Крис — рече Джанис и погледна към майка си.

— Какво? — попита я Джой.

Тя показа един пакет от кесията си и отново го скри.

— Я да видя!

— Махай се, сополанко!

Двамата започнаха да се боричкат на пода в хола и Лойд се усмихна широко, докато ги наблюдаваше.

В единайсет и петнайсет, когато пристигна Кристъфър, всички бяха в добро настроение. Светлините по елхата бяха запалени, по телевизията предаваха коледен концерт, а подаръците бяха закачени на облегалката на един стол в трапезарията до елхата, който се използваше за имитация на комин, откакто бе купен.

Когато влезе — все още в униформа — Кристъфър носеше цял куп подаръци. Семейството го обгради, възкликавайки около пакетите, поемайки якето му и фуражката, честитейки му Коледа. След това Джанис го хвана за ръката и го въведе в хола.

— Ела да видиш какво те чака тук.

Когато видя пакета, надписан с неговото име, нещо сякаш избликна дълбоко в сърцето му. Взираше се, опитвайки се да сдържи сълзите, които пареха в очите му, и се чудеше на късмета си да попадне точно в това семейство и да се приобщи така към него. Посегна като омагьосан към него.

— Не, не още! — скара му се весело Джанис и го перна лекичко по ръката. — Трябва да изчакаш до сутринта, като всички останали.

— Няма да е чак толкова трудно, нали? — отвърна Крис.

Джанис вече държеше ръката, която бе ударила преди малко, и пръстите ѝ се разхождаха собственически по дланта му. — Ела насам... има още нещо.

И наистина, под елхата имаше подаръци с неговото име. Няколко!

— Говорихме с дядо и с Джой и всички решихме, че трябва да останеш тук през нощта, за да можеш да си отвориш подаръците заедно с останалите на сутринта. Мамо, нали може Крис да остане през нощта?

— Ей, чакай малко, Джанис... — започна да възразява Кристъфър.

— Мамо, нали може? — повтори Джанис.

— Разбира се, че може.

— Дядо спи в стаята на Грег, а ти можеш да спиш на дивана.

— Джанис, наистина... Още съм с униформата и...

Решението обаче вече бе взето и не му оставаше нищо друго, освен да се подчини. Само след минути Кристъфър си беше махнал вратовръзката, колана и защитната жилетка и седеше на пода в хола с купичка задушени стриди пред себе си, докато останалите се разполагаха наоколо с второто си парче кейк. Не им каза, че е носил шунката на родителите си.

Разказа го по-късно на Лий, когато всеки се бе прибрал в стаята си и тя му донесе една нова четка за зъби, одеяла и възглавница.

— Лий, би ли останала за минутка?

— Да...

Обхвана лицето ѝ с длани, опитвайки се да прочете мислите ѝ.

— Обичам те, Лий.

Не беше го очаквала, не толкова скоро, не така директно. Само се бе надявала, че когато заживеят интимно, някой ден ще ѝ го каже. Това спонтанно откровение, събудено не от някакво сексуално желание, а от коледния дух, я развълнува така, както не биха я развълнували никакви страстно произнесени клетви. Всичко в нея се стремеше към една още по-пълна връзка. Не можеше повече да сдържа думите, които напиреха в нея:

— Аз също те обичам, Кристъфър.

Той не я целуна, а просто въздъхна и привлече главата ѝ на гърдите си.

— Искам да ти разкажа нещо. Имам нужда да ти го кажа.

— Разбира се.

Крис изчака няколко секунди, като че ли набираще смелост, преди да започне.

— Тази вечер ходих да видя родителите си. Беше ужасно. Двамата представляваха просто една двойка болни стари пияници, които наистина не даваха пет пари нито за мен, нито за себе си. Просто си седяха там и си продължаваха да си пропиват живота. Толкова е безсмислено...

Той се загледа в светлините на елхата. Сълзите в очите му ги отразяваха като малки звездички.

Лий се взря в лицето му.

— Кристъфър, изслушай ме. Ти сам каза, че родителите трябва да спечелят любовта на децата си, а те не са направили нищо, за да спечелят твоята. А сега спри да се чувстваш виновен, че не можеш да ги обичаш.

Крис я целуна по челото.

— Толкова си добра с мен, Лий.

— Ти също си много добър с мен.

— Наистина ли каза, че ме обичаш?

— Да, обичам те. И двамата го казахме, и то не докато се търкаляме, обзети от страст по пода. Така е още по-истинско, нали?

— Благодаря за подаръците.

— Още не знаеш какво си получил.

Цяла вечер Крис се бе борил с мъчителните си чувства и най-сетне те победиха. Прегърна я силно и зарови лице в косата ѝ, за да спре смъденето в очите си.

Тази жена отнемаше болката му.

— Благодаря ти за всичко... — каза ѝ задъхано. — Не знам с какво толкова съм те заслужил.

Тя остана в прегръдката му, слушайки ударите на сърцето му.

— Сега олекна ли ти?

Крис кимна и изтри очи с опакото на ръката си. Лий го целуна по устните с необикновена нежност и прошепна:

— До утре. И никакво ровене в подаръците, докато не станат всички.

Как Кристофър и Лий успяха да прикрият чувствата си през целия следващ ден беше просто необяснимо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни след Коледа Лий получи чудесна картичка от Кристъфър. В нея той беше написал:

„Скъпа Лий,

Въпреки че в коледната нощ се опитах да ти кажа колко много означава за мен да съм с теб и със семейството ти, не мисля, че успях. Твоето семейство е всичко онова, което моето не е, и прекарването ми с вас беше колкото удоволствие, толкова и урок. Ако имаше повече такива семейства, момчетата от моя бранш щяха да останат без работа. А времето, прекарано лично с теб, е най-прекрасният период от живота ми досега. Ти си прекрасна дама, удивителен човек и чудесен приятел. Благодаря ти много за всичко, което направи за мен, и особено за коледните подаръци. Пуловерът и ризата са точно, каквито аз харесвам, а гривната е супер! Въобще не бих могъл да очаквам подобно нещо. Нося я всеки ден и мисля за теб, когато я слагам и когато я погледна на ръката си. Никога, докато съм жив, няма да забравя тази Коледа и имам чувството, че същото ще важи и за новогодишната нощ. Просто нямам търпение да я дочакам.“

С много обич, Кристъфър

От години Лий не беше получавала толкова вълнуваща картичка от мъж. Докато я четеше, тя се почувства отново романтична, жизнена, жадна. В нея се събудиха всички чувства, които би могла да изпитва една ухажвана жена. Препрочиташе картичката отново и отново, седнала в кухнята, където се бяха целунали за пръв път, и си мислеше колко неочаквано бе нахлул този млад мъж в живота ѝ, след като не бе и помисляла да запълва някаква празнина. Всъщност, дори не бе

съзнавала, че съществува празнина, а ето че се бе появил Крис и тя живееше в непрекъснато очакване. Дните ѝ бяха изпълнени с вълнение и вдовишкото ѝ сърце бе объркано — нещо, което не ѝ се беше случвало от толкова дълго време.

Колко странно и неочаквано бе дори за самата нея, да коленичи до един мъж на възрастта на Кристъфър в коледната нощ и да чуе признанието му, че я обича, и тя да му отговаря, че също го обича. И най-важното, че това беше абсолютно вярно. Лий го обичаше. Нямаше представа какво ще излезе от това, но промяната, която бе предизвикал в живота ѝ, беше толкова невероятна, че не можеше да се откаже да се радва на присъствието му и да приема всеки миг, прекаран заедно, като най-скъп подарък.

Когато Крис се обади, тя препрочиташе картичката му за пети път. Гласът му имаше способността да накара всичко в нея да засияе. Можеше просто да каже: „здравей“ — и в гърдите ѝ разцъфваше щастието, изпълваше я едно вълшебно чувство на блаженство, което продължаваше дълго, след като разговорът им е приключил.

— Тъкмо ти четях картичката...

— Всичко в нея е напълно искрено.

— Всичко в нея е толкова хубаво. От години не съм получавала подобна картичка от мъж.

— Много често казваш „от години“.

— Е, наистина е така. Имаш ли нещо против?

— Не. Всъщност, дори е вълнуващо, когато го чуя. Приятно ми е аз да съм човекът, който те връща отново към живота.

— Със сигурност го правиш.

— А какво ще кажеш за малко танци? И това ли не си правила от години?

— Всъщност, точно така е.

— Искаш ли да обиколим веднъж дансинга в новогодишната нощ?

— Да! — отвърна развълнувано Лий. — О, да! Не съм си купувала рокля за танци от години!

Крис се засмя. И тя се засмя.

— Ето че пак го казах, нали?

— Една група колеги от участъка сме запазили няколко маси в балната зала на „Бел Рей“. Ще свирят „Хай Нуун“.

— Кой са „Хай Нуун“?

— Най-добрата кълтри група в областта.

Лий се замисли за миг над поканата му.

— Момчета от участъка, казваш?

— Готова ли си да дойдеш с нас като моя приятелка?

— Как мислиш, че ще реагират?

— Ще ме подкачат, но не и в твоё присъствие.

— Е, щом ще се чувстваш добре, и на мен ще ми е приятно.

Добре ли танцуваш?

— Поносимо. А ти?

— Имам чувство за ритъм, но сигурно ще съм малко тромава.

— Искаш ли първо да отидем на вечеря?

— И на вечеря? Кристъфър, ти ще ме разглезиш.

— Ще ми бъде приятно. Какво ще кажеш, да мина да те взема в седем?

— Добре. Кристъфър, толкова съм развълнувана! Не съм излизала в новогодишната вечер от много отдавна.

— Ще прекараме една нощ, която никога няма да забравиш.

Лий влезе в хола и се обърна към Джанис и Джой:

— Някой от вас има ли някакви възражения, ако Кристъфър ме изведе в новогодишната вечер?

— Абсолютно никакви, ако ми дадеш пари за пица — отвърна Джой.

Джанис доби унило изражение.

— О, не! Ако знаех, нямаше да се уговаряме с Нолан и Джейн.

Лий се загледа в дъщеря си с някакво смъртно безпокойство. Тя очевидно не можеше да проумее, че това беше истинска любовна среща, но нямаше намерение да ѝ обяснява.

— Момчетата от полицейското управление са запазили няколко маси в „Бел Рей“ и ще отидем там.

— На танци?! — възкликна Джанис.

— Да, на танци. Какво лошо има в това?

— Е, не, но... Господи, мамо... толкова отдавна не си ходила, нали?

— Да. И съм доста развълнувана. Ти какво ще правиш тази нощ?

— Ще се събираме в едно от момичетата, с които работих в магазина през лятото. Каза, че мога да доведа, когато поискам, и аз

поканих Нолан и Джейн.

— А ти, Джой?

— Мога ли да поканя Дени да остане тук тази нощ?

— Ако майка му няма нищо против. Аз ще се прибера късно. И никакви момичета!

— Окей, никакви момичета. Санди е на ски в Колорадо с родителите си... Ще ми дадеш ли пари за пица?

— Ще ти дам.

— Уха! — подскочи Джой. — Можем да гледаме видео цяла нощ!

Лий си купи нова рокля. Беше много ефектна — с волани и пола на две нива в яркочервено. Купи си и червени обувки и копринен чорапогащник.

Кристъфър дойде да я вземе по джинси, спортно яке и каубойски ботуши. Придружи я до колата след няколко комплимента за външния ѝ вид, отвори ѝ вратата и изобщо се държеше като галантен млад ухажор, който излиза на среща.

Когато тръгнаха, Джанис все още стоеше на входа с отворена уста.

— Мисля, че харесва мама — каза Джой.

— Е, разбира се, че харесва мама. Всички харесват мама.

— Искам да кажа, че това тяхното май се задълбочава.

— Май се задълбочава! О, Джой, за бога, мама е на четиридесет и пет години, а Кристъфър е само на трийсет! Просто е мил с нея, защото Грег е мъртъв, и той знае, че иначе би се чувствала много самотна.

— Отвори си очите, ученичка такава! Видя ли я как се беше наконтела. На мен никак не ми прилича на някоя застаряла дама.

Джанис извъртя очи и пое към банята да си довърши прическата.

Джанис се оказа права. Кристъфър наистина бе мил към Лий. На четири преки от дома ѝ той спря своя експлорър до един тротоар и я целува достатъчно дълго и страстно, за да изтрие половината от новото червило, което току-що си беше сложила. Ръката му беше под палтото ѝ и галеше гърдите ѝ, а езикът му бе в устата ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш да ходим на танци? — попита я, когато откъсна устни от нейните.

— Да — отвърна с усмивка Лий.

Преди това вечеряха във „Финеган“. Говориха, смяха се и флиртуваха.

— Господи, изглеждаш страхотно!

— Господи, толкова си красив!

— Роклята нова ли е?

— Всичко е ново. Аз също, струва ми се.

— Ще бъдеш нова, преди да е съмнало. Имам нещо за теб.

Крис пусна ръката ѝ, извади лист хартия от джоба си и ѝ го подаде. Лий го отвори и прочете първия ред: „Медицинска лаборатория Лъкфин“. Погледът ѝ се спря два реда по-надолу, където бе написано с главни букви: „НЕ Е СЕРОПОЗИТИВЕН“.

Лицето ѝ поруменя. Всичко в нея се надигна и кръвта сякаш започна да се събира в ерогенните ѝ зони. Гледаше го през масата с отворена уста.

— Кристъфър... Божичко, ти си го направил!

— Струва ми се съвсем разумно в днешния модерен свят. Но не бих искал и ти да се чувстваш длъжна, след като аз съм го направил. Изборът си остава изцяло твой.

Лий притисна с длани бузите си.

— Ужас! Изчервих ли се много?

— Да, и много ти прилича.

— Не мога да повярвам, че наистина си го направил!

— Защо? Казах ти, че ще отида.

— Но... но това беше просто... спекулация.

— Така ли?

Погледът ѝ срещна неговия.

— Не, всъщност може би не беше. Аз обаче не съм правила такова нещо. Искаш ли да го направя?

— Не, при положение че и двамата с Бил сте били моногамни, а мисля, че сте били такива.

— Да.

— И след това не си имала друг мъж, така че аз съм единственият, който има нужда от преглед. Въпросът вече е приключен.

Лий хвана ръцете му.

— Това е истински жест на доверие, мистър Лалик.

— Това са едни от нещата, на които се крепи добрата връзка, а аз искам нашата да е най-добрата.

Тя го изгледа продължително с много любов в очите и попита нежно:

— Ще имаш ли нещо против, ако сега стана ей тук, по средата на този ресторант, и дойда при теб да те целуна?

Кристъфър се усмихна хитровато.

— Няма да ме обкрачваш, както вече си правила, нали?

Лий отвърна на усмивката му, представяйки си как го възсяда с червената си рокля и обувките с висок ток в този луксозен ресторант със запалени свещи и ленени покривки.

— Ще се опитам да се контролирам...

Тя се изправи да изпълни обещанието си, като изненада самата себе си с липсата на задръжки. Сякаш не се намираха в ресторант, сякаш сервитьорът не ги наблюдаваше отстрани и сякаш никой от клиентите не би могъл да ги познае. Обхвана лицето му с длани и притисна устни до неговите.

— Наистина ли трябва да ходим на танци? — прошепна му.

На масите, запазени за персонала от полицейското управление, имаше много празнуващи полицаи със съпругите си, които бяха пристигнали главно в ролята си на шофьори за обратния път до вкъщи. Настроението беше доста повишено. За голяма изненада на Лий, тя бе приета като любовница на Кристъфър без никакви намеци и подмятания, както беше очаквала. Пийт Острински я покани на танц и тя тръгна пред него съвсем спокойно. Тони Мансети попита как е синът ѝ Джой. Съпругата на сержант Андерсън ѝ разказа анекдот за някакъв чорапогащник, което предизвика нова вълна от смях от страна на всички жени, които вече го бяха чували. Оркестърът подхвана песента на Колин Рей „Обичай ме“ и Кристъфър хвана ръката на Лий.

— Хайде.

Двойките танцуваха плътно притиснати един в друг. В залата цареше полумрак. Крис склучи ръце около талията на Лий. Тя обгърна врата му, притисна бедра в неговите и вдигна лице към щастливата му физиономия.

— Забавляваш ли се? — попита той.

— Мммм... ти си най-приятното нещо в този живот.

Крис опря върха на носа си в нейния.

— Приятелите ти те гледат — измърка Лий.

— Не ми пука.

Той я целуна и притисна длани към гърба ѝ. Двамата се полюляваха, слели телата си, докато звучеше припевът: „Обичай ме... обичай ме... обичай ме...“.

Крис надникна в топлите ѝ ръждивокафяви очи.

— Как би реагирала, ако ти кажа: „Да тръгваме, да се махаме оттук и да останем сами!?“.

— Веднага?

Той кимна.

— Аз например бих казал: „Хайде“.

— Наистина ли?

— Хайде просто да се махнем от този дансинг, да си вземем палтата и да не се връщаме.

— Ще забележат, че ни няма, и ще се чудят къде сме отишли толкова рано...

— Наистина не ми пука. А на теб?

— Изобщо.

Подпечататах споразумението с една усмивка, обърнах се и поеха между танцуващите към изхода, съзнавайки, че и двамата са решили да увенчат тази връзка с естествения ѝ завършек, преди да е отминала нощта.

Паркираха пред блока и се качиха с асансьора до апартамента му.

— Оттук.

В спалнята му, осветена само от бледата светлина на коридора, която се процеждаше през вратата, Крис се обърна и я целуна, притискайки коляно между краката ѝ. После я погали по гърба, вдигна я на ръце и я положи на леглото.

— О, Кристъфър! — прошепна Лий, когато той се отпусна върху нея. — Толкова много те желая...

— Кажй го пак. Толкова дълго очаквам да го чуя.

— Желая те толкова мно...

Устните му пресякоха думите ѝ и в мъглата на първата шеметна и страстна целувка ръцете им се стрелнаха към обектите на своето желание. Толкова беше хубаво, че нямаха време да си свалят дрехите.

Разговаряха само с движенията на жадните си длани, усещайки как топлината и възбудата се разливат до всяка частица на телата им. Притихнаха за миг, докато пръстите им търсеха най-нежните извивки, шокирани от чудните усещания. Лежаха с отворени очи, галеха се и се радваха на тези чувствени дарове.

Крис целуна улейчето между гърдите ѝ.

— Моля те — прошепна Лий, — не можем ли поне да махнем всичките тия дрехи?

— Не е много прилично да се събличат дрехите. Не знам как би го приела.

— В такива моменти дрехите са най-излишното нещо и е най-добре да са на пода.

Той свали някои от нейните, тя — някои от неговите и всеки сам се зае с най-трудните части от облеклото си. Когато останаха голи по средата на леглото, Лий внезапно го възседна — много по-поривисто, отколкото на кухненския стол — така че Крис не можеше да я вижда.

— Хей, какво е това? — засмя се той, изненадан от безцеремонността ѝ.

— Крия се.

— От какво?

— От погледа ти. Понякога съм лежала в леглото и съм мислила за този момент, като едновременно и съм копняла за него, и съм се ужасявала.

— Защо?

— Защото... си представям колко млади са били момичетата, с които си се любил, и колко съвършени. Кожата им сигурно е била гладка и изопната и не са имали лунички и бръчки, и издути венички или ужасно ухабени ръце, или каквото и да е, което имат жените на четиридесет и пет...

— Лий — отвърна Кристъфър, като я смъкна нежно от скута си и я покри с тялото си, — забравяш едно нещо.

Той я целуна и прошепна до устните ѝ:

— Аз не съм ги обичал.

С тези думи премахна и последните ѝ угризения и задръжки и сякаш ги запрати при дрехите на пода, осигурявайки ѝ свободата да се наслаждава на своята женственост. Крис лежеше на хълбок и галеше с длан бедрата и корема ѝ. Обхвана едната ѝ гръд, след това другата и ги

обходи с език, за да усети вкуса на голотата им. Когато овлажни кожата ѝ, Лий облиза устни и протегна ръка надолу към пениса му. Обхвана го в дланта си и усети с огромно удоволствие неговата твърдост и мощ. Трябваше ѝ съвсем малко, за да бъде доведена до кулминацията след толкова години въздържание. Лежеше съвсем гола и му се отдаваше с най-голямото доверие — позволяваше му да я гледа, докато тялото ѝ се извиваше и тръпнеше, докато сподавеният вик се изтръгваше от гърлото ѝ, докато стискаше таблата на леглото с две ръце.

— Ти ли искаш да го поставиш или аз? — прошепна Крис в ухото ѝ.

— Ти как предпочиташ? — попита Лий, осъзнавайки, че той е мислил предварително и си е представял всички подробности от този „ритуал“.

— Ти го направи — отвърна Крис и мушна малкото пакетче в ръката ѝ.

Търкулна се по гръб с ръце под главата и простена от наслада, докато Лий нетърпеливо му надяваше презерватива.

— Две години са дяволски много време... — каза той с дрезгав глас. — Не мога да си представя как си издържала девет!

— Нито пък аз, особено в този момент.

— Моля те, побързай... ще умра...

— О, не умирай!

Лий прокара език по гърдите му и го целуна по лицето.

— Моля те, не умирай точно сега. Имам намерение да правя и разни други неща с теб.

— О, скъпа! Ти току-що ми спаси живота.

И двамата бяха жадни и нетърпеливи с несигурността на хора, които се любят за пръв път, превръщайки акта на моменти в игра, за да им бъде по-леко да преодолеят съдбоносния момент. Скоро обаче усещането за игра изчезна и в очите им остана само едно изчистено взаимно желание, което беше по-силно от всичко. Кристъфър коленичи между бедрата ѝ и потъна в горещата ѝ утроба — бавно, но много мощно и дълбоко, дълбоко.

— Лий... Лий... — мълвеше в устните ѝ. — Най-послед!

И двамата се залюляха в ритъма на висшата хармония, в бесния ритъм на кръвта — една кулминация на приятелството, което се бе зародило между тях преди половин година. Болката, натрупана през

тези месеци, отлетя. Всички онези сълзи, всички онези разговори, всички утешения бяха водили към това. Кристъфър и Лий вършеха нещо изключително, нещо извън тяхната обичайна същност.

— Ти... ти... — отрони уплашено Лий, сграбчила го с крака и ръце. — През цялото време съм те желала и не съм го знаела.

— Мислех си, че ще ме сметнеш за твърде млад, и ще ме отблъснеш...

— А аз си мислех, че съм твърде стара за теб и ми се струваше глупаво да се надявам, че това може да се случи...

— Глупости... Толкова отдавна го искам... Още когато те докоснах за пръв път и те целунах...

— Толкова е хубаво с теб. Така ми е липсвало!

— Каж ми какво искаш... Каквото и да е.

Лий не искаше нищо, защото имаше най-хубавото, което би могъл да ѝ дари животът. Крис продължи да я докосва, да я целува, да я гали по хиляди начини и да ѝ шепне:

— Харесва ли ти това? Харесва ли ти?

И тя отвърщаше шепнешком:

— Да... харесва ми... О, да...

Усети го как се протяга и чу щракването на ключа на нощната лампа. Това я накара да отвори очи и да се взре в него, докато ръката му все още беше над главата ѝ.

— Искам да те виждам. Имаш ли нещо против?

Внезапно Лий изпита свян. Искаше ѝ се да му каже: „Изгаси я!“. На светлото паяжината от бръчици, която издаваше възрастта ѝ, можеше да го шокира. Искаше ѝ се в стаята да бъде тъмно, но докато все още лежеше изненадана от светлината, Крис я възседна през бедрата. Настойчивият му теменужен поглед улови нейния, докато си играеше с гърдите ѝ. Обхващаше ги, галеше ги, наблюдаваше следите от пръстите си по разцъфналите им от неа зърна, след това описваше полуокръжности около тях, преди да ги скрие в широките си длани.

— Значи нямаш нищо против? — попита отново той с дрезгавия си от възбуда глас.

— Нямам...

Крис намираше тялото ѝ за прекрасно. Наведе се напред, прокарайки длан по челото ѝ, и отметна кичурчето коса, което закриваше част от лицето ѝ.

— Нямах нищо против — шепнесе ѝ. — Нямах нищо против, Лий. Искам да те гледам, когато те любя.

Тя обви врата му с ръце и привлече устата му към своята, като се питаше дали някога първият ѝ мъж я беше изпълвал с толкова силни чувства. Не можа да си спомни. Да бъде целувана така, с трептяща от страст нежност, с истинска страст... Това още повече увеличаваше надигащата ѝ се отново възбуда. Имаха време, бяха сами и чувствената жажда изгаряше и двамата отвътре.

— О, Кристъфър... Даваш ми това, което всяка жена мечтае да изпита поне веднъж в живота си.

Крис отново потъна в нея и започна тласъците си.

Лий галеше краката му, плъзгаше длани по бедрата му, наблюдаваше отблясъците от лампата по изопнатата му кожа, малките капчици пот между веждите му. Когато дишането му се учести, той се отпусна напред с разтворени пръсти, подпрян на лакти и примигващ толкова бавно на сантиметри от лицето ѝ, че Лий си помисли, че сигурно не я вижда. Но в следващия миг долови в погледа му някакво скрито, дълбоко пламъче, което ѝ подсказа, че я възприема с цялото зрение.

Изведнъж той се вцепени, потрепери целият, простена и рухна върху нея. Лий обхвана главата му и я притегли между гърдите си. Когато пулсът му се нормализира и дишането му вече не бе така учестено, Крис намери една възглавница и я подложи под главите им. Дълго време останаха така безметежно отпуснати. Лий докосна долната му устна с пръст, после го целуна съвсем ефирно.

— За какво си мислиш?

— Не мисля. Просто съм щастлив.

Тя погали пениса му.

— Много ми беше хубаво.

— На мен също ми беше много хубаво.

— Как мислиш, че се чувства една жена, когато за пръв път е с мъж?

— Не знам.

— Сигурно много щастлива.

— Никога не съм бил сигурен дали някое момиче ме харесва.

— Сега сигурен ли си?

— Не се и съмнявам, но може би е защото си била твърде дълго сама. Беше повече от готова.

— Наистина ли мислиш така?

Ръката ѝ продължаваше да се разхожда по слабините му.

— Веднъж вече ти казах, аз не съм от така наречените „харесвани мъже“.

— Но на мен ми харесваш.

Затвориха очи за малко и се отпуснаха. Никой от двамата не бързаше да се разделят. Наслаждаваха се на меката топлина след любенето, на докосванията си, на дъха си. Лий си мислеше колко леко и радостно усеща тялото си. Крис си мислеше как бе достигнала до оргазъм толкова бързо.

Той пръв наруши мълчанието.

— Ще бъде ли много нетактично от моя страна, ако те попитам за сексуалния ти живот с покойния ти мъж?

— Не... Мисля, че не. Това, което току-що направихме, премахва много бариери, не смяташ ли?

— Та какъв беше?

— Съвсем невинен преди сватбата. Много по-добре след това, макар че имаше приливи и отливи. Понякога го правехме по четири пъти на седмица, понякога само един-два пъти месечно. Просто зависеше от останалите неща в живота ни. Беше ми малко по-трудно да стигам до оргазъм, отколкото с теб...

След минута мълчание Крис повдигна глава от възглавницата и я целуна силно по устата.

— Искаш ли да ти призная нещо? Ужасно се боях дали с мен ще ти бъде така хубаво, както ти е било с него. Навсякъде за тези неща пише, че е необходимо време и търпение, за да се постигнат, затова си представях... Веднъж ти казах, че изобщо не ме е страх от това, което може да се случи между нас, но в това имаше голяма доза перчене. Много се боях, и то най-вече защото съм само на трийсет, а ти си толкова по-възрастна и по-опитна от мен. Всеки мъж малко се притеснява от тези неща, нали разбираш. Мислил съм си: „Ами ако аз започна, тя ме плесне през ръката като непослушно дете?“. Но ти не го направи.

— Наистина ли си мислил, че бих го направила?

— Не знам...

— Не си ли си мислил, че съм се влюбила в теб?

— Да, но мислех, че ще се съпротивляваш заради неписаните обществени норми, свързани с възрастта.

— След като сме започнали с признанията, и аз ще ти направя едно. Когато за пръв път усетих, че не си безразличен към мен, си помислих: „Господи, толкова е млад! Колко ли шик ще изглеждам, ако сваля един толкова млад мъж?“. Много се тормозех, че ми е минала подобна мисъл, защото би означавало, че съм крайно повърхностна жена, ако това бе причината да бъда с теб — просто да сваля един помлад мъж. Сега, след като се любихме, мога да ти се закълна, че ти се отдадох, защото те обичам и те харесвам, и те уважавам, и ми е толкова приятно с теб. Но трябва да ти призная и другото: твоята възраст, младостта ти, прекрасното ти тяло събуждат в мен такъв неочакван трепет, за какъвто никога не съм подозирала.

Крис я погали по корема.

— Радвам се, че приключихме с тези гумички. Могат направо да ти скъсат нервите. Следващия път ще бъде по-лесно.

— О — усмихна се предизвикателно Лий, — ще има ли следващ път?

Той продължи да наблюдава собствената си ръка, която си играеше с кадифената ѝ кожа. Зърната ѝ бяха набъбнали от удоволствие.

— Ще го правим много, много пъти. Колкото можем.

— Значи, съвсем като в романите?

— Можеш да го наричаш, както искаш. Каквото и да е, то е прекалено хубаво, за да се прави само веднъж.

— Всичко, свързано с теб, ми е толкова хубаво. Просто не мога да повярвам, че се случи, че сме прекрачили всички тези бариери. Чувствам се ненаситна, иска ми се да наваксам цялото това пропуснато време.

— Нямам нищо против. — Крис хвана ръката ѝ и започна нежно да хапе края на дланта ѝ. — Винаги съм имал слабост към ненаситните жени...

Като доказателство за думите си Лий го обърна по гръб и го възседна...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сутринта на първия ден от Новата година всички в семейство Рестън спаха до късно. Когато Джанис се събуди, беше десет без четвърт. Тя излезе от спалнята си и се затътри през коридора към банята, отчитайки с лениво безразличие, че вратата на майка ѝ все още е затворена. Минавайки на връщане покрай стаята ѝ, нещо жегна Джанис, защото много рядко се случваше майка ѝ да спи до късно сутрин. Отвори и надникна вътре.

Лий лежеше по корем, подложила едната си ръка под лицето, а другата бе простряла встрани, сякаш беше прегърнала някого. Дишаше равномерно. Червената ѝ рокля беше внимателно сгъната и оставена на облегалката на стола, а обувките ѝ се търкаляха на пода редом с чорапогащника и сутиена ѝ.

Джанис се загледа в майка си и внезапно се почувства объркана при мисълта, че „дедукцията“ на Джой може да излезе логична: майка ѝ си беше купила нова рокля с волани и чифт червени обувки специално за роклята! Тя толкова рядко си купуваше дрехи, а дори не беше споменала за това на Джанис, не беше се завъртяла поне веднъж с новата рокля пред дъщеря си, както би постъпила при нормални обстоятелства. „Дали не я е скрила, като се е надявала, че ще ме няма вкъщи, когато Кристъфър мине да я вземе?“

Тя затвори тихо вратата на спалнята ѝ и влезе в стаята на брат си.
— Джой. Ей, Джой, събуди се.

Джой я отблъсна с единия си крак и обърна лице към стената, мърморейки нещо в съня си.

— Джой, събуди се. Трябва да говоря с теб.

— Божичко! Защо не ме оставиш на мира? Още спя!

— Джой, трябва да те питам нещо. Говори по-тихо да не събудим Дени.

— Питай ме по-късно.

— Искам само да те питам по кое време се прибра мама, това е всичко.

— Не знам.
— Е, буден ли беше?
— Да. Беше рано.
— Рано? — В сърцето ѝ се надигна надежда.
— Да, преди полунощ, сигурен съм, защото още не бяхме спрели телевизора с Дени.
— Кристъфър с нея ли беше?
— Не, просто мина да я остави.
— Не е влизал вътре?
— Не. Исусе, защо не питаш нея за всичките тези неща?
— Не мога да я питам, защото може да се окаже, че си прав и тя наистина да ходи с него сериозно. Мислиш ли, че наистина е вярно?
— Божичко, откъде да знам. Той непрекъснато е тук.
— Но не е влизал нощес? Сигурен ли си?
— Не е! — изсумтя с досада Джой. — Казах ти, че само се отби, а мама дойде тук и яде пуканки с мен и Дени и ни накара да спрем видеото, за да гледа някакъв тъп филм по телевизията.
— Е, тогава, може би не ходят наистина. Може би просто са си приятели?
— Откъде мога да знам.
— Не мислиш ли, че би трябвало да останат поне малко след полунощ заедно, ако нещата са се „задълбочили“, както ти се изразяваш? Искам да кажа... ако ти, например, беше със Санди през Новогодишната вечер, какво бихте правили в полунощ?
Джой въздъхна отчаяно и се изчерви.
— Господи, защо не оставиш едно бедно момче на мира?
— Джой, слушай... — Джанис хвана ръката му и продължи поверително: — Ти си ми брат. Това е важно. Ако тя ходи с Крис и това е сериозно, мисля, че трябва да говорим с леля Силвия или с някой друг...
— Защо?
— Така леля Силвия може да я вразуми.
— Защо?
— О, та мама е с петнайсет години по-възрастна от него, за бога!
— И какво от това?
— Какво от това! Как можеш да лежиш и да повтаряш: „Какво от това?“. Да не искаш да се превърне в пълна глупачка?

— Не те разбирам.

Отчаяна, Джанис се хвана за главата. Джой беше твърде малък, за да схване сериозността на проблема. И все пак, не разполагаше с други доказателства, освен неговите.

— Слушай сега — започна тя. — Аз съм на училище и ти прекарваш с нея повече време от мен. Когато се върна за третия семестър, ще внимаваш, нали? Ако започне да се прибира много късно или... или... е... нали разбираш... или изобщо да стои малко в къщи, обади ми се...

Преди Джой да успее да отговори, Джанис усети, че някой я наблюдава, и когато погледна надолу към пода, установи, че Дени Уитмън се е събудил и ги слуша. Скочи като ужилена.

— Хайде, спете си, момчета. Извинявайте, че ви събудих.

Когато Лий стана, Джанис започна да я наблюдава най-внимателно, но майка ѝ излезе от банята с обичайния мирис на паста за зъби и си сложи кафеварката, както обикновено.

— Добро утро, мамо. Как прекара?

— Беше великолепно, докато не се опитах да направя едно нещо, наречено камшик. Без малко да ми се откъснат ръцете.

— Камшик?

— Това е фигура от един кънтри танц. Кристъфър се опита да ме научи, но нищо не можа да се получи и се отказахме.

— Мамо?...

Лий напълни една чаша със сок и вдигна поглед към дъщеря си. Джанис се беше облегнала на вратата, забила здраво юмруци в хълбоците си.

— Какво става между теб и Крис?

Незададеният въпрос беше съвсем ясно изписан на лицето ѝ, четеше се в напрегнатата ѝ предизвикателна стойка, в стиснатите ѝ устни. Лий моментално го усети с интуицията си, но не гореше от нетърпение да споделя, защото се боеше, че това би могло да нарани Джанис и да я настрои срещу нея. Освен това, онова, което бе започнало между нея и Кристъфър, беше твърде ново, твърде крехко, за да бърза да го разгласява и да си навлича семейното неодобрение.

— Да, скъпа?

И този въпрос увисна между тях, защото телефонът иззвъня.
Джанис вдигна слушалката.

— Ало?

Последва пауза и тя я подаде на Лий през рамо.

— За тебе е.

Лий остави чашата със сока и пое слушалката.

— Честита Нова година!

— Честита и на теб — отвърна ѝ Кристъфър с щастлив глас.

— Как оцеля снощи? Не ти ли счупих някоя ръка на дансинга?

— Нито една.

— Прекарах чудесно, но краката ме болят от тези високи токове.

— Може и да е от друго... Обичам те.

Лий придаде небрежно весела нотка на гласа си.

— Така ли? Божичко, никога нямаше да се сетя!

— Може ли да донесе някаква студена закуска по-късно след обяд и да се видим?

— Мислиш ли, че китайските ресторанти ще са отворени?

— Ако не са, ще ядем препечени филийки и ще гледаме мача.

— Добре. Чакай да проверя настроението.

Лий се обърна към Джанис.

— Кристъфър иска да донесе нещо от китайския ресторант. Да те включва ли в списъка?

Джанис отвърна едно „естествено“ и излезе от стаята, оставяйки портокаловия си сок недокоснат.

През цялото време, докато Кристъфър беше там, Джанис ги наблюдаваше зорко, но каквито и чувства да имаше помежду им, те не ги издаваха с нищо. Когато около осем вечерта входната врата се затвори след него, тя с известно облекчение реши, че Кристъфър не е нищо повече за майка ѝ от един заместител на Грег.

Беше два следобед — обедната почивка на Лий — в първия работен ден от новата година, когато тя позвъни на вратата на Кристъфър. Той веднага отвори и двамата моментално се озоваха в прегръдките си. Целуваха се така, сякаш утре настъпваше потоп. Целувката им беше чувствена и страстна — от онези, след които не може да се спре. По средата ѝ ръцете му намериха гърдите на Лий и тя

се озова изцяло в негов плен. Крис я вдигна на ръце и я занесе като младоженка в хола. Сложи я на дивана и я нагласи в скута си, за да му е по-удобно да я целува. Докато устните и езикът му предизвикваха нейните, разкопча копчетата на блузата ѝ. Когато дланта му се плъзна под полата ѝ, Лий нежно се отдръпна.

— Кристъфър, имам някои доста лоши новини...

Той я погледна загрижено в очите.

— Миналата нощ ми дойде цикълът...

В продължение на няколко секунди Крис само се взираше в недоумение. След това се облегна рязко на дивана, сякаш са го застреляли, главата му клюмна назад, затвори очи и простена:

— Оооо... Нееее...

— Съжалявам — сви рамене Лий и направи гримаса.

— Колко дни?

— Четири-пет...

Крис сложи пръст на устата ѝ.

— В такъв случай, не ми трябват, мадам, защото това е единственото, което искам от вас, нали знаете?!

Тя целуна пръста му.

— Аз пък си мислех, че ме обичаш заради пуканките.

— Е, щом положението е такова, предполагам, че ще ми позволиш през тия дни да се навъртам по-често покрай теб. Първият ден от тази нова година беше много тежък за мен. Знаех, че не бива да идвам, но не можах да се въздържа.

— Радвам се, че дойде. Ако не беше дошъл ти, трябваше аз да идвам, а нямам представа какво оправдание щях да измислям.

Крис отново се зае с копчетата на блузата ѝ.

— Ужасно е да се оправдаваш, нали?

— Джанис знае.

— Подозирах. Беше прекалено наблюдателна вчера.

— Сутринта почти ме попита.

Той сложи длани върху извивките на хълбоците ѝ.

— Какво би ѝ отговорила?

— Бих ѝ казала истината.

— Наистина ли?

— Просто исках първо да мине малко време. Мисля, че и двамата имаме нужда от това, преди да се раздуха огънят, когато

всички разберат.

— Наистина ли мислиш така?

— Всички ще вдигнат врява, освен Джой. Той е луд по теб и е достатъчно млад, за да не робува на предразсъдъци. Но Джанис ще го понесе много тежко. Силвия ще бъде шокирана. А майка ми... С майка ми ще бъде най-зле.

— Толкова голямо значение ли има мнението им?

— Ами, разбира се, че има. Те са моето семейство.

— Искаш да кажеш, че ще се отрекат от теб или нещо такова?

— Не, няма да се отрекат от мен.

— Тогава ще отхвърлят мен.

Лий въздъхна, обви врата му с ръце и притегли главата му към гърдите си.

— О, надявам се да не го направят. Искане ми се да мисля, че няма да са чак толкова лицемерни.

Седяха в сивата светлина, която се процеждаше през прозорците, толкова щастливи, че са заедно, приемайки неестествената поза, в която бяха застанали, като нещо лично тяхно и много интимно. Лий не можеше да се насити на усещането от допира с мъжкото му тяло след толкова години въздържание. Ръката му отново се беше озовала на гърба ѝ под блузата и отмерваше разсеяно времето между лопатките ѝ.

Крис затвори очи и се унесе, наслаждавайки се на фината ѝ женственост, на тежестта на бедрата ѝ върху краката му, на пръстите ѝ в косата му, на дъха ѝ в слепоочията му. Късното слънце затопляше лявата му буза, докато гърдите ѝ — ласкави и податливи — затопляха дясната. Носеше нещо от мириса на цветарския си магазин — на билки, лавандула и цветя.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита той, когато и на двамата започна да им се приспива.

— Ммм... — измърка Лий в косата му със спуснати клепки. — Какво имаш?

— Малко салам и сирене. Чипс. Една ябълка.

— Мmmm... задължително ли е?

— Трябва да хапнеш нещо.

— Мога да живея само с това.

Крис се усмихна, потръпвайки под нежния допир на ръката ѝ по бузата му.

— В колко часа трябва да се върнеш?

— Не мога да остана много. Силвия има час за зъболекар следобед.

Той въздъхна и се отдръпна с нежелание от прегръдката ѝ.

— Погледни се как си ме яхнала. Истински вамп!

Лий се изправи с още по-голямо нежелание и го хвана за ръката.

— Хайде, ела да намерим салама.

Скоро след края на зимната ваканция от училището позвъниха на Кристъфър. Беше сребристо ярък зимен ден, достатъчно топъл, за да се издига пара от разтопения сняг по тротоарите. В полицейското управление миришеше на късно сутрешно кафе и оръжейно масло. Крис включи магнетофона на запис и чу отсреща женски глас:

— Обажда се Синтия Хюбърт, директорката на средното училище. Тук имаме един седмокласник, Джъд Куинси, който е позагазил. Казва, че ако ви се обадим, ще дойдете и ще го измъкнете под гаранция.

Кристъфър въздъхна и отпусна рамене, облягайки се във въртящия се стол.

— Какво е направил този път?

— Откраднал е пари от чантата на една учителка.

— Сигурни ли сте, че той го е направил?

— Хванала го е на място.

— Отговорникът от полицията там ли е?

— Да, в момента е с Джъд.

— Вижте... не предприемайте нищо с него, докато не дойда, окей?

Директорката въздъхна.

— Добре, ще изчакаме.

Когато Кристъфър пристигна, бяха завели Джъд в канцеларията. Цареше напрегната тишина. Джъд седеше на един пластмасов стол и се взираше в маратонките си. Изглеждаше мършав и недоспал. Кристъфър кимна на служителя от педагогическия отдел, Ренди Удуърд. Зад Кристъфър влезе директорката — елегантна жена с посребрени коси и очила с позлатени рамки. Той се обърна и се ръкува с нея.

— Благодаря ви, че ми се обадохте, мисис Хюбърт. Може ли да говоря с него насаме за малко?

Всички излязоха и ги оставиха сами. Кристъфър пристъпи напред и застана пред Джъд, загледан в наведената му глава.

— Открадна ли някакви пари, Джъд?

Момчето не отговори, само главата му хлътна още по-навътре в раменете.

— Открадна ли? — повтори меко Крис.

Джъд кимна.

Изведнъж се оказа, че в мозъка на Кристъфър няма думи за мъмрене. Беше чел конско на Джъд толкова много пъти, беше се държал с него и като строг полицаи и го бе карал да разбере, че светът не е справедлив, но просто трябва да се живее в него. Днес обаче една мисъл проряза съзнанието му — момчето беше само на дванайсет години. Едно уплашено, объркано, необичано малко момче, което най-вероятно не бе закувало тази сутрин, да не говорим за целувка, преди да тръгне на училище. Внезапно Кристъфър извърши нещо, което никога не бе правил преди — коленичи и притисна Джъд в прегръдката си. Джъд се прилепи до него и се разплака. Кристъфър го стискаше силно, като преглъщаше и с огромно усилие се сдържаше да не направи същото. Двамата останаха така — притиснати и мълчаливи, докато навън се чу звънец и цялото училище сякаш оживя. Когато Кристъфър се опита да се отдръпне, Джъд се притисна още по-силно.

— Какво е станало? Нещо вкъщи?

Джъд само сви рамене.

— Искаш да се махнеш оттам? Искаш да живееш в пансион?

— Искам да живея с теб... — продума най-накрая той.

Крис отмести ръцете на момчето от врата си и го сложи да седне обратно на стола.

— Съжалявам, Джъд, но не може. Задължително е първо да се регистрираш в пансион. И освен това, какво ще правя с теб, когато съм нощна смяна?

— Няма проблеми. — Джъд изтри очи с opakото на ръцете си. — Просто ще си гледам телевизия и ще си лягам, когато ми кажеш.

Сърцето на Кристъфър се преобърна, но той все пак успя да отговори:

— Съжалявам, Джъд, няма да може.

Джъд вдигна поглед с такава искреност и преданост, каквито Крис никога не бе забелязвал в него преди.

— Мога да върша разни неща за теб — да ти чистя жилището с прахосмукачката или да ти затоплям канчето със супата.

Това беше представата на Джъд за храна — затопленото канче супа. Крис сложи голямата си длан върху момчешкото му вратле, учуден как е могла да се събере толкова мръсотия по тази детска кожа. След това седна на пластмасовия стол до него и опря лакти на коленете си.

— Кажи ми какво се случи вкъщи.

— Взеха ми купоните за безплатен обяд да си купят кокаин. След това се опитаха да дадат и на мен — казаха, че било крайно време да ме посветят.

— Да те посветят?

— Да, нали разбираш — да ми дадат да опитам нещо ново.

— Имаш предвид кокаин?

Джъд кимна и в същия момент кръвта нахлу в главата на Кристъфър. Не чуваше за пръв път за родители, които отнемеха от децата си купоните от социалните служби, но да се опитват да приучат собствените си деца към дрогата, беше ново дори за него. Ръцете му се свиха в юмруци и той изпита непреодолимо желание да намери Уенди и Рей Куинси и да стоварва тези юмруци във физиономиите им, докато омекнат, проснати на земята.

— Чакай сега... Да изясним нещата. — Той повдигна брадичката на момчето и го принуди да го погледне право в очите. — Майка ти и баща ти са купили кокаин с парите от безплатните ти купони, след това са се опитали да те накарат да го използваш и ти. Сигурен си, че е било така?

Джъд освободи брадичката си.

— Казах ти как беше и си беше точно така.

— И значи ти открадна парите да си купиш обяд?

Джъд отново бе забил поглед в маратонките.

— Джъд, този път трябва да се действа директно — никакви лъжи, никакви полуистини. Затова ли открадна парите?

— Да, предполагам... — промълви момчето.

— Предполагаш?

— И защото знаех, че ако го направя, ще ти се обадят.

— Хей, слушай сега внимателно! Защото този път наистина е важно. Мога да те преместя в пансион, но не мисля, че родителите ти ще те пуснат. Съществува и още една възможност. Мога да те измъкна оттам и да те задържа под полицейски надзор за двацет и четири часа. Веднага щом го направя, служител от социалните служби ще заведе дело с областен адвокат и ще има официален разпит пред съдията. Ако се стигне дотам, ще трябва да кажеш на съдията същото, което току-що ми каза — как родителите ти са се опитали да ти дадат кокаин. Ще го направиш ли?

Джъд се загледа в мръсните си ръце през пелената от сълзи, които се бяха насъбрали по клепачите му.

— Тогава ще мога ли да живея с теб?

— Не, не можеш, Джъд. Но имам възможност да ти стана настойник по време на процеса.

— Настойник?

— Единствената ми цел ще бъде да се грижа за теб и да съм сигурен, че се вземат най-правилните решения в твоя полза. Но трябва добре да разбереш — ако предприема това, ако те поставя под двацет и четиричасов полицейски надзор и поискам защитата ти, след като от социалните служби се свържат с областния адвокат, вече ще става дума за постоянното ти откъсване от родителите.

Джъд се замисли за известно време, преди да реши да защити отчасти поне майка си:

— Мама... понякога ми приготвя вечеря...

Крис усети как гърлото му се свива.

— Да, знам. Понякога родителите ти са добри. Но през повечето време не са. Те са болни, Джъд, но отказват да им се помогне. Може би, ако решиш да не живееш с тях, те ще се променят. Ще ти намерим хубав пансион, където да се къпеш редовно, ще се храниш по три пъти на ден и ще имаш джобни пари. Но изборът е изцяло твой — ти трябва да решиш.

— Ще можем ли пак да играем баскетбол понякога двамата с теб? И да ходим в тренировъчната зала заедно?

— Да, Джъд, ще можем. Гарантирам ти го най-отговорно.

За Джъд се оказа невъзможно да вземе окончателното решение, така че Кристъфър го направи вместо него.

— Ще ти кажа какво ще направим — ще те вземем още днес от училище. Сега чакай тук, окей?

В дирекцията Крис завари Ренди Удуърд, мисис Хюбърт и учителката, чиито пари са били откраднати — мис Протеро. Затвори вратата и каза без предисловия:

— Искам да бъде поставен под полицейски надзор и да бъде разпитан в съда.

— Смяташ, че това ще помогне? — попита Удуърд.

— Ще подам молба за CHIPS.

— Молба за CHIPS? — учуди се Удуърд. — Сигурен ли си?

Молбата за CHIPS означаваше преместването на едно дете за постоянно от къщи. Никой отговорен полицейски служител или социален работник не предприемаше подобна стъпка, преди да се е консултирал с много хора и да е разпитал всички заинтересовани.

— Откраднал е парите, защото родителите му са му взели купоните и с парите от тях са купили кокаин, а след това са се опитали да накарат и Джъд да вземе наркотик.

Мис Протеро пребледня и сложи ръка на устата си.

Мисис Хюбърт седна зад бюрото си замислена. Ренди Удуърд каза спокойно:

— Иска ми се да завържа тези мръсници на едно десетметрово въже зад снегомобила си и да подкарам през гората.

— Проблемът е — отговори му Кристъфър, — че когато ги прихване, не могат да мислят за нищо друго, освен за дрога. Момчето има нужда от храна и баня. Не вярвам днес е слагало нещо в устата си. Има нужда също от чисти дрехи, а съм сигурен, че няма да ги намерите в дома му. Би ли се обадил на социалните служби?

— Веднага, ако мисис Хюбърт няма нищо против.

— Мисля, че ще е най-добре — отвърна директорката. — Съгласна ли сте, мис Протеро?

Младата жена излезе от вцепенението си и изглеждаше като болна:

— Да, разбира се. Господи, нямах представа, че нещата стоят така!

Кристъфър се обърна отново към Удуърд.

— Когато се обадите, ще го закарам до пансиона лично. Мен ме познава. Иначе ще го е страх.

— Разбира се. Добре, че се появихте. Такива могат да ти скъсат сърцето.

Кристъфър закара уплашеното дете с дежурната кола в една спретната къща в северозападната част на Анока и тръгна с него между изринатите камари сняг по главната алея. Джъд гледаше право пред себе си със стоическо изражение на лицето. Една закръглена жена с мъхест зелен пуловер и работни панталони им отвори вратата и ги поведе навътре.

— Това е мисис Билингс — представи му я Кристъфър.

— Здравей, Джъд — каза тя с такава широка и фалшива усмивка, че Кристъфър се почувства виновен, че ще го остави с нея.

Преди да си тръгне, той сложи ръка на рамото на Джъд.

— Хайде, тук ще се чувстваш добре!

— Кога ще те видя пак?

— След двайсет и четири часа ще има разпит. Законът не ми позволява да присъствам, но ще дойда да те взема лично с дежурната кола.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

— Утре ще ходя ли на училище?

— Не, сигурно няма. Утре ще бъде разпитът.

— За какво ще ме разпитват?

— Ами на професионален език се казва установяване на основателността на причините. Е, хайде... Трябва да тръгвам. Дежурен съм, нали разбираш.

Джъд кимна.

Крис разроши косата му и му махна за довиждане. Докато отваряше вратата на колата, изведнъж се сети, че момчето не беше използвало нито веднъж рападжийския сленг през цялото време. Страхът явно му бе отнел всякакво желание да се перчи.

Вечерта Кристъфър се обади на Лий.

— Трябва да те видя.

— Нещо неприятно ли?

— Да, за... Става дума за Джъд.

— Ела, когато ти е удобно. Ще бъда тук цяла нощ.

Той пристигна в осем и половина с натезали крайници, с натезала глава, с тежест в гърдите и имаше нужда от нещо... нещо, което не можеше да изрази с думи. Може би от помощ.

— Крис, какво има? — разтревожи се Лий.

Той я прегърна и зарови лице в косата ѝ.

— Май не можах да издържа и един ден.

— Какво се е случило с Джъд?

— Предприех съдебен процес, за да се опитам да го махна от родителите му за постоянно.

— Кое те накара?

Крис ѝ разказа цялата история.

— Няма да забравя този ден до края на живота си — завърши с въздишка.

— Не бива да се чувстваш виновен, задето не си взел Джъд.

— Но се чувствам. Аз започнах това приятелство в ролята на по-голям брат и сега усещам как го разочаровам.

— Имаш прекалено меко сърце.

— Как може едно човешко сърце да бъде прекалено меко?

— Скъпи Кристъфър, това е една от причините да те обичам толкова.

— О, Лий... — Той хвана лицето ѝ и целуна я с благодарност и обожание. — Снощи не бях сигурен дали имам нужда от любовница, от майка или от съпруга. Дойдох при теб и заради трите.

— Съпруга?

— Ченгетата имат голяма нужда от съпруги, но рядко ги намират. — Крис потърка бузата ѝ с пръст. — Благодаря ти, че си тук.

— Бих се радвала, ако мога да помогна с нещо, но си имам собствени причини да ти отворя вратата и те не са съвсем алтруистични. Мислих си за теб цял ден...

Тъкмо се целуваха, когато Джой излезе от спалнята си. Закова се на място при вида на майка си, притисната в прегръдката на мъж. Някакво странно чувство се утаи дълбоко в стомаха му. Странно пърхащо усещане, от което вътрешностите му сякаш омекнаха. Беше убеден, че е Кристъфър, макар че единственото, което се виждаше, бяха ръкавите на якето и дланите му на гърба на майка му. Лявата му ръка се плъзна и обви бедрото ѝ, притегляйки я по-близо до себе си. Тя прошепна нещо, което Джой не можеше да различи, а познатият

баритон потвърди, че това е Кристъфър, чиито ръце сега бяха обхванали задните полукълба на майка му, докато тя се виеше около него, както показваха по филмите.

„Исусе! Моята майка! Значи на тази възраст продължава да се занимава с такива неща! О, тогава значи са правили и другото!“ Нещо се надигна дълбоко в него, нещо непознато, което го стегна за гърлото и дишането му се учести. Джой им хвърли един последен поглед, после се прокрадна тихичко към спалнята на майка си, където на нощното шкафче се намираше вторият телефон. Затвори безшумно вратата и набра номера в тъмното.

— Хей, Дени, обажда се Джой. Трябва да говоря с теб за най-невероятното нещо, което току-що се случи...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съдията се разпореди Джъд да бъде оставен в пансиона до официалното гледане на делото, което беше насрочено за края на февруари, но не разреши на Кристъфър да стане негов настойник, тъй като момчето имаше адвокат и представител от социалните служби, които щяха да следят за състоянието му. Кристъфър върна Джъд в къщата на мисис Билингс и го остави там с обещанието, че двамата ще ходят заедно на тренировки в полицейската спортна зала всеки вторник, когато смените на Кристъфър позволяваха.

Джой реши, че не бива да казва на никой друг, освен на Дени Уитмън, какво бе видял в антрето у тях. Ако кажеше на Джанис, тя щеше да раздели Кристъфър и майка им, а това щеше да сложи край на един сексуален сценарий, който толкова го беше очаровал, че бе решил да включи в него и Санди Паркър. Разбира се, първо трябваше да обсъди всичко с Дени и да се увери, че когато предприеме тази стъпка спрямо Санди, ще го направи, както трябва и няма да отблъсне приятелката си.

Джанис се беше върнала в колежа и Лий кроеше планове за една необезпокоявана от никого любовна нощ с Кристъфър при първа възможност. Обади му се по телефона.

— Джой се е записал в шофьорския курс. Утре вечер ще го няма за два часа от седем часа. Ти какво правиш?

— Свободен съм. Можеш ли да дойдеш?

— Да. — Тя въздъхна с облекчение. — Само се опитай да ме спреш.

— И в петък също съм свободен. Какво ще правиш в петък през нощта?

— Нищо. Джой отива на баскетболно състезание.

— Две нощи поред. Страхотно!

— О, Кристъфър, не съм се чувствала така от години!

— Как?

— Ти знаеш.

— Може и да зная, но все пак ми кажи.

— Секси. Възбудена. Само за това мисля през цялото време. Мислех, че ще се чувствам виновна, но не.

— Защо да се чувстваш виновна?

— Лъжа пред децата.

— Не, не лъжеш. Просто отделяш част от свободното си време за мен и не им го казваш.

— Доста уклончива гледна точка.

— Казвал съм ти и преди — винаги, когато решиш да им кажеш директно в очите: „Аз ходя с Кристъфър“ — само ми се обади. Ще дойда и ще им го кажем заедно.

— Не още. Все още не. Искам те само за себе си още малко.

Настъпи тишина, в която двамата си се представяха един друг, и се чувстваха щастливи и свободни и нетърпеливи, като всички любовници, на които се налага да живеят разделени.

— Бих искал сега да съм с теб — каза Крис.

— Аз също.

— В леглото ли си?

— Да. А ти?

— Да, в тъмното. С какво си облечена?

— В една много грозна, стара и избеляла нощница. Сигурно е на десет години.

— По гръб ли си легнала?

— Не, на една страна, завита съм и съм сложила телефона на възглавницата.

— Нощницата минава ли между краката ти?

Въпросът му ѝ подейства невероятно.

— Това да не е някой от онези телефонни разговори, за които съм чувала?

— Да, сигурно изглеждат така, но никога досега не съм говорил по този начин, така че не си мисли, че ми е навик. Само с теб. Та, нощницата минава ли между краката ти?

— Да... — прошепна Лий и затвори очи, дишайки така, сякаш ръцете му са върху нея, представяйки си лицето му, силните му пръсти, голото му тяло.

— Лий — прошепна Крис след дълга пауза.

— Да...

— Не се бави и минута, след като замине Джой.

Тя наистина не се бави и минута. В седем и пет вече бе позвънила на вратата му, а в седем и десет никой от двамата нямаше дреха по себе си. Нямаха време да стигнат чак до спалнята, а се озоваха на пода в хола, където свиреше радиото и двете лампи зад дивана светеха. Този път Лий дори не се замисли, че Крис ще я види гола на светлината. Търкаляше се с него по мекия килим и се оставяше да я целува по най-интимните местенца, специално парфюмирани за тази цел. Любенето им беше жадно и необуздано и ги тласкаше от едно удоволствие към друго след принудителното им неколкодневно въздържание. Озоваха се и в изящни, и в нелепи пози, отдавайки се изцяло на насладата. Бяха коленичили един срещу друг, когато тя се отпусна по гръб с протегнати ръце и направи мост, а Крис провря отдолу ръка.

Думите излизаха от гърлото ѝ накъсано, като след дълго бягане:

— Усещам те... Толкова пълно... Толкова си голям... сърцето ми... Божичко... Божичко... Божичкооо...

— Никога не съм мислил, че можеш да бъдеш такава.

— Никога не съм била... преди...

— Лий... Лий... още не мога да повярвам, че съм с теб и го правим...

Лий беше на четиридесет и пет и бе полетяла свободно, и наваксваше за толкова изгубени години. Когато стигна до оргазъм, Крис приглуши вика ѝ с една възглавничка от дивана, за да не чуят съседите от долния апартамент. Когато той свършваше, Лий наблюдаваше с радостна усмивка двете им тела надолу, наслаждавайки се на сливането им. Крис беше прекрасен в кулминацията си — извит над нея с полуотворена уста и затаил за секунди дъх. Докосна влажната му вежда и прокара пръст по устните му, щом отвори очи. Останаха върху дебелия килим с преплетени тела.

— Страхотна си! — промълви Крис с отпаднал глас.

— Не знам какво става с мен.

— След толкова години...

— Мисля, че има нещо друго. Това е различно.

— Когато за пръв път започнах да мисля за теб като за любовница, представях си, че ще бъдеш много свенлива и скована в леглото.

— Такава бях. Ти ме промени.

— Как съм успял?

— Не знам. Просто...

Лий се обърна по гръб, едната ѝ гръд се отпусна надолу и примами свободната му ръка.

— Появи се изведнъж — трийсетгодишен и силен — и ме забърка в тази секс каша, както си бях такава... сериозна, строга и си ходех спокойно от къщи на работа и обратно. Сега вече не знам какво правя и нямам търпение да се измъкна от магазина, за да дойда при теб.

— Същото е и с мен. Но не е само сексът. Ти означаваш много повече за мен.

— Какво например — попита тя, все така лениво изтегната по гръб, докато пръстите му се разхождаха по корема ѝ, около едното ѝ зърно, надолу към пъпа, вътре в него, след това още по-надолу — във влагата между бедрата ѝ...

— Онзи ден, след Нова година, когато дойде на обяд и не можехме да се любим по „технически“ причини, ми беше приятно просто да седим и да те усещам в скута си на слънцето. И когато работата ми позволява и мога да се отбивам у вас, както на другия ден, след като оставих Джъд в пансиона... всичко това за мен е част от нещо цяло. И тази част е не по-малко хубава от това, което правим сега.

Като се усмихваше блажено, Лий изви леко рамо към него, подчертавайки още по силно пищната си гръд, чиято бяла плът контрастираше възбуждащо на фона на ръката му.

— Еднакво хубава?

— Е — поправи се той с усмивка, — почти толкова.

— За мен също — прошепна тя. — Правиш ме толкова щастлива.

— Радвам се.

— И знаеш ли какво? Наистина съм убедена, че критерият за една любов е в това как се чувстват и какво правят хората, след като са се любили. Ти как мислиш?

— О, Лий...

Крис я облада с такава нежност, че не бяха необходими никакви думи.

Тази нощ тя сънува Грег за трети път от смъртта му насам. Сънят беше прост — той само се появи за миг, усмихна се и каза: „Погрижих се за този маркуч, мамо“. И тръгна към кухнята с червената си бейзболна шапка. Събуди се объркана, убедена, че наистина е жив. После действителността се стовари върху нея като чук, който заби с ритъма на пулса в ушите ѝ, припомняйки ѝ, че Грег е безвъзвратно мъртъв и никога повече няма да чуе гласа му, нито да види лицето му.

Докосна няколко неща, за да се увери, че е будна: покривката на леглото, челото си, нощното шкафче. Какво ли означаваше сънят? И защо Грег се бе появил точно тази нощ, непосредствено след двата часа, прекарани с Кристъфър? Не беше ли това сигнал, че тя наистина замествахше Грег с Кристъфър, ако не във физически план, то в емоционален?

През деня, все още настроена меланхолично от съня, Лий получи второ напомняне за Грег — по телефона се обади Нолан Стийг:

— Здравей. Мислех си какво ли правиш.

Звукът на гласа му внезапно я изпълни с някаква странна, неосъзната тревога. Накрая, след като бяха говорили за всичко друго, освен за онова, което беше в главите и на двамата, Нолан каза:

— Не знам защо, но днес много мислих за Грег.

— О, Нолан, аз също... Миналата нощ го сънувах.

— Никога не съм го сънувал. Много бих искал. Би ми било приятно да го видя отново.

— Не мога да си обясня как се обади точно днес, когато имах най-голяма нужда. Не всички разбират, че все още имам нужда да говоря понякога за него.

— Той ми е бил приятел цял живот. Ще ми трябва много повече от няколко месеца, за да преодолее тази загуба. Не знам колко ще ти трябва на теб. Просто се радвам, че има с кого да поговоря за него.

След като затвори апарата, Лий усети как в нея се борят приятните спомени от миналото и сегашното самосъжаление. Обаждането на Нолан бе възкресило толкова много живи спомени за двете момчета през отминалите години. От време на време през деня от тези спомени очите на Лий засмъдяваха, друг път те предизвикваха една ведра усмивка, помагаха ѝ да приеме действителността.

Но съдбата сякаш искаше да задраска целия напредък, който беше постигнала в овладяването на скръбта си. Когато се прибираще

от работа същата вечер, Лий включи радиото в колата и не щеш ли — случи се не някоя друга песен, а точно „Спомена ли твоето име“ на Винс Джил. Фактът, че пуснаха точно нея по време на петминутното ѝ пътуване до вкъщи, почти я шокира. Носталгията я оплете в коварните си мрежи. Това беше едно от любимите неща на Грег. Той никога вече нямаше да я чуе. „Какво ли е изпитвал, когато е слушал тези думи? За кого ли е мислил? Дали е имал някое момиче, което да е обичал, да го е изгубил и след това да е копнял за него? Някое момиче, за което би се оженил? Която би му родила деца. С която щеше да живее щастливо...“

Не можа да се сдържи да не се разплаче, преди да се прибере вкъщи. Когато Джой я видя, лицето му доби уплашено изражение.

— Мамо, какво е станало?

Двамата се прегърнаха.

— Грег... — каза тя, като си бършеше носа. — Днес на няколко пъти усещам, че ми липсва ужасно.

Джой я прегърна още по-силно и притихна до нея.

— На мен също. Чудя се защо.

— Не знам. Нолан също ми се обади. Каза, че и с него е същото...

— Защо ли всички мислим за него по едно и също време?

— Кой знае? Магнитни полета, биоритми, подреждане на звездите. Мислим си, че вече сме го преодолели, но след това разбираме, че сме били много далеч от това.

— Да. Мръсна работа.

Тя го потърка по гърба, усмихна се тъжно и повтори:

— Да... мръсна работа.

След като похапнаха, Джой отиде на поредния си мач, а Лий почисти кухнята и си облече домашните джинси и пуловера. Къщата беше много тиха. Миялната машина потракваше ритмично и от нея се разнасяше лимоновия дъх на препаратата. Цветята из стаите трябваше да се полелят, но самата мисъл, че ще полива още цветя, уби и без това малкото ѝ желание да докосва още цветя. Дни... години бе правила само това. Внезапно изпита такава остра нужда от Джанис, че нещо в гърдите я заболя. Набра номера ѝ в общежитието, но никой не се обади — беше петък вечер и нямаше причина една здрава, красива и жизнена госпожица да не излезе с приятели. Лий сложи обратно слушалката,

опря лакти на кухненската маса и започна да рови с крайчето на пръста си в остатъците от макароните в пластмасовата чиния.

Рови... рови... рови...

Сдържаше чувствата си на ръба...

Сдържаше... сдържаше...

Докато риданието избухна с такава сила, че тя захлупи лице върху масата.

Кристъфър пристигна тъкмо когато бършеше лицето си. Влезе да донесе две видеоигри, които беше взел под наем, и един черешов пай, купен на път от Бейкърс Скуеър.

И той ѝ зададе същия въпрос като Джой:

— Лий? Какво е станало?

Тя си изчисти носа и отвърна:

— Много е тъпо.

— Кое е тъпо? Хайде ела... — Прегърна я, докосна челото ѝ с устни и попита отново: — Кое е тъпо?

— Грег...

Лий се извърна и се разплака отново. Кристъфър я остави да си поплаче, колкото имаше нужда, след това я прегърна с една ръка през рамото и тръгнаха бавно към хола, където седнаха на дивана в полумрака. Лий постепенно се отпусна и започна да му разказва за деня си — за трите напомняния, които бяха събудили скръбта ѝ по Грег.

— Предполагам, че все още съм уязвима, дори след всичките тези месеци. В книгите пише, че след подобна загуба човек дълго време е уязвим и не бива да предприема никакви особени промени в живота си.

— Уязвима по отношение на мен? Това ли имаш предвид?

— О, Кристъфър, не знам какво имам предвид. Мислех, че съм преодоляла най-лошото, а ето че сега съм пак в началото — там, откъдето тръгнах преди седем месеца.

— Едва ли. Измина много път оттогава.

— Сигурно си прав и дълбоко в себе си съзнавам, че може би правя мелодрами. Усещам го като някаква голяма болезнена празнота, която никога няма да изчезне.

Кристъфър се досети какво се бе случило днес — върнала се бе старата болка от скръбта и Лий се бе поддавала на чувството за вина от

сексуалната си връзка с него, която бе започнала да изглежда в очите ѝ все повече като реакция срещу преживяната загуба. Дали и двамата не се бяха хванали като удавници в нея, за да си докажат, че са достатъчно силни да преодолеят скръбта по Грег? Дали не се залъгваха, че са влюбени, за да оправдаят онова, което правеха в леглото или на пода при първата свободна минута? Дали когато отминеше истинският период на скръбта, нямаше да се окаже, че двамата просто са се използвали един друг, за да го преживеят по-леко?

— Знаеш ли, Лий, не само ти си уязвима в случая. Какво ще кажеш за мен?

Лий седеше все още в скута му, опряла ръка на гърдите му.

— Мислиш ли, че и двамата ще се окажем наранени, когато това свърши? — попита тя със слаб глас.

Крис не отговори.

— Тогава всеки от нас ще загуби най-добрия си приятел, нали? — продължи замислено Лий.

След дълга пауза той произнесе съвсем спокойно:

— Ти си дяволски сигурна, че това един ден ще приключи.

През главата на Лий преминаха всички логични причини за това: неговата възраст, нейната възраст, майка ѝ, Джанис.

— Това просто една временна връзка ли е за теб, Лий?

Сега беше неин ред да остане задълго мълчалива.

— Така ли е? — повтори Крис.

След като отново не получи отговор, стана по-настойтелен:

— Значи се надяваш скоро да ти омръзна и да не се налага да казваш на семейството си?

Тя се дръпна рязко и се вгледа в лицето му в полумрака.

— Не те разбирам — каза най-сетне.

— Знаеш ли какво, Лий? Това е първата лъжа, която чувам от теб.

Лий настръхна и понечи да скочи от дивана, но Крис я хвана за ръката и я притегли обратно на мястото ѝ.

— Забрави го — рече ѝ с по-мек тон. — Сега не е време да го обсъждаме, след като си изкарала такъв ужасен ден. Донесох един пай. Искаш ли малко? Със сметана и череша.

— Точно сега не съм в настроение.

Лий стана без никаква съпротива от негова страна и излезе от стаята. Крис въздъхна и я последва в кухнята.

— Лий...

— Какво искаш от мен да направя?

— Не знам...

— Е, аз също. След като хората разберат за нас, всичко ще се промени, а аз не искам да се променя.

— Добре. Добре. Просто си помислих, че ще е по-лесно, ако бъдем честни с тях, и че бихме могли да престанем да се спотайваме.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не.

— Тогава какво искаш?

— Искам... Искам да съм смела и уверена, но не съм. Страх ме е какво ще кажат хората.

Крис стоеше и се взираше в наведеното ѝ лице, в очите ѝ, които отказваха да срещнат неговите, в упоритата ѝ брадичка и в устата ѝ, която отново потрепваше след толкова плач днес. „По дяволите! Нямах намерение да я разплаквам!“

— Лий... Извинявай... Обичам те. Това беше излишно. Извинявай...

Изведнъж се озоваха в прегръдките си. Сърцата им тръпнеха от обич и страх, осъзнавайки, че онова, което и двамата бяха предугаждали, вече започва.

— Боже господи! Обичам те!

— Джой ще се върне след половин час! Трябва да побързаме.

Той я вдигна и я отнесе в спалнята, където се любиха с неизказана нежност, защото сега се беше промъкнало и едно ново чувство — извинението. То бе проникнало в докосванията им, шепота им, в погледите. В Кристъфър се бе утаило едно дълбоко съжаление, че беше прибавил допълнителна тежест към бремето ѝ, а в Лий — нарастващото усещане, че е прав, като ѝ каза, че тя се надява всичко между тях да приключи, преди да са разбрали децата ѝ.

През следващите седмици обаче вината им бе изкупена. Имаха възможност да прекарат много време заедно, да се наслаждат един на друг и да преосмислят много неща.

Нямаха време да си спомнят за първоначалното отчаяние.

Крадяха часове.

Събираха минути от обедните почивки.

Специализираха се да се любят за десет минути и по-малко. Понякога обаче приятелството надделяваше и сексът оставаше на заден план. Приятелството — с неговата проста, но със завладяваща сила — водеше връзката им към ново ниво, което им даваше още по-голяма радост един от друг.

Кристъфър усети най-силно дълбочината на чувствата си една сутрин, когато всичко изглеждаше толкова чудесно, че цялото му същество тръпнеше от удоволствие.

Джой бе отишъл със семейство Уитмън в един мотел, където бяха решили да отпразнуват петнайсетия рожден ден на приятеля му, и бе останал да нощува там.

За пръв Кристъфър се събуждаше сутрин с Лий до себе си. Искаше да има право да се събужда така до нея винаги до края на живота си. Чакаше я да се събуди, за да ѝ го каже, наблюдавайки как зората набира сила и светлината открива леката розовина по кожата ѝ. Косата ѝ стана бронзова, устните алени, луничките по голото ѝ рамо — ръждивокафяви.

Тя отвори очи и се усмихна, без да помръдва.

— Добро утро — продума накрая.

— Добро утро.

— Наблюдавал си ме?

— Мхм.

— От колко време?

— Цяла нощ. Не исках да изгубя нито миг.

— Лъжец.

— От разсъмване.

— Ммммм...

Лий се престори, че иска да поспи още малко.

— Лий? — каза тихо той.

Лявото ѝ око се отвори.

— Ммм?

Крис хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна основата на палеца ѝ. Страхът от отговора ѝ стегна гърдите му.

— Какво, скъпи?

Той се взираше в сплетените им ръце и най-последно го каза:

— Обичам те и искам да се оженя за теб.

Лий се надигна. Очите ѝ бяха широко отворени от изненада. Изведнъж отмаля от някаква слабост, съвсем различна обаче от слабостта, която изпитваше, когато е сама.

— О, Кристъфър! Боях се, че един ден ще го кажеш.

— Боеше се? Казах, че те обичам. И ти си казвала, че ме обичаш. Защо се боиш?

— Между нас има петнайсет години.

— Знаех го още преди да се целунем истински, но все пак започнахме тази връзка. Ще ти трябват доста усилия, за да ме убедиш, че има някакви истински пречки.

— Забравяш някои неща...

— Например? Общественото мнение — с това ли да започнем?

— Добре, с това. — Гласът ѝ беше напрегнат. — Или по-точно — мнението на семейството ми... Имам предвид Джанис. Да започнем с нейното мнение.

— Нека ти напомня нещо, което съм ти казвал няколко пъти. Нито веднъж — било с дума или жест — не съм дал и най-малък повод на Джанис да мисли, че мога да ѝ отвърна на чувствата. Нито някога съм се опитвал да скрия от нея какво си говорим или какво вършим с теб. Ако си достатъчно искрена, трябва да признаеш, че и ти не си крила. Крила ли си?

Лий обви с ръце голите си колене.

— Не.

— Всъщност, имаше моменти, в които питаше децата си дали имат нещо против, нали?

— Да.

— Както в Новогодишната вечер, нали?

— Да.

— Чувствата, които Джанис си мисли, че изпитва към мен, са абсолютно едностранни. И ако ти си възпитала такива деца, каквито мисля, че си възпитала, Джанис ще разбере, че и ти имаш право на щастие, и ще ни даде благословията си. Ако не... — Крис разпери ръце и ги отпусна на леглото. — Ще му мислим тогава. Нямам готови отговори за всички въпроси.

— Но Джанис няма да може да го понесе. Онази вечер тя сподели толкова искрено с мен, че те обича.

— Но ние имаме ли някаква вина? Трябва ли да се разделяме просто защото Джанис ме харесвала? Добре, права си... може да е шокирана първия път, като ѝ кажем, но ще свикне с тази мисъл. Какви други възражения имаш?

— Това не са възражения, Кристъфър, това е здрав разум.

— Какъв друг здрав разум имаш тогава?

— Не ми харесва тонът ти!

— Не ми харесва отговорът ти!

— Не ми харесва всичко това изобщо. Никога досега не сме се карали.

— Е, по дяволите, Лий! Така става с един мъж, когато жената отхвърли предложението му. Започва да воюва за нея!

— Добре. Можеш да игнорираш всичко останало, но не и възрастта. Това никога няма да се промени.

— Не го и искам. Обичам те такава, каквата си, ти ме обичаш такъв, какъвто съм, и не мисля, че това ще се промени с възрастта.

— Но, Кристъфър...

— Ами деца? Това щеше да кажеш, нали?

Погледите им се срещнаха и Крис забеляза, че вече не е толкова уверена.

— Не искам деца, Лий. Никога не съм искал. Казах ти го преди седмици. Още като малък съм се заклел да не допусна друго същество да изживява детство като моето. А след като пораснах и станах полицай, съм виждал толкова много нещастни, гладни, захвърлени деца без родители, че просто не искам да рискувам да създам едно същество, на което може да му се случи да преживее всичко това.

— Но твоите няма да са бедни, захвърлени и гладни. Ти би бил толкова добър баща — каза тъжно Лий.

— Мога да бъда такъв към твоите, ако се оженим. Може би не към Джанис, но поне към Джой. Вече обичам Джой и, ако не се лъжа, и той изпитва подобни чувства към мен. От смъртта на Грег винаги съм се държал като баща с него и ако се оженим, това просто ще се узакони. И недей забравя за Джъд. Дал съм обещание пред себе си, че ще се грижа за него, докато вземе диплома в ръцете си и поеме пътя си в живота. Ще има нужда от това. Ще вложи цялото си бащинско чувство, за да го измъкна от калта... Ти си права... мисля, че ще бъда добър баща. Достатъчно добър, за да насоча това дете във вярна

посока. Независимо дали ще се върне при родителите си или ще остане в пансиона, ще има дяволски много неща, които ще му минат през главата, и аз единственият, който е в състояние да му помогне да ги преодолее... аз, който сам съм ги преодолял. Що се отнася до Джанис — продължи Крис, — не мисля, че някога ще ме приеме като баща, защото е прекалено голяма, но бих могъл да обединя семейството и да заема мястото, което е празно след смъртта на Бил. Знам, че на Джанис ще ѝ е необходимо време, но когато се влюби, когато наистина се влюби в някой хубав младеж, един ден ще го приеме и дори ще забрави, че някога ме е гледала по този начин. А като види, че си щастлива, и тя ще бъде щастлива.

Лий извърна лице към него.

— В устата ти всичко звучи толкова логично.

Той взе ръката ѝ.

— Няма нищо логично в любовта, нито в начина, по който дойде при мен. Просто... По дяволите, просто се влюбих. Изведнъж. Бам — и готово. Бях объркан, когато го осъзнах за пръв път, но не по тези причини, за които ти говориш. Никога не ме е интересувало, че си по-възрастна или че хората ще ни обсъждат. Боях се, защото знаех, че когато дойде този ден и те попитам, ще кажеш точно това, което преди малко каза.

— Моля те да ме разбереш, Кристъфър... Трябва да ти го кажа. Аз съм жена, обвързана със семейство. Да те лиша от правото да имаш деца, които могат да ти донесат толкова радост в живота, прилича повече на егоизъм, отколкото на любов.

— Казах ти, Лий... Не искам собствени деца.

— Всеки иска собствени деца.

— Грещиш. Не можеш да съдиш за всички по себе си.

Лий замълча, въздъхна дълбоко и отпусна рамене.

— Петдесет процента от американските семейства вече не са традиционни, това знаеш ли го? Ние с теб си подходяме.

Може и да беше вярно, но тази статистика ѝ звучеше малко абстрактно и не намираше нищо забавно в нея.

— О, Кристъфър... Не знам...

— Да полегим така, Лий. Моля те? Ето, това е първата сутрин, когато се събуждаме заедно. Предпочитам да те държа в прегръдките си.

Прегърнаха се, сплитайки крака, и се галеха по гърбовете, макар че прегръдката им приличаше повече на окуражителна, отколкото на сексуална.

— О, Кристъфър! — въздъхна отново Лий, щастлива, че се връща при сладката му, топла голота под завивките, но несигурна за бъдещето им точно толкова, колкото и в началото. — Извинявай, че едва не ти се разсърдих, но това е толкова трудно решение.

— Не разбираш ли колко много съм навлязъл вече в живота ти? Върша всичко, което би вършил един съпруг. Помагам ти да си купиш елхата за Коледа. Поставям ти я на кръстачката. Поправям ти маркучите и ти нивелирам пералнята, и ти кося двора, и разговарям с децата ти, когато започнат да си забравят задълженията. Успокоявам те, когато си тъжна, и се любим, когато си щастлива, и понякога сядам на централния стол на масата и на теб ти е приятно да ме виждаш там. Не ми казвай, че не е така. Бог ми е свидетел, а и ти сама виждаш, че никога не съм го правил с някаква користна цел. Не съм имал намерение да се вмъквам в семейния ти живот, но фактът си остава. Просто е нелепо да ми кажеш, че бракът между нас е невъзможен, Лий.

— Не съм казвала, че е невъзможен. Казах, че има пречки.

— Животът е пълен с пречки. Те съществуват, за да бъдат преодолявани.

Тя се замисли за миг нас тази сентенция — подобни думи обикновено излизаха от нейните уста. Топлите му длани я галеха и я убеждаваха. Господи, колко беше хубаво да усеща ерекцията му с корема си. Колко би било лесно да каже „да“ и да се радва на този лукс всяка сутрин до края на живота си. Бе се събуждала сама толкова много, много години. Представи си как съобщавана майка си, че ще се ожени за него, но бързо отхвърли мисълта от съзнанието си, защото бе в пълно противоречие с удоволствието от допира на ръцете му, мириса му, топлината и желанието, което се надигаше в утробата ѝ.

— Все пак, кажи ми нещо — продума Крис, като се отдръпна леко и я погледна в очите. — Ако всички тези пречки не съществуваха — нито разликата във възрастта, нито увлечението на Джанис, нито това обществено мнение, срещу което трябва да излезем, ако бяхме просто ти и аз, такива, каквито сме — ти да ме обичаш и да знаеш, че и аз те обичам... би ли се омъжила за мен?

Лий погледна в любимите сини очи и отвърна, както ѝ диктуваше сърцето:

— Да. Да, бих... но, Кристъфър, животът не е толкова...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Ето, най-после го каза. Да, би се омъжила за мен. Ти го искаш. Съсредоточи се върху това за малко, окей? Вместо да гледаш всичко откъм отрицателната му страна.

Те отново се прегърнаха силно.

— О, Кристъфър! Как ми се иска просто да кажа „да“ и наистина да бъде толкова просто.

— Преди малко спомена нещо. Не сме говорили за него, но знам, че продължаваш да го мислиш. Че може би си се обърнала към мен единствено от отчаяние, че просто си се опитала да превъзмогнеш загубата на Грег. Надявам се, повече да не мислиш така.

— Това беше... съжалявам, че съм споменала подобно нещо.

— Престани да четеш тези книги. Само те объркват. Ние сме заедно, защото се обичаме.

Лий отдръпна глава, за да може да вижда лицето му.

— Прав си — прошепна, — защото се обичаме.

Той го каза още веднъж, директно, като държеше лицето ѝ в две ръце:

— Омъжи се за мен, Лий.

Тя затвори очи и го целуна, за да си даде време да помисли, но под влияние на голото му тяло мозъкът ѝ работеше много по-трудно. Крис беше фантастично възбуден, краката им бяха сплетени здраво и всяка фибра от тялото ѝ го желаше.

— Не е честно — прошепна Лий в устните му, — да ми правиш предложение в такова състояние.

— Омъжи се за мен!

Продължиха диалога между все по-дългите целувки.

— Ще ми дадеш ли малко време да си помисля?

— Колко малко?

— Ден, седмица, просто да е достатъчно да се отърся от тези усещания под завивките. Не знам колко време, Кристъфър. Бих искала да знам, но не знам.

— Но нали ме обичаш?

— Да.

- Ще продължиш ли да мислиш за това, докато решаваш?
- Да.
- Ще говориш ли с някого за това.
- Сигурно не.
- Добре, защото се сещам за неколцина, които биха се опитали да поговорят с теб.
- Аз също.
- Крис я покри с тялото си.
- О, господи, обичам те! Моля те, кажи „да“.
- Аз също те обичам и ще се опитам.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Към осем часа сутринта станаха и си взеха по един душ.

— Исках да ти приготвя закуска, за да отпразнуваме първата си нощ заедно, но няма никакви продукти — заяви Крис, след като огледа хладилника.

— Искаш ли да отидем да похапнем у дома? Имам чудесни неща, от които може да се приготви омлет. Джой още не се е прибрал, така че ще е безопасно.

— Друго си е у вас — съгласи се той и отиде да се облече.

Всеки се качи в колата си и пристигнаха малко преди девет. Когато влезе в алеята, кръвта на Лий се качи в главата ѝ — колата на Джанис бе паркирана пред гаража.

Кристъфър паркира зад нея.

— Е, това е положението — рече той.

— Нямах представа, че си е дошла.

— Не ти ли се обади по телефона?

— Не.

— И какво ще ѝ кажеш?

— Можем да ѝ кажем, че сме ходили на църква.

— С тези дрехи?

— Прав си. Освен това, аз винаги ходя на службите от десет часа. Интересно кога ли си е дошла!

— Ако се съди по скрежа на предното стъкло, била е тук цяла нощ.

— Дано не се е случило нещо. Ще вляза да видя.

Крис я хвана за ръката.

— Лий, искам да вляза с теб.

— Ще бъде много ядосана.

— Ще се справя с това.

— И много объркана.

— Искам да се срещнем с нея заедно. Ако имаш някаква вина, аз също съм виновен. Освен това, ако е станала, сигурно вече ни е видяла

да влизаме и двамата с колите и не искам да изглежда, като че ли клинча и те оставям да обясняваш сама.

Когато влязоха, Джанис стоеше до кухненската маса с една кърпа с лед на бузата и ги гледаше, без да мигне.

— Джанис, какво ти е?! — попита Лий.

— Нищо! — изстреля тя.

— Какво ти е на челюстта?

— Мъдрец. Къде беше, ако изобщо има смисъл да те питам?

Лий си съблече якето и го метна на стола.

— У Крис.

— Цяла нощ? Майко, как можа?!

Лицето на Джанис пламтеше. Не смееше да погледне към Кристъфър.

— Съжалявам, че го научаваш по този начин.

— Къде е Джой?

— Празнуват рождения ден на Дени в един мотел със семейство Уитмън.

— Той знае ли какво става?

— Не.

— О, господи, не мога да повярвам!

Кристъфър застана зад рамото на Лий.

— Двамата с майка ти обсъждахме дали да ти кажем, но тя реши, че ѝ е необходимо още малко време, докато подреди чувствата си.

— Чувствата ѝ! Нейните чувства! Ами моите? Ами тези на Джой? Това е отвратително!

— Защо? — попита спокойно той.

— Не съм дете! — изгледа го злобно Джанис. — Една жена не прекарва цяла нощ в апартамента на един мъж, ако няма и секс. Имаше, нали?

— Джанис, минаваш границата! — намеси се Лий.

Кристъфър си оставаше все така спокоен.

— С майка ти се виждаме много често още от юни.

— Откакто умря брат ми! Кажи си го направо! Оттам тръгна всичко, нали? Класически вариант на жената в траур, която се обръща за съчувствие към по-младия мъж.

— Аз също се обърнах към нея.

— Е, можеше да ми кажете! Можеше... можеше да кажете нещо... преди аз...

Кристъфър хвана ръката ѝ.

— Нещата се оказаха по-сложни, Джанис — каза ѝ тихо. — Знаеш защо.

— Сигурно съм изглеждала пълна глупачка на Коледа...

— Не. Грешката и вината са мои. Трябваше много по-рано да ти кажа за чувствата, които изпитвам към майка ти.

Тя най-после вдигна поглед.

— Тогава защо не го направи?

— Защото не бяхме по-различни от всички останали, на които им се случва. Не знаехме докъде ще доведе това.

Прекалено объркана, за да стои толкова близо до него, Джанис го заобиколи с извърната глава и застана предизвикателно на вратата на хола.

— За бога, майко! Та той е на трийсет години! Какво ще кажат хората?

— Същото, каквото и ти, предполагам. Че е прекалено млад за мен. Значи ли това, че трябва да го зарежа, за да са доволни хората?

— Трябва да го зарежеш, защото ще изглеждаш като глупачка!

Лий усети, че гневът се надига в нея.

— Така ли мислиш, Джанис? И защо?

Джанис местеше поглед от майка си на Кристъфър и обратно със здраво стиснати устни.

— Защо ще изглеждам като глупачка, Джанис? Защото това е сексуална връзка?

Кристъфър отвори уста да каже нещо, но Лий го спря с ръка.

— Не, няма нищо, Кристъфър. Тя е на двацет и три. Достатъчно е голяма, за да чуе истината. В момента си ми сърдита, нали, Джанис? Е, аз също съм ти сърдита, защото като подчертаваш, че Кристъфър е с петнайсет години по-млад, намекваш, че ме използва. Правилно ли съм те разбрала?

Джанис се изчерви още повече и заби поглед в земята.

— Такова ли ти е мнението за Кристъфър?

Джанис беше прекалено съкрушена, за да отговори.

— Трябва също така да знаеш, че между нас имаше много сериозен разговор. Само че въпросът не беше дали Кристъфър ме

използва, а дали аз го използвам, за да преодоля смъртта на Грег. Не го използвам. Аз го обичам. Съжалявам, че това може би не съвпада с представата ти за една порядъчна майка, но аз имам чувства, имам нужди и съм самотна. Дори мисля за бъдещето си. Не съм чак толкова стара, Джанис! Просто съм по-възрастна от Кристъфър. Впрочем, кой може да определи кога човек е прекалено стар? Трябва ли да искам разрешение от семейството си, преди да започна да се срещам с някой мъж?

Джанис вдигна измъчен поглед. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Но, мамо, той е приятел на Грег. Той... той ти е повече като син.

— Не. Това е твое мнение, не мое. Връзката ни коренно се промени през последните осем месеца. Държа да ти кажа, че ние първо станавме много, много добри приятели, преди връзката ни да стане толкова интимна.

— Какво ще каже баба? — попита Джанис и в гласа ѝ прозвуча предизвикателство.

Лий се бореше с изкушението да се обърне за помощ към Кристъфър.

— Ще бъде ядосана и никак няма да ѝ е приятно, но баба ти не решава как да живея. Аз решавам!

— Е, виждам, че каквото и да кажа, няма да ти променя решението, така че си лягам. Цяла нощ съм те чакала и освен това, умирам от болки.

— Защо не се обади? Мисля, че си се досещала, че съм у Кристъфър. Веднага щях да си дойда.

— Защото исках да съм сигурна. Сега съм!

Джанис се завъртя на пета и се отправи към спалнята си. Кристъфър се приближи безмълвно до Лий и я пое в прегръдките си.

— Съжалявам — каза тя, готова да заплаче. — Сигурно си се чувствал ужасно.

— Точно както очаквах. Ти как си?

— И аз не съм очаквала нещо по-различно от Джанис. Изненада ме моята реакция.

— Изненада те?

— Мислех си, че ще потъна в земята от срам. Вместо това, когато започна да ме обвинява, открих, че се ядосвам. Какво право има тя да

диктува живота ми? Проблемът с моите деца е, че те винаги са ме приемали като безполово същество. За тях винаги съм била само „мама“. От смъртта на Бил винаги съм си била на мястото, когато са имали нужда от мен, и предполагам, си мислят, че вечно ще бъде така. Мисълта, че бих могла да имам нужда от мъж за „онова“, ги кара да настръхнат.

— Да си призная, и аз не очаквах да го кажеш.

— Кое? — Тя се отдръпна и му хвърли бърз поглед.

— Че връзката ни е сексуална.

— Защо не? Имам право на това в живота си, по дяволите! С теб или с който мъж си избира. Държах да го знае.

— Е, вече със сигурност е така.

— Кристъфър, не искам да се карам и с теб. И изобщо, не зная за какво спорим.

— Лий... Лий... Просто се опитвам да мисля за най-добрия начин, по който да поднесем новините на останалите от семейството ти, защото ще чуем много повече от това, което току-що чухме от Джанис, и ми се струва, че нещата доста ще се усложнят, когато се стигне до майка ти и до сестра ти. Те наистина ще се опитат да ти стоварят някаква вина.

Тя се сви в прегръдката му и притихна.

— О, Кристъфър, мразя, когато се караме. Обичам те. Искам да бъдем заедно, но виж какво става, когато опитахме още с първия човек, а аз дори не съм споменала за брак.

Този път се дръпна той и я изгледа изненадан.

— Искаш да кажеш, че мислиш за това?

— Ами разбира се, че мисля за това. Как бих могла да не мисля? Аз те обичам. Не искам да прекарам остатъка от живота си сама.

— О, Лий... Тогава ми обещавай, че ще се въздържаш да се ядосваш, когато ти кажат, че си ме „откраднала от люлката“, и когато те обвинят, че си една самотна, тъжна жена, която не знае какво върши, и че те използвам, и че ме интересува само къщата и колата ти, и кой знае още какво, и че ще ми омръзнеш, когато първата млада въртиопашка си разголи краката пред мен. Защото, ако не ме лъже интуицията, ще се наложи да чуеш всичките тези неща, а и много други. Но най-добрият начин да се пребориш срещу подобни атаки, е

да им покажеш, че сме щастливи заедно, и то не като се вбесяваш, окей?

Лий опря чело в брадичката му и стисна очи.

— Наистина ли ще ми кажат всичко това?

— Мисля, че да.

Постояха така известно време, като черпеха сили един от друг. Най-после Лий попита:

— А ти?

— Какво аз?

— Ще ти омръзна ли, когато първата млада въртиопашка си разголи краката пред теб?

Той сложи пръст под брадичката ѝ и я повдигна.

— Ти как смяташ?

— Мислила съм си за това... няма да те лъжа и да твърдя, че не съм.

— Не би било нормално да не си мислила, но това е нещо, в което не бих могъл да те убедя с думи. Точно тук е необходимо доверието. Ако кажа, че те обичам и искам да се обвържа с теб до края на живота си, ти просто трябва да повярваш, че съм искрен. Нали?

В отговор Лий нежно го целуна.

— Най-добре да отида да видя какво става със зъба на Джанис. Прекалено е опърничава, за да се върне тук, а ми се стори, че бузата ѝ е подута.

— Аз да остана ли или да си тръгвам?

— Остани. Дойде за закуска и ще ти я приготвя. Но първо ще видя Джанис.

Джанис лежеше с лице към стената.

— Замина ли си?

— Не, още е тук. Ще му приготвя закуска. Какво става с мъдреца ти? Накриво ли е избил?

— Всичко е възпалено. Трябва да се извади.

— Какъв е — горен или долен? Я се обърни.

— Няма нужда да се занимаваш с мен. Сама мога да се погрижа за себе си.

— Не бъди толкова опърничава. Няма да спра да се грижа за теб, просто защото ходя с него.

Лий сложи ръка на челото ѝ.

— Божичко, момиче, имаш треска. Вземала ли си аспирин?

— Да.

— Кога?

— Към три след полунощ.

— Ще ти дам още един. Много ли те боли?

— Не е крайно приятно...

— Отвори си устата. Искам да видя.

— Майко, възпален е и сигурно е и инфектиран. Какво има да гледаш? Просто ме остави на мира!

Лий се загледа в гърба на дъщеря си за миг и излезе от стаята с въздишка.

— Здравей — каза Лий и се облегна на рамката на вратата.

— О, здравей! — погледна я Джой през рамо.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. Как е Джанис?

— Спи. Вкисната е, след като ѝ извадиха мъдреците.

— Божичко, надявам се никога да не ми се случи. На Дени баща му казва, че още си е с мъдречи и никога не са му създавали никакви проблеми.

— Не е разстроена само от мъдреците.

— Какво друго?

— Сърдита е на мен.

— За какво?

— Ще бъда съвсем искрена с теб, Джой, защото наистина е много важно за мен.

— Сигурно е разбрала за вас с Кристъфър, а?

Лий не може да скрие изненадата си.

— Е, не изглеждаш много шокиран. Откога знаеш?

Той сви рамене.

— Видях ви една нощ да се целувате, но бях сигурен много преди това.

— И какво мислиш по този въпрос?

— Хм, страхотно е.

Лий се ухили. „Кой казва, че било по-забавно да имаш момиче? Синът си е син!“

— Наистина е сериозно, нали, мамо?

— Да, сериозно е.

— Така си го представях и аз. Значи жените на твоята възраст могат да се женят за мъже на неговата?

— Аз не познавам такива, а ти?

Джой отново сви рамене.

— Ще ти бъде ли неприятно, ако се омъжа за него?

— Естествено, че не. Защо трябва да ми е неприятно?

— Хората може да те дразнят, да ти казват, че майка ти краде деца и разни такива.

— Исусе! Хората са толкова досадни! Ако кажат нещо такова, значи изобщо не те познават. Нито пък Кристъфър.

— Той ми направи предложение миналата нощ.

— Да се омъжиш за него?

— Да.

— Джанис знае ли?

— Не още.

— Баба знае ли?

— Баба ти не знае нищо.

— Исусе! Сигурно ще си окачи въжето, като разбере.

Лий се разсмя.

— Не съм очаквала да чуя подобни думи от теб, младежо!

— Е, вече ги чу, така че моля за прошка. И какво ще отговориш на Крис?

— Казах му, че е примамливо.

— Искаш ли да се омъжиш за него?

— Да, искам.

— Но те е страх какво ще каже баба, нали?

— Баба, Джанис, Силвия, ти. Е, ти вече не. Явно, че приемаш идеята.

— Ама разбира се. От смъртта на татко си сама. Понякога ти се чудя как издържаш. Искам да кажа, понякога с Дени си говорим, нали разбираш? Както онази нощ, когато ви видях за пръв път да се

целувате. Обадих му се и му казах, че изглеждаш ужасно щастлива, откакто тръгнахте с Крис и че изглежда отдавна ги правиш тези неща.

— Имаш предвид да се целувам с момчета? Никога не съм се сещала, преди да се появи Кристъфър.

— Наистина ли, мамо? Тогава мисля, че си адски щастлива.

— Предполагам, че досега си разбрал колко много те обичам.

Лий го целуна по косата и отиде да се обади на Кристъфър, за да му предаде последните сведения за поведението на децата ѝ.

Джанис се върна в пансиона си все така резервирана към майка си.

Този ден Лий отиде на работа както обикновено и се върна къщи късно следобед, за да започне да приготвя вечерята. Най-напред влезе в пристройката, за да прехвърли сутрешното пране от пералнята в сушилнята. Тъкмо се качваше нагоре по стълбите, когато на вратата се позвъни.

— О, майко! Как се накани? И... Силвия...

Само преди половин час се бяха разделили със Силвия в магазина.

Пег Хилиър влезе с най-сериозен вид и си свали ръкавиците.

— Дошли сме да поговорим с теб, скъпа.

Лий веднага разбра, че не я чака нищо добро.

— О, басирам се, че знам за какво...

— Няма нужда да се басираш — прекъсна я майка ѝ. — Джанис ми се обади.

— Няма ли все пак да си съблечеш палтото, мамо? И да седнеш да изпием по едно кафе? Ти също, Силвия. — Лий погледна навън през прозореца. — Това ли е цялата армия или сте довели и други? Къде е татко... и Лойд? Би трябвало да присъстват и те, нали?

— Опитите ти да бъдеш злъчна въобще няма да ме впечатлят, Лий. Затвори тази врата и ми кажи какви дяволи са влезли в теб? Жена на твоята възраст да се занимава с едно момче на годините на сина ти!

Лий затвори спокойно вратата.

— Оставете си палтата на дивана. Ще направя кафе.

— Не искам никакво кафе! Искам обяснение!

— Първо на първо, не е на годините на сина ми. Той е на трийсет години и...

— А ти си на четиридесет и пет! Божичко, Лий, да не си се побъркала?

— Едва ли, мамо. Влюбих се.

— Влюбена! — Очите на Пер щяха да изскочат от орбитите си. — Така ли му викаш? Ти си спала с това момче! Джанис каза, че си си признала!

— Лий, това е толкова срамно! — намеси се Силвия.

— Значи, какво направи мама? Обади ти се незабавно, за да дойдете тук и да ме бомбардирате заедно?

— Аз съм съгласна с нея. Да ходиш с Кристъфър е безсрамие, но ние разбираме целия стрес, който си изживяла от смъртта на Грег. Естествено е да поискаш да се обърнеш към някого, но, Лий, момче на неговата възраст...

— Той не е момче! Ще престанете ли да го наричате така?

— Би могъл да се нарече и така, като се има предвид твоята възраст.

— Трябва да призная — каза Пег, — че от Крис никога не съм очаквала такава нещo. Струваше ми се толкова добър младеж. Към какво, за бога, се стреми?

— Да се стреми?

— Да, да се стреми! Мъж на неговите години с толкова стара жена...

— Толкова „стара“. Много ти благодаря, мамо.

— Може би ти се иска да се заблуждаваш, но мен не можеш. Той се е стремил точно към това, което получи! Но да го направи, след като си била толкова добра с него: отвори му вратите на дома си, прие го в семейството си, държеше се с него като майка. Като си помисля, че си го оставила да те прелъсти!...

— Майко, казах ти, че сме влюбени! Не съм се пъхнала в леглото на Крис още на другия ден след смъртта на Грег! Дватама се виждахме и прекарвахме толкова добре заедно. Едва след толкова месеци връзката ни стана интимна.

— Не искам да чувам за това! — Лицето на Пег още повече помръкна и тя извърна поглед.

Силвия пое щафетата.

— Признала си пред собствената си дъщеря, че си спала е него... Лий, какво мислиш да правиш?

— Значи вече ми е абсолютно забранено да се любя? Така ли? Значи от мен се очаква да бъда само една благовъзпитана мамичка, която да кърпи чорапите на децата си и да им готви любимите манджи, когато ѝ идват на гости? Значи нямам право на никакъв собствен живот?

— Разбира се, че имаш право на собствен живот — отвърна Силвия, — но, за бога, избери си някого на твоята възраст.

— Защо? Какво толкова лошо има, че съм избрала Кристъфър?

— Лий, бъди честна поне пред себе си. Всичко това е дяволски нелепо. От толкова години се отнасяш към него като със син. След това, когато Грег умира, двамата се сдушавате като крадци и скоро след това стигате до леглото. Как мислиш, че изглежда това? И колко време очакваш да остане при теб?

— Може би ще те заинтересува, Силвия, ако ти кажа, че Кристъфър ме помоли да се омъжа за него.

— Мили боже! — не се сдържа Пег и като сложи ръка на устата си, рязко се отпусна на кухненския стол.

— Да се омъжиш за него?! — Силвия също остана като препарирана.

— Да. И в момента мисля върху това.

— О, Лий, не знаеш какво правиш! Няма и година от смъртта на Грег... Вярно е, че имаш нужда от някого, който да ти помогне да изживееш тежката загуба, но да се обвързваш с някой толкова млад до края на живота си... Докога ще продължи всичко това?

— Докога продължават браковете и по колко развода има всеки ден в тази страна? Ако обичаш някого, значи му имаш доверие.

Пег вдигна поглед.

— Ти никога не пожела да отидеш на онези групови сеанси по психоанализа, но ако беше отишла, щеше да разбереш, че правиш точно това, което предупреждават, че не бива да се прави — спускаш се в една връзка от отчаяние. Ти си сама, преживя ужасната загуба на Грег и може би ще дойде време децата да те напуснат. Това ми е ясно, скъпа, но гледай напред. Когато станеш на шейсет, той ще бъде на четиридесет и пет. Наистина ли мислиш, че тогава няма да иска по-млада жена?

Лий отказа да отговори.

— Ами децата? — намеси се Силвия. — Няма ли да иска деца?

— Не.

— Това не е естествено.

— Това наистина вече не е ваша работа! С него сме говорили за всички тези неща, за които ми подхвърляте днес, и след като двамата сме се разбрали и искаме да се оженим, от вас очаквам просто да одобрите избора ми.

Пег реши да приложи нова тактика.

— Чудя се какво ли би казал Бил.

— О, господи! — Лий завъртя очи. — Бил е мъртъв, мамо. Аз съм жива. Имам много пълноценни години пред себе си. Не е справедливо от твоя страна да намекваш, че трябва да остана вярна на един мъртъв мъж.

— О, не ставай глупава! Не намеквам това. Но Бил е баща на децата ти. Какво може да бъде Кристъфър за тях? Кое то ме навежда на още една мисъл. Джанис ми каза, че преди известно време ти е признала, че самата тя има някакви чувства към него.

— Да, така беше. Но каза ли ти дали той някога ѝ е давал и най-малък повод, да си мисли, че чувствата им са взаимни? Не, не ѝ е давал. Отношението ѝ към Кристъфър усложни нещата за нас, но ние говорихме и за това и решихме, че собственото ни щастие все пак означава нещо. А ние сме най-щастливи, когато сме заедно.

— Значи няма да прекратиш тази връзка?

— Не, няма. Той ме прави щастлива. Аз го правя щастлив. Защо трябва да слагам кръст на това?

— Ще дойде ден, когато ще съжаляваш.

— Може би. Но това може да се каже за половината от случаите, в които човек взема някакво решение. От друга страна пък, може изобщо да не дойде ден, когато да съжалявам, и колко тъжно би било да правя такава огромна жертва напразно.

— И наистина ли ще се ожениш за него? — попита Силвия.

— Мисля, че... да.

— Виж, Лий, ако го правиш просто заради... е, нали разбираш...

— Струва ми се, че думата, която търсиш, е секс, Силвия. И ако наистина е така, не си мисли, че съм го правила с друг мъж след смъртта на Бил. Сексът е просто една част от връзката ни и мога

открито да призная, че след толкова години без мъж, усещането е наистина прекрасно. Но приятелството и уважението заемат не по-малко важна част.

Силвия се беше изчервила като рак и не знаеше къде да си спре погледа.

— Съжалявам, сестричке. Знам, че никога не говориш на тази тема, но ти започна първа.

— Разбрах, че в събота вечер си останала цялата нощ в апартамента му. Какво ще си помислят децата?

— Синът ми мисли, че ще се омъжа за него.

— Той е на четиринайсет години. Какво разбира?

— Познава Кристъфър. Обича го. Каза ми: „Хей, мамо, сигурно си много щастлива!“.

Пег изглежда презрително по-младата си дъщеря.

— И ако последваш съвета на Джой, убедена съм, че дълбоко ще съжаляваш.

— Смятам, че е най-добре да свикнеш с тази мисъл, мамо.

Пег зарови лицето си в шепи и подпря лакти на масата.

— Божичко, какво ще кажат приятелите ми?!

— А!... Ето че най-после стигна до същността на твоя проблем, нали, мамо?

— А не е ли проблем? — почти изсъска Пег. — Хората говорят, нали знаеш!

— Да, като се започне от собствената ми дъщеря...

— Недей да обвиняваш Джанис! Тя постъпи съвсем правилно, като ми се обади.

— О, да, забелязвам. Било е толкова вълнуващ разговор. Но това си е истина, мамо. Най-голямата ти тревога е какво ще си помислят хората. Винаги си била толкова загрижена за това. Какво ще си помислят, ако пусна Винс Джип на погребението на сина си? Какво ще си помислят, ако го погребя с любимата му шапка? Какво ще си помислят, ако се омъжа за един красив трийсетгодишен мъж, вместо за някой съсухрен господинчо, който да ми подхожда, като излизаме в града! Е, мамо, истината е, че на мен не ми пука какво мислят. Защото, ако си навеждат носовете, когато мина покрай тях, значи не са приятели, на които мога да държа.

— Винаги те е бивало в приказките, Лий, но този път това няма да ти помогне. Хората ще си шушукат зад гърба ти. Непрекъснато ще задават разни двусмислени въпроси на децата ти и няма да има човек в кънтри клуба ни с баща ти, който да не ни попита вярно ли е, че той е само на трийсет.

— Тогава им отговори честно, мамо. Защо не можеш да го направиш? Защо не можеш просто да кажеш: „Да, на трийсет е и е много добър мъж, който е мил, внимателен и загрижен за близките си и с когото дъщеря ми е щастлива, и никога не е бяла по-щастлива от смъртта на първия си съпруг досега“. Защо не можеш да го кажеш, мамо?

— Да прехвърля вината върху себе си, сякаш аз съм причина за тази срамна ситуация. Лий, започваш да ме изкарваш от търпение!

— Мамо, винаги съм те обичала, но ти никога не си била способна да признаеш, че не си права, а този път наистина не си!

— Лий, за бога! — смъмри я Силвия.

— Ти също, Силвия. И ти грешиш. Обичам този човек. Ще се омъжа за него и ще бъда щастлива.

— Е, жени се тогава! — Пег скочи от стола си и се запъти с широка крачка към хола да си вземе палтото. — Но да не си го довела в къщата ми на Великден!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В цветарския магазин отношенията се изопнаха. Още на другия ден Силвия започна да гледа Лий изпод вежди, докато останалите не съвсем умело се преструваха, че не забелязват нищо. Непрекъснато ѝ мърмореше за връзката ѝ, като я упрекуваше, че се била държала ужасно с майка си и че давала лош пример на децата си. Дори собствените ѝ деца подхвърляли разни неща!

— Откъде са разбрали? — попита я Лий.

— Подслушвали, докато си говорим с Бари.

— О, страхотно! Много ти благодаря, Силвия.

Сестра ѝ хвърли на масата куп пликове за картички, с които си играеше несъзнателно, докато говореха.

— Не съм аз виновната, Лий, така че внимавай! Все някой трябва да те вразуми. А кой би могъл да го направи? Мама? Джанис? И двете са толкова ужасени, че не могат дори да говорят с теб!

За съжаление, Силвия се бе оказала права. Джой отпразнува петнайсетия си рожден ден без Джанис, която си бе останала в училище и само му изпрати картичка. Пег и Орин изпратиха подаръка си по пощата и се обадиха с извинението, че не могат да дойдат за тортата, защото правели някакъв мост в устата на Орин този ден и венците му били възпалени.

Лойд обаче дойде и донесе на Джой една синя фланелка с голямо бяло „А“ отпред за следващата година, когато щеше да постъпи в гимназията на Анока. Тримата отидоха в любимия ресторант на Джой. По време на вечерята Лойд прошепна дискретно на Лий:

— Тази година компанията май не е много голяма. — И добави: — Сигурно ти е много тежко?

Един ден по обяд Орин дойде в магазина и заяви:

— Лий, излизаме на обяд!

Докато обядваха, той многократно ѝ натякна колко е разстроила майка си, че трябва да престане с тези нейни глупости и че трябва да каже на това „момче“ да си намери някоя на неговата възраст!

Най-накрая Лий не издържа.

— Всичките сте лицемери! Кристъфър беше много добър, когато ме успокояваше и беше единствената ми опора след смъртта на Грег. И когато вземаше Джанис от летището и ви изпращаше съболезнователни картички и поемаше всички задължения, които иначе трябваше да легнат върху вас! Но сега, след като вече е бил в леглото ми, се отнасяте към него — и към двама ни — като към някакви сексуални манияци. Впрочем, това е обидно и за самите вас!

Обядът приключи в напрегната атмосфера.

Лий се обади на Джанис в колежа, както правеше обикновено всяка седмица. Попита я кога ще си дойде вкъщи и получи грубия отговор:

— Не знам.

Разговорът с баща ѝ моментално стана достояние на цялото семейство и тя бе принудена да чуе още една проповед за „правилното“ и „неправилното“.

Кристъфър позвъни в четвъртък.

— Облечи си нещо класическо. Тази нощ съм свободен и искам да те заведа на вечеря в Сейнт Пол.

Във въртящия се ресторант, откъдето се виждаха премигващите светлини на половината град, той ѝ поднесе един пръстен с огромен диамант.

— О, Кристъфър!... — възкликна Лий. — О, но какво е това... Какво си направил?!

— Обичам те, Лий Рестън. Искам да ми станеш съпруга.

Крис хвана ръката ѝ и сложи пръстена.

— Толкова е голям!... И какво ще правя с него, когато по цял ден се ровя в пръстта и цветята?

— Пъхни го в едно чекмедже и си го слагай само когато си вкъщи. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя вдигна поглед и усети как очите ѝ започнаха да се пълнят с влага.

— О, Кристъфър, не мога да повярвам, че това се случва. Искам... знаеш колко искам. Но как да го направя? Всичко останало в живота ми се разпада. Съжалявам... Не мога да нося това — изрече Лий с най-нежния си тон, свали пръстена ѝ го постави обратно в кутийката. — Просто не мога. Прекалено е красив за мен...

Крис изглеждаше толкова отчаян и обезсърчен, че ѝ беше трудно да срещне погледа му. Хвана ръцете ѝ и ги сложи върху масата.

— Лий, не прави това! Моля те!

— Знаеш какво ще кажа, нали?

— Недей! Не го казвай, моля те...

— Но всички се обърнаха срещу мен. Всички!

— Освен Джой.

— Да, освен Джой. Но и той става потърпевш. Джанис не дойде за рождения му ден, баба му и дядо му — също. Със Силвия почти не си говорим в магазина. Бизнесът ни започва да куца от тези изопнати отношения. Какво да направя?

Крис погали дланите ѝ. Изражението на лицето му бе станало още по-тъжно и от дългото му мълчание Лий разбираше, че съзнава проблемите, които бе създал в живота ѝ, и че ако се омъжеше за него, те сигурно щяха да се задълбочат. Нямаше никакво намерение обаче да пусне пръстена обратно в джоба си.

Дойде сервитьорът и донесе поръчаните блюда — димящи съблазнително и всяко от тях истинско произведение на изкуството. Измърмориха по едно „благодаря“ и взеха вилиците си, като се преструваха, че се хранят, но само разбъркваха храната.

Лий продължи с натежал от болка глас:

— Знаеш колко съм държала винаги на семейството си. Положих толкова усилия да не се разруши след смъртта на Бил. Мама и татко винаги бяха до рамото ми, готови да ми помогнат, а със Силвия бяхме най-добрите приятелки. Когато отворихме магазина, се разбирахме толкова добре, че дори мама не можеше да повярва. А сега... — Тя сви рамене. — Сега всичко се разпада...

— И ти решаваш да ме разкараш.

— Не говори така.

— Но това е истината. Мислех, че връзката ни означава нещо, но ти си готова да ме зачеркнеш, защото семейството ти не я одобрява. Как предполагаш, че се чувствам?

— Мен също ме боли, Кристъфър.

Той се загледа в нощния град през прозорците. Когато ресторантът се завъртя, гледката се смени — далечният хоризонт над Минеаполис отстъпи място на тъмната лента на реката.

— Лий, никога не съм казвал и думичка срещу семейството ти. Мисля, че като изключим това, което ти причиняват, всички те са чудесни хора. Но сега са настръхнали не срещу мен, а срещу възрастта ми. Убеден съм, че знаят, че съм свестен, че съблюдавам закона и съм честен човек, който ще се отнася към теб с любов и уважение до края на живота си. Но съм само на трийсет, а ти си на четиридесет и пет и затова казват, че си полудяла, и че това няма да продължи, и ти пълнят главата с всички тези глупости! Това обаче е дяволски несправедливо и ти грешиш, като се поддаваш на натиска им!

— Може и да греша, но за момента не може да се направи нищо.

— За момента? Какво означава това?

Лий въздъхна дълбоко и произнесе думите, които разкъсаха собственото ѝ сърце:

— Това означава, че мисля да не се виждаме за известно време...

Крис остана неподвижен, сякаш да понесе по-леко удара. И двамата знаеха, че „за известно време“ може да означава безкрайно. Ако семейството ѝ успееше да се наложи сега, дали щеше да си промени отношението в бъдеще?

Той стисна зъби и отправи поглед отново в далечните светлини. Лицето му се бе превърнало в каменна маска.

— Моля те, Кристъфър, не гледай по този начин. Аз също не искам да е така.

Той остана все така вгълбен в себе си. Най-последно взе салфетката от скута си, сгъна я, остави я до чинията си и без да я погледне, каза:

— Щом това трябва да приключи, нека приключи без груби думи. Няма смисъл да те натоварвам с допълнителни отрицателни емоции. Но, ако нямаш нищо против, Лий, предпочитам да си тръгна веднага. Не съм гладен.

Пътуваха от центъра на Сейнт Пол до Анока трийсет минути. През цялото време Крис беше болезнено галантен. Лий имаше усещането, че в гърдите ѝ се издува някакъв балон, който отнема все повече и повече от въздуха ѝ, притиска дробовете ѝ и заплашва всеки момент да се пръсне. Сърцето я болеше. Очите ѝ горяха. Искеше ѝ се Крис да се бе разгневил, разкрещял, да кара като бесен. Вместо това той продължаваше да запазва съвършено, стоическо спокойствие.

Когато пристигнаха, остави двигателя включен и заобиколи предницата, за да ѝ отвори вратата. После я хвана над лакътя, докато

вървяха по заледената алея към входната врата.

Лий се спря, разкъсвана от усещането за това, което прави. Изпитваше вече болката от празнотата, която със сигурност щеше да я затисне с още по-голяма сила, след като Крис си заминеше.

Тя вдигна поглед.

Той вдигна поглед.

И в мига, в който погледите им се срещнаха, нечовешкото му самообладание му изневери. Притисна я към себе си с всичка сила и я целуна с цялата болка от принудителното сбогуване. В тази целувка бе събрана цялата му любов, чувството му за собственост, мъкмата и обидата. В следващия миг Крис отново се отдръпна.

— Няма да ти се обаждам. Ако искаш да ме видиш, знаеш къде съм.

Извърна се рязко, взе стъпалата на два скока и се отдалечи към колата си.

И преди беше плакала така. Три пъти в живота си беше плакала толкова неутешимо, така че и сега щеше да го преживее. Беше зловещо, всепоглъщащо и изтощително, както когато бе плакала за бебето Грант... и за Бил... и за Грег. Разликата беше, че този път изборът беше неин.

И все пак, какъв друг избор имаше?

Беше жена, която не е свикнала да живее в безнадеждност, така че въпросът ѝ се струваше чужд и непознат, колкото пъти и да го повтаряше в ума си тази нощ. Изведнъж в съзнанието ѝ замъждука един друг въпрос и започна постепенно да набира сила: „Как е възможно хора, които те обичат, да те хвърлят в такъв ад?!“. Продължаваше да усеща по устните си прощалната целувка на Кристъфър, виждаше го как се обръща и тръгва бързо към колата, чуваше ядното затръшване на вратата и гумите ѝ за кой ли път изпищяваха. Експлорърът набираше бясно скорост и реवेशе, като задницата му се унасяше напречно на улицата, хвърляйки сняг и кал до отсрещния ѝ край.

Така караше той, полицаят.

Пазителят на закона.

Мъжът, чието сърце беше разбила.

Самата тя с разбито сърце лежеше на леглото си и хлипаше толкова силно, че Джой се събуди, откряна вратата на спалнята ѝ и прошепна уплашено:

— Мамо?... Мамо?... Какво е станало, мамо?!

Не можеше да му отговори, не искаше да отговори, продължаваше да плаче и остави Джой да се тревожи и да се чуди на неадекватната си майка. Плачеше с цялата болка на изоставена жена. Риданията разтърсваха цялото ѝ тяло няколко часа. Оплакваше горчиво самата себе си и не знаеше как ще изкара самотните дни без Крис. Кой щеше да я подкрепи, когато имаше нужда от подкрепа, и да я разбере, когато понякога имаше нужда да си поплаче, и да бъде до нея в миговете на щастие? Лежеше просната на една страна — инертна, неспособна да направи нищо за себе си — да стане и да си потърси нов пакет салфетки, да се мушне под завивките, да си свали дрехите или бижутата. Слепоочията ѝ пулсираха. Очите я боляха. Носът ѝ беше възпален. Не можеше да въздъхне, без да потрепери цялата. „Не искам да плача повече. О, нека да не плача повече!“ Но само мисълта за това предизвикваше нови сълзи.

Събуди се в 10.15 и веднага скочи, когато видя часовника. Беше закъсняла с повече от час за работа! Успя да се изправи, но веднага се отпусна обратно, притискайки с две ръце главата си от болки. Покривката на леглото беше омачкана като топографска карта. Калъфката на възглавницата ѝ трябваше да се изпере. В краката ѝ се въргаляха цял куп изпомачкани салфетки.

„О, Господи! О, Господи! О, Господи! Помогни ми да изкарам само този ден и след това ще се оправя!“

Когато най-после се насили да стане, някой почука на вратата.

— Мамо, добре ли си?

— Джой, какво правиш вкъщи? Не си ли на училище?

— Днес не отидох.

Изведнъж Лий осъзна колко го е изплашила. Затвори очи и сложи ръка на челото си, като се опитваше да спре неприятното пулсиране.

— Мамо, какво е станало?

Струваше ѝ се, че ѝ говори от половин миля. Заклатушка се към него и го прегърна почти без сили.

— Снощи скъсахме с Кристъфър...

— Защо?

От простикия му въпрос очите ѝ отново се напълниха със сълзи и стаята се размаза пред погледа ѝ.

— Всички се правят на интересни, затова. И е толкова несправедливо, и аз... аз...

Проклетите сълзи отново се появиха. Тя увисна на раменете на Джой и му показва нагледно какво правят момичетата, когато загубят приятеля си, засрамена, но неспособна да се овладее.

Той я прегърна непохватно.

— Всичко е наред, мамо. Не плачи. Аз съм тук.

— О, Джой, извинявай... Извинявай... Не исках да те... да те плаша...

— Божичко, помислих си, че е нещо ужасно, че имаш рак или нещо подобно. Ако е само това, защо не минеш да го вземеш и да дойдете тук? Той наистина те обича, мамо. Казвам ти, че те обича.

Най-после Лий се овладя и се отдръпна от прегръдката му.

— Ех, ако беше толкова просто...

Тя се затътри към банята. Запали лампата, приближи се до огледалото и измърмори:

— Боже милостиви!

Джой застана на прага.

— Имаш вид на човек, който е минал през месомелачка.

— О, благодаря.

— Не мислиш ли, че е по-добре да се обадиш в магазина и да кажеш на леля Силвия защо си закъсняла?

— Нищичко няма да ѝ казвам — отвърна тя с равен глас, — освен че днес няма да ходя на работа. Ако не ѝ харесва, може да си закачи някой скапан гладиол. Ами ти? Мисля, че е най-добре да се обадя в училище и да кажа, че ще те закарам по-късно.

— Не може ли да не ходя днес, мамо?

— Да не ходиш?

— Хайде да се чупим и двамата. Все ще измислим как да си прекараме.

През тъмния облак на отчаянието от изминалата нощ започна да се прокрадва ведро небе.

— Искаш да кажеш, че държиш да прекараш деня, като се пошляеш навън с една стара жена с червени петна навсякъде по лицето, чиито очи приличат на вътрешностите на крава?

— Да — отвърна Джой, като се ухили насреща ѝ. — Звучи забавно.

Лий се облегна на стената и продължи да го гледа учудено.

— И какво ще правим?

— Не знам. Бихме могли... — Той се замисли за миг, след това продължи с грейнало лице: — Да отидем да изиграем няколко игри във видеото или да минем по магазините, или... Какво ще кажеш, да отидем някъде да закусим и след това да си направим една сутрешна разходка? Може аз да карам.

Някъде дълбоко в нея започна да се надига смътна усмивка, която скоро изби на физиономията ѝ.

— О, значи това ти е мотивът, така ли?

— Всъщност, това за колата току-що ми хрумна, но цялата програма ми се вижда по за предпочитане, отколкото да ходя на училище.

Лий пристъпи и го целуна по челото.

— Окей, приема се. Дай ми половин час да се оправя и съм готова за излизане.

Денят се превърна в една от онези малко на брой цветни страници от книгата на живота, към която щяха да се връщат много пъти в бъдеще. Никога не го бяха правили преди — да се „чупят“. Лий бе възпитавала децата си в строгия дух на Средния Запад, но този ден, в който за пръв път напълно бе забравила за него, я свърза с Джой толкова здраво, колкото не би било възможно и чрез най-съвършените методики. Джой ѝ разказа за приятелката си Санди — колко била хубава — и ѝ призна, че бил започнал да изпитва „онези чувства“. Лий му разказа за Кристъфър почти по същия начин.

Говориха какъв ще стане Джой, като порасне.

— Не искам да бъда ченге — каза той.

Това им напомни за Грег и двамата се замислиха колко хубаво би било да е жив сега.

Джой я попита дали го е правила друг път — да се „чупи“ — с Джанис или Грег. Лий му отговори, че не е, тъй като е била прекалено заета след смъртта на баща му. Безпокояла се, че всеки час отсъствие би могъл да повлияе зле на магазина.

Джой ѝ каза, че такава я харесва много повече.

— Каква? — попита Лий.

Той вдигна рамене.

— Не знам. Просто си... по-щастлива, по-свободна. Даже... току-що го доказа. Преди една година никога нямаше да ми разрешиш да не отида на училище. Щеше да ме напъхаш в колата и да ме закараш и нямаше да можем да си прекараме така заедно. Много си се променила, откак се появи Кристъфър.

— Така ли? — рече тъжно тя.

— Не си ли го забелязала?

„Дали наистина Кристъфър ме е променил? Или смъртта на Грег? Или просто съм остаряла и помъдряла?“

— Е, сине, това беше ужасна година. Никой не би могъл да преживее тези неща, без да се промени. Все пак, радвам се, че ти харесвам повече.

Джой я погледна право в очите.

— Не им позволявай да те разкъсват така, мамо. Имам предвид баба, леля Силвия и Джанис. Знам, че са ти наговорили всякакви работи, но аз мисля, че трябва да се омъжиш за Крис.

Лий го прегърна.

— Искам да го направя, сине, но това причинява толкова пукнатини в семейството ни.

— Хм, какво разбират те!

Неочакваната му подкрепа съживи сърцето ѝ.

— Благодаря ти, момчето ми. Това, което ми каза, означава много за мен. Целият този ден означава много. Миналата нощ не знаех как ще мога да издържа без Кристъфър. Но ето, ти ми помогна много да изкарам първия ден, а ако преодоля и следващия, ще се справя и с тези, които ме очакват.

— Значи, няма да се виждате повече?

— Не, няма.

— Знаеш ли какво мисля, мамо? Мисля, че правиш голяма грешка.

Как бавно се точеше времето без тласъка на очакваното щастие, който да го ускорява. Колко тягостни бяха часовете в магазина без мисълта за удоволствията след работното време. Колко тъжно бе да живееш сам, след като си живял толкова време заедно с някого.

Спомените бяха навсякъде.

Крис бе оставил до телефона ѝ един фирмен химикал на полицейското управление на Анока, на който бе гравирано: „При спешен случай позвънете на 911“. Струваше ѝ се, че всеки ден е спешен случай, в който тя се опитваше да запълни по някакъв начин вакуума на едно безсмислено съществуване. Не минаваше вечер, в която да не се изискват огромни усилия от нейна страна да се сдържи да не позвъни на този номер.

Храната, която приготвяше, ѝ напомняше колко я обича Крис. Докато гледаше Джой да яде на другия край на масата, Лий си мислеше как само след три години той ще завърши гимназия. „И тогава? Завинаги ли ще се храня сама?“

Веднъж случайно отвори шкафа и намери вазата, в която бе държала розите, които Кристъфър ѝ беше изпратил до случайния ѝ ден. Безброй пъти всеки ден черно-белите коли на полицията минаваха покрай витрините на магазина ѝ. При всяко преминаване сърцето ѝ се преобръщаше и в гърдите ѝ оставаше празнота и потиснат копнеж през целия ден. Но вечер беше най-страшно — да лежи сама в леглото, да усеща болезнено липсата му, както с ума, така и с тялото си, и да се пита колко ли още хубави години ѝ остават, да се опитва да се примири с факта, че ще ги прахоса само за да угоди на капризите на семейството си. Всяка вечер към единайсет се бореше с непреодолимото желание да вдигне телефона и да каже: „Здравей, какво става? Как мина денят? Кога ще се видим?“. Една нощ набра номера, но при първото позвъняване затвори апарата, захлупи се по очи и заплака.

Опитваше се да скрие отчаянието си от Джой, но то си живееше в нея като паразит, изсмуквайки жизнеността ѝ и способността ѝ да се радва на живота, както преди.

Когато бе отпратила Кристъфър, с него бе отпратила и своя оптимизъм, чувството си за хумор, задоволството си, щастието — всички положителни сили, които бяха ръководили живота ѝ досега. Мъчеше се да си ги възстанови, но опитите ѝ да показва предишния си дух, поне заради Джой, по-скоро будеха съжаление и Лий го съзнаваше.

Съвсем същото беше и с Кристъфър. Дните му без нея го превръщаха в един безцелен механизъм. Работеше. Хранеше се.

Вдигаше тежести. Тренираше в залата за стрелби. Закара си колата за подмяна на маслото. Заведе Джъд на един филм с Брус Лий. Чудеше се как да избяга от апартамента си с толкова спомени за Лий в него, докато започнеш смяната му. Правеше това, което трябваше да прави. Даваше униформата си на пране и гладене. Чистеше с прахосмукачката. Поливаше цветята. Сменяше си спалното бельо. В него още се усещаше нейният мирис — на козметика, на секс, на жена. Спомените изплуваха, сякаш от вдигащата се пара, когато пусна чаршафите в пералнята.

Беше оставила малко шишенце с лосион за ръце в банята. След като престанаха да се виждат, понякога Крис го отваряше и го миришеше както алкохолик, който принудително е спрял да пие.

Имаше и други спомени.

В банята — половин кутийка презервативи.

В хладилника — някакъв странен сладкиш с много особен вкус, който веднъж бе купила импулсивно.

В експлоръра — пакетче салфетки от последния път, когато бе настинала.

В хола — диванът, на който за пръв път се бяха изтегнали заедно един до друг; подът, върху който се бяха любили; радиото, което свиреше, докато го правеха; цветята, които му беше оставила след смъртта на Грег, в чиято пръст тя често бръкваше внимателно с пръст, за да провери влагата.

В живота му без нея през тези дълги денонощия в края на зимата самотата придоби нови измерения.

Не се видяха близо шест седмици.

Един понеделник сутринта Кристъфър отиде в прогимназията „Фред Мур“, за да предаде някакви документи на дежурния полицейски служител в нея. Тъкмо се приближаваше към остъклената врата на кабинета, когато тя се отвори и отвътре излезе Лий.

Двамата се спряха като заковани. Сърцата им забиха неравно. Бузите им поруменяха.

— Лий...

— Здравей, Кристъфър.

Тя посегна към гърдите си, сякаш въздухът не ѝ стигаше. Коридорите бяха тихи и пусати, тъй като първият час беше започнал.

— Какво правиш тук?

— Тази седмица прах анцуга на Джой и той, естествено, забравил да си го вземе тази сутрин, та дойдох да му го донеса. А ти какво правиш тук?

— Нося едни документи на дежурния полицай.

Опитаха се да измислят нещо друго, което да си кажат, но нищо не им идваше на ум. Единственото, което имаше значение в момента, беше да се гледат отново в очите и да си изпращат безмълвните послания, в които нищо не се беше променило — болката и копнежът си оставаха в тях. Стояха лице в лице и пиеха жадно подарените мигове, усещайки как сърцата им се съживяват, след като са били мъртви толкова време.

Но не можеха да стоят безкрайно така — с разделени устни и кипящи чувства.

Крис пръв се съвзе, премести тежестта на другия си крак и нави документите на руло.

— Е, как... Как е Джой?

— Много добре.

— Останалите?

— О, всички са добре. Как е Джъд?

— Документите са за него. Съдът го настани на постоянен пансион и мисля, че сега е много по-щастлив. Живее в една къща с още четири деца и всяко от тях е от различна етническа група.

— О, добре. Толкова се радвам. Знам колко си загрижен за него.

Замълчаха за миг.

— А ти какво правиш?

На лицето ѝ бе изписано и възхищение, и благодарност — приличаше на хипнотизирана. Престори се, че не е чула въпроса му, а от устните ѝ се изтръгна признанието:

— Господи, толкова ми липсваше!

— Ти също ми липсваше — каза той, без да се опитва да крие болката.

— Всяка вечер към единайсет съм посягала към телефона да ти се обадя.

— Абсолютно същото се отнася и за мен.

— Знам. Точно затова е толкова тежко.

— Значи нищо не се е променило в семейството ти?

— Не говоря много с тях.

— Толкова ли е зле? Мислех, че без мен нещата ще се оправят.

— Не знам... — прошепна Лий.

Желанието вече започваше да трепти дори във въздуха между тях.

— Тогава защо се подлагаш на всичко това, Лий?

— Защото... аз... аз...

Ако кажеше още една думичка, Лий щеше да заплаче, така че реши да преглътне извинението си.

— Все още проблемът с възрастта, нали? Не са само те, това е и в теб.

Вратата на кабинета се отвори и в коридора излязоха двама ученици, които си говореха нещо. Лий и Кристъфър стреснато отстъпиха по крачка назад.

— Е, аз... трябва да тръгвам. Чакай ме за тези неща.

Крис посочи с поглед към документите.

— Разбира се. Освен това, не е нито времето, нито мястото...

— Хубаво беше, че те видях. Всеки път, когато минавам покрай магазина, се надявам да те зърна на прозореца, но...

Той сви рамене и остави изречението си недовършено.

— Кристъфър...

Лий протегна ръка, сякаш да го задържи, но разстоянието между тях бе твърде голямо, за да го докосне. Крис се пресегна зад себе си за бравата.

— Единственото, което се иска от теб, е да се обадиш, Лий.

С тези думи той влезе вътре и я остави да стои в пустия коридор.

Всичко, което бе постигнала, рухна през тези няколко минути, докато гледаше лицето му, слушаше гласа му, копнееше по него... Никога не беше изпитвала такъв непреодолим копнеж, както през тези мигове. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите и кръвта ѝ лудо пулсираше.

На следващия ден и на по-следващия трябваше само да си припомни срещата им, за да изпита същото чувство, което я бе пронизало тогава — от ясното съзнание до най-тъмните кътчета на либидото ѝ. Колко простичко ѝ беше отговорил. Необходимо бе само да пристъпи в своята сфера, за да трансформира необичайното и нереалното в нещо съвсем обикновено.

В съвсем реалната и зловеща тишина на дома ѝ обаче покрусата пак се стовари върху нея. Отново започна да плаче често, не схващаше

какво ѝ говори Джой, въздишаше и почти не обръщаше внимание на домашните си задължения. Крехкото примирие, което бе започнало да се заражда между нея и Силвия, претърпя нова криза, когато един ден сестра ѝ подхвърли:

— Лий, Бари се запознал с един мъж в службата, който е долу-горе на твоята възраст...

— Не, благодаря.

— Е, няма ли поне да ме оставиш да довърша?

— Задължително ли е? Значи, да те оставя да ме свържеш с този мъж и да злорадстваш над това, което причини на мен и Кристъфър.

— Не злорадствам.

Лий ѝ хвърли убийствен поглед.

— Е, можеш спокойно да злорадстваш. Ако не бяхте вие, досега щях да се омъжа.

Силвия благоволи да се изчерви.

Лий завърза дванайсет нарциса с целофанената панделка, направи двата ѝ края на спирали и ги постави във водата.

— Мислих много, Силвия. Ще проявиш ли някакъв интерес, ако ти предложи да откупя твоя дял от бизнеса?

Силвия остана с отворени уста.

— Божичко, Лий, толкова ли е сериозно?

— Мислех си дали да не ти продам своя, но все още имам нужда от постоянен доход. На Джой му остават три години до завършване на гимназията и трябва да помисля как ще му помогна да изкара колеж. Освен това, трябва да имам с какво да се занимавам, след като и той се махне от къщи. Ето защо реших, че е по-добре аз да изкупя твоя дял, вместо да е обратното.

Силвия докосна ръката ѝ. Откак се бяха спречкали, това бе първото им докосване.

— Наистина ли го искаш, Лий?

— Да, мисля, че наистина го искам.

— Е, аз пък не искам.

Лий понесе букетите към витрината.

— Помисли за това.

На другия ден майка ѝ се обади вкъщи, очевидно предупредена от Силвия, че Лий е започнала да показва признаци на постепенно откъсване от семейството.

— Лий, с татко ти си мислехме да ви поканим с Джой на вечеря през седмицата.

— Съжалявам, мамо, не можем.

Пег беше зашеметена, също както и Силвия.

— Но...

— Мамо, тъкмо съм сложила нещо на печката. Не мога да говоря в момента.

— Добре. Е — обади ми се.

Лий не й отговори. Стори й се невероятно, че е успяла да смени тактиката спрямо майка си.

Джанис, разбира се, също се обади. Явно беше, че телефоните и на трите направо са прегрели.

— Здравей, мамо...

— Здравей, Джанис — отвърна й хладно Лий.

— Как си?

— Самотна.

„Три на нула за мен“ — помисли си тя, докато Джанис се чудеше как да продължи.

— Мамо, обажда ми се баба. И каза, че искаш да се оттеглиш от бизнеса с леля Силвия. Не можеш да го направиш!

— Защо?

— Защото... защото е толкова успешен и обичаш тази работа.

— Знаеш ли, Джанис... беше. Но сега вече ми се струва безсмислено.

— Но ти си такъв специалист!

— Това не ми дава ни най-малко удовлетворение.

— Ако си дойда тази седмица, можем ли да поговорим по този въпрос?

— Не. Това е решение, което искам да взема самостоятелно. И освен това уикендът ще бъде много натоварен. В събота съм на работа, а в неделя след църква ще приготвяме сладкиши. Следобед имам намерение да изляза с Дона Климантс.

Още веднъж бе изумила дъщеря си, като дори не бе направила опит да й се моли да си дойде, за да се помирят най-после. Лий откри, че не иска да се помирява. Гневът беше надделял и това я караше да се чувства по-жизнена, отколкото в началото на този разрыв. Когато Джанис затвори, тя си представи как дъщеря й стои неподвижна с ръка

на телефона и се взира в стената, замислена върху разрива, който заплашваше да ги раздели окончателно.

Гневът обаче започна да разяжда душата ѝ още на следващата седмица, след като бе скъсала с трима души, които значеха толкова много в живота ѝ.

Ставаше все по-груба в магазина.

Разплакваше се най-неочаквано.

Стана рязка с Джой, без да го е заслужил ни най-малко.

Една вечер след храна той влезе в банята и я завари коленичила да търка с парцала около тоалетната чиния. Беше застанала с гръб към него и нямаше как да я види, че плаче.

— Какво правиш, мамо? — попита най-невинно Джой.

— Какво искаш да кажеш с това: „Какво правиш“? — тросна му се тя. — Не виждаш ли какво правя? Мия тоалетната, която опикаваш непрекъснато! Всички момчета ли не улучват тези големи дупки? И след това оставят на майките си да мият? Отмести се! Пречиш ми!

— Ако искаш, мога да измия аз — отвърна Джой, обиден от внезапната атака.

— О, разбира се, сега можеш да го измиеш! След като вече е готово. Хайде, мръдни малко!

Джой се оттегли тихо и се затвори в стаята си. Около полунощ чу майка си да хлипа по същия начин, както в нощта, когато бяха скъсали с Кристъфър.

Телефонът в магазина иззвъня и Силвия вдигна слушалката.

— Лойд е — каза тя.

Лий избърса ръце в ризата си и в душата ѝ се прокрадна някаква надежда. Лойд винаги я караше да се чувства по този начин, а толкова отдавна не го беше виждала, нито бе говорила с него.

— Здравсти, Лойд.

— Здравей, скъпа.

— О, толкова се радвам да те чуя!

— Как са нещата из магазина днес?

— Затрупана съм с нарциси и върбови клонки. Това дали означава, че пролетта е дошла?

— Така трябва да е, защото изкарах някаква пролетна настинка. Напоследък се чувствам малко като в кафез и се чудех дали ще имаш

нещо против да разведриш живота на един самотен старец, като излезеш да вечеряш с него.

— Тази вечер?

— Така си мислех. Какво ще кажеш за по една хубава сочна пържола във „Виниард“?

— О, Лойд, звучи чудесно!

— Мислех да мина да те взема в седем.

— Ще те чакам.

Когато Лий затвори, забеляза, че Силвия я наблюдава заинтригувано, но не сподели нищо с нея.

Лойд поръча гарафа червено вино. Когато сервитьорката напълни чашите им и се оттегли, той отпи една глътка и каза:

— Е, ще мина направо на темата, Лий.

От спокойния му, делови тон Лий усети, че кръвта започва да се качва в главата ѝ.

— На темата Кристъфър Лалик.

— О, Лойд, не и ти!

— Не, не и аз. Не съм в редиците на онези заблудени глупаци, които смятат, че имат право да ти диктуват как да живееш.

— Не си ли?

— Да, не съм. Дойдох тук да те вразумя малко, но не с разум като техния. Какви са тези работи, дето чувам, че си казала на Кристъфър, че няма да се виждате повече?

— Сигурно Джой ти се е обаждал...

— Той ми се обажда най-редовно. И ми казва колко е трудно да се живее с теб напоследък и как по цели нощи плачеш и не спиш. Неотдавна ми разказа за разговора, който сте провели по време на разходката си. Между другото, това момче не би могло да получи похубав подарък от един така прекаран ден и с право смята, че си най-страхотната майка на света. Но да се върнем на темата. Скъсала ли си с Кристъфър?

— Да.

— Много благородно... и много неразумно, не мислиш ли?

Лий беше прекалено шокирана, за да отговори. Лойд сложи длан върху нейната на масата.

— Лий, скъпа, познавам те отдавна. Виждал съм те тъжна, виждал съм те и радостна, но никога не съм те виждал по-щастлива, отколкото през тези няколко последни месеца, когато се виждаше с този млад мъж. Ако това не те обижда, мога да ти кажа, че не съм сигурен дали си била толкова щастлива, дори когато се омъжи за сина ми. Убеден съм, че той ще ми прости за тези думи, защото двамата имахте добър брак и Бог ми е свидетел, че не влагам никакъв подтекст. Но този... този млад и сериозен мъж те накара да разцъфнеш цялата и това е трън в очите на останалите, защото самите те никога не могат да го изпитат. Не е изключено някои от тях да проявяват повече ревност.

Той пусна ръката ѝ, отпи нова глътка вино, след това се загледа замислено в чашата.

— Не е леко да си женен от двайсет, трийсет, четиридесет години и да гледаш някой на твоята възраст влюбен да минава покрай теб, разцъфнал като пролетна клонка. Не казвам, че майка ти и сестра ти нямат щастливи бракове. Просто казвам, че и най-добрите бракове се поизносват и „посивяват“ след години. А колкото до моята внучка — там всичко е ясно. Тя се е влюбила, но е била изместена от собствената си майка. Не бива да позволяваш на никого от тях да ти отнема щастието. Ти си си го извоювала много трудно. Отгледа тези деца и им подари девет прекрасни години след смъртта на Бил и през това време дори за миг не помисли за себе си. Когато започна да се срещаш с Кристъфър, за пръв път постави себе си пред тях и ако нямаш нищо против да се изразя така, това време е било върховно. Децата могат да станат егоисти, нали разбираш. Ти им даваш толкова много от себе си, че започват да искат всичко.

— Напоследък не съм им давала нищо — призна си Лий.

— Е, това е нещо временно. Това е защото когато човек не е щастлив, не може да даде много. Та, какво възнамеряваш да правиш?

— Не знам...

— Не мислиш ли, че е дошло време да застанеш срещу тях — и срещу трите — майка си, сестра си и дъщеря си?

— Точно това мислех да направя.

— Не. Така, както го правиш, само ще натрупаш още повече болка. От теб се иска да отидеш при мъжа, когото обичаш, и да му кажеш, че ще се омъжиш за него, а всички останали да се хванат за палците — мисля, че това беше изразът.

Лий не можа да се сдържи да не се засмее. Сервитьорката им донесе салатите и Лойд взе вилицата си.

— Мислех си и още нещо и смятам, че имах достатъчно време да преценя от онази нощ, когато ми разказа за цялата тази гюрултия, която са вдигнали жените. Вярвам, че Бил щеше да ти даде благословията си, ако имаше такава възможност. Той би искал да си щастлива. В края на краищата, ти си майка на децата му. Ако ти си щастлива, те също ще бъдат по-щастливи.

— Наистина ли мислиш така, Лойд?

— Да, така мисля.

— Мама каза, че съм била нелоялна към Бил, щом съм тръгнала с Кристъфър.

Лойд поклати глава.

— Ама че жена. Иначе е сваятна, но понякога ми се иска да я сритам в кокалчетата. Майките имат... е, нали знаеш. Винаги си наумяват кое е правилно за дъщерите им и когато нещо не съвпада с тяхната представа, са готови да приложат насилие. Внушават си, че го правят за доброто на дъщерите си, но просто искат да стане тяхното.

— О, Лойд, не мога да ти опиша какво облекчение е за мен да чуя всичко това!

— Просто казвам истината. Не съм истински член на семейството ти, така че мога да погледна на нещата много по-обективно от тях. А сега си яж салатата и престани да ме гледаш, като че ли всеки момент ще скочиш от стола и ще ме целунеш. Защото хората ще си помислят, че аз съм този, който краде деца от люлките.

— Лойд Рестън — каза тя с топла усмивка, — ти си най-скъпият, най-разумният, най-любецният човек на света!

— Е, чак пък в целия свят! Отстъпвам тази чест на мъжа, когото обичаш. Бях достатъчно време покрай вас, за да видя какво възхищение и уважение изпитвате един към друг и колко е приятно с вас винаги, когато сте заедно.

— Да, така е.

— И ако не ставам твърде нахален... разбирам, че връзката ви е и сексуална. Е, мога да ти пожелаю само да бъдеш по-силна, Лий. Може би това е истинският трън в очите на онези жени. Ще ме извиниш, но съм виждал сестра ти да докосва съпруга си точно един път през всичките години, откакто ги познавам. Доколкото си спомням, веднъж

му беше влязъл кърлеж на някакъв пикник и тя му го извади. Колкото до майка ти и баща ти — е, тях няма да ги коментирам, но подозирам, като се има предвид и възрастта им, че страстта е поутихнала в техния дом. Така че, чуй ме — щом си срещнала сериозен млад мъж, който те обича истински и те кара да отмаляваш, когато го видиш, не робувай на предразсъдъци. А сега яж, казах.

Лий се чувстваше толкова леко, сякаш всеки момент ще се издигне от стола и ще се удари в тавана.

— Може ли да кажа само още нещо? — попита тя.

— Давай по-бързо. Стомахът ми вече курка.

— Обичам те.

Лойд вдигна поглед към щастливата си снаха.

— Да, предполагам. Толкова време съм стоял покрай теб, имаш ли друг избор?

И той се наведе над салатата си. Тя също над своята.

Избърсаха почти едновременно устата си и си размениха погледи над ленените салфетки, усмихвайки се като конспиратори.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Благословията на Лойд беше напълно достатъчна на Лий, за да разбере колко е сгрешила, като е отхвърлила Кристъфър. Думата му тежеше за нея повече, отколкото на всички останали, взети заедно. Защото щом той — бащата на първия ѝ съпруг — можеше да ѝ даде право на второ щастие, би трябвало и другите да могат да направят същото.

Когато се прибра след вечерята вкъщи, Лий набра домашния номер на Кристъфър с думкащо от нетърпение сърце.

— Обади се, обади се! — шепнеше тя, но вместо него се чу телефонният му секретар.

Това, което искаше да му каже, беше прекалено съдбоносно, за да се записва на лента и да се чуе от магнетофон. Позвъни в полицията.

— Втора смяна е, мисис Рестън — каза ѝ диспечерът. — Ще се освободи в единайсет часа.

Погледна си часовника. Минаваше десет.

Изведнъж скочи и пристъпи към действие. В банята, във ваната, в чисти дрехи... И през цялото време си мислеше: „Дръж се, Кристъфър, идвам!“.

В 10.45 влезе в стаята на Джой и го събуди.

— Хей, Джой?... Миличко?

— Ммм? Мамо? Колко е часът? Имам чувството, че току-що съм заспал...

— Така е. — Тя седна на ръба на леглото му. — Единайсет без петнайсет е. Съжалявам, че те будя, но отивам у Кристъфър. Искането просто да знаеш, в случай че се събудиш и не ме намериш вкъщи.

— У Кристъфър?

— Мисля, че нямаш нищо против.

— Не. Имаш зелена улица.

— Може да закъснея, защото смяната му свършва след малко.

— Дядо трябва добре да си е поговорил с теб снощи.

— Да, вярно е. И ще направя така, както вие двамата ме съветвате. Ще се омъжа за Крис.

— Наистина ли? — ухили се Джой. — Уха! Мамо, това е страхотно!

— Отивам да му го кажа.

— Ами, в такъв случай... да не те чакам сутринта.

— Обещавам, че ще дойда да ти приготвя закуската.

— Вафли?

— Това изнудване ли е?

— Добре де, не можеш да обвиняваш едно дете, че се е опитало да си изпроси нещо.

— Окей, вафли.

— Уха!

— Дължа ти много повече от някакви си вафли, нали?

— О, мамо...

— Е, така е. Дължа ти едно извинение. Наистина съжалявам за думите си, когато влезе в банята. Нямах никакво основание да се нахвърлям така върху теб. Знам, че те обидих.

— Мисля, че те разбирам.

— И ти се обади на дядо си и му каза да поговори с мен, така ли?

— Ами... мен нямаше да ме послушаш.

Лий оправи завивките около гърдите му и се надвеси над него.

— Ти си един много възприемчив младеж, Джой Рестън. Един ден ще станеш изключителен съпруг на някоя жена.

— И това няма да е много далеч. Тази седмица помолих Санди да се омъжи за мен и тя се съгласи. Мислим да ходим още една година на училище и след това ще го направим.

Лий остана с отворени уста. Преди кръвното ѝ да се качи над двеста, Джой се засмя и със своя фалцет.

— Само се шегувам, мамо.

— О, господи... — Тя сложи ръка на сърцето си. — Изкара ми ангелите!

— Просто си го връщам за онзи ден в банята. Не мисля, че вафлите и извинението бяха достатъчни.

Лий го перна нежно по носа.

— Ах ти, малък садист.

— Да, но ме обичаш, нали?

— Обичам те. Да, много те обичам.

Тя поседя така на леглото на сина си, усещайки как щастието я залива, как нещата най-после си идват на мястото.

— Е, а сега ще тръгвам. Искам да съм там, когато Кристъфър се прибере.

— Поздрави го от мен. И му кажи, че трябва да се научи да не опикава тоалетната чиния, ако иска да му е мирна главата.

— Джой Рестън! Внимавай какво говориш!

— Лека нощ, мамо. Приятно прекарване.

— Почакай само до първи април. Хубаво ще ти го върна.

— Слушай бе, жена. Трябва да поспя малко. Утре съм на училище.

— Добре, добре, тръгвам.

Лий го целуна още веднъж и се запъти към вратата.

— Сериозно, мамо, много се радвам за теб — извика Джой след нея.

Тя се усмихна щастливо и угаси лампата на коридора.

Беше 11:15, когато стигна до апартамента на Кристъфър. Усещаше как всичко в нея тръпне в очакване. Очакване, което всяка жена над четиридесетте смята, че отдавна е изчезнало. Тази любов беше толкова неочаквана. Любовта бе избрала нея, а не тя — любовта. Колко бе глупава да позволи на семейството си да ѝ отнеме това щастие, дори за толкова кратко време. Това беше нейният живот, само нейният, а животът не е просто репетиция. Бе толкова преходен и кратък, че беше длъжна да вземе от него цялото щастие, което ѝ предлага. А Кристъфър беше ключът към това щастие.

Лий позвъни и зачака. Нетърпението ѝ едва не я задуши. След секунди се чу гласът му от другата страна на вратата.

— Кой е?

Полицаят си беше полицай.

— Лий...

Секретната брава прещрака и вратата се отвори. Стоеше пред нея по чорапи, все още в униформата, със слегната от фуражката коса, хванал един сандвич, току-що изваден от микровълновата печка. Отвътре миришеше на прясно затоплена храна.

— Е, това е изненада, нали?

— Ни най-малко. Онзи ден в училището и двамата разбрахме, че не можем да живеем разделени.

— Ти може да си знаел, но аз не. Мислех, че наистина е по-добре да скъсаме.

Тя му се усмихна като осъдена на смърт, оставяйки погледа си да се радва на косата му, на скъпите сини очи, на пълните му устни.

— Имате ли нещо против, полицай Лалик, ако вляза и ви целуна?

Лий прекрачи прага, прегърна го най-безцеремонно и го целуна. Той също я целуна. Това беше сладостна сантиментална целувка — по-скоро неочаквана, отколкото необузdana. Лий изпита огромно блаженство. Формата и влагата на устните и езика му ѝ бяха познати като собствената ѝ уста.

— Ммм... какво ядеш?

— Сандвич.

— Добре мирише.

— Искаш ли един? Мога да ти затопля.

— Ммм. Няма да е като пресен... Не искаш ли първо да си изядеш своя?

— Нямам намерение, след като вече си тук.

— Изяж го все пак. Аз ще те гледам.

Крис направи гримаса.

— Ще ме гледаш?

Лий опря ръце в защитната му жилетка и прокара показалец по устните му.

— Ще гледам тях — прошепна, — как се отварят и затварят, докато дъвчеш. Липсваше ми тази гледка...

— С какви ли не се срещаме ние, полицаите — подсмихна се той.

— Довърши си евтината ергенска вечеря.

Крис отхапа от сандвича.

— Липсвах ли ти или какво?

— Ха! Няма да се омъжа за теб заради това. Омъжвам се за теб, за да ми нивелираш пералнята, да ми косиш тревата, да ми ринеш снега и други такива неща.

Крис застина на мястото си, както беше ухапал сандвича. После отстъпи крачка назад и се взря в лицето ѝ.

— Ще се омъжиш за мен?!

— Да, ще се омъжа, полицай Лалик. Ще ти пристана.

— Ще ми пристанеш?

— По-бързо, отколкото ще успееш да кажеш: „Петър плет плете“.

— Нали не го възнамеряваше.

— Омръзна ми хората да ми казват какво трябва да правя и какво не трябва. Омръзна ми да спя сама, да се храня сама и да те гледам как минаваш с дежурната кола нощем, като си мислиш, че спя и не те виждам.

— Откога си...

— Виждах те. В събота вечерта мина към десет, на другия ден — точно преди да ти свърши смяната — и много други пъти...

— Ами тази вечер?

— Не бях вкъщи. Излязохме с Лойд, за да ми каже някои неща. След това се прибрах, взех си една вана, сложих си тук-там парфюм, облякох си чисто бельо и казах на Джой, че идвам тук да ти направя предложение.

— Наистина ли? Чисто бельо? А къде си сложи парфюм?

— По всички места, на които можеш да се наслаждаваш не само веднъж.

— Значи така...

Крис остави сандвича си на масичката, вдигна я на ръце и я отнесе в спалнята. Положи я на леглото и я целуна — дълга завладяваща целувка, в която и двамата потънаха с обещанията за насладата през дългите часове до сутринта. Неангажиращите думи, които си бяха разменили при пристигането на Лий, бяха отдавна забравени.

— Съжалявам, Кристъфър... — прошепна тя. — Обичах те, а послушах тях. Извинявай.

— Беше кошмарно без теб.

— За мен също.

— Но не исках да заставам между теб и семейството ти. Досега не съм го допускал.

— Лойд ме накара да проумея, че това е техен проблем, а не наш. Ако ме обичат, ще приемат и теб, а те ме обичат. Знам, че ме обичат,

така че искам да им дам втори шанс. Ще се ожениш ли за мен, Кристъфър?

— Ако имахме възможност, бих го направил още тук и сега.

— Точно това имах предвид, като казах, че искам да ти пристана. Мислиш ли, че можем да го направим?

— Сериозно ли говориш!

— Да, сериозно. Повече няма да дам възможност на никого да ми влияе. Иска ми се просто да се качим на някой самолет и да заминем някъде. Ще кажа единствено на Лойд, защото ще трябва да го помоля да остане вкъщи при Джой, докато ни няма. Винаги съм си мислила колко е романтично човек да се ожени в някоя градина. Смяташ ли, че бихме могли да използваме билетите до Лонгууд Гардън или в Пенсилвания е още зима?

— Боя се, че още е зима. Но на юг вече е пролет. Може би ще открием някое местенце по-надолу.

— О, сериозно ли говориш, Кристъфър? Наистина ли искаш?

— Наближава ми отпуската. Мога да говоря със сержанта и да го помоля да си я взема. При такава основателна причина сигурно ще се навият да променят графика.

— О, чудесно. Тогава да спрем да правим планове и да съблечем тази желязна жилетка от теб. Толкова е досадна.

Когато Крис започна да си разхлабва вратовръзката и да си разкопчава ризата, Лий коленичи в отсрещния край на леглото и светна и четирите крушки на нощната лампа. Върна се при него и се зае с най-приятната част от „задълженията си“. Докато се събличаха, през ума ѝ премина нещо, за което бе мислила десетки пъти — дали Грег знае. Дали се усмихваше някъде там отгоре и дали виждаше колко са щастливи и двамата? Дали не му се искаше да намигне на дядо си: „Добра работа свърши“. Дали бе намерил малкото си братче някъде там горе и дали двамата бяха доволни от това земно щастие, на което се радваха майка им и най-добрият му приятел?

Когато по телата им не остана никаква следа от дрехи, всички мисли изчезнаха и тя се отпусна в обятията на Кристъфър.

В шеметния вихър, който ги погълна, празнуваха не само телата им, но и тяхната любов...

Трябваша им два дни, докато намерят подходящата градина и уредят подробностите. На третия — в четвъртък — отлетяха за Мобайл, Алабама, където взеха кола под наем и се отправиха към градската болница. Направиха си задължителните кръвни проби и след четири часа излязоха с резултатите. Занесоха ги направо в кметството, където си купиха бланка за брачно свидетелство и се уговориха с някой си Ричърд Джонсън, административен помощник на нотариуса, да се срещнат на другата сутрин в единнайсет часа при отсамния край на моста, който се простираше над Огледалното езеро в Белингат Гардънс.

Лий Рестън никога не беше виждала азалии, разцъфнали в естествената си среда. Видя ги в сватбения си ден — над 250 000 храста, някои от които на възраст близо сто години, във всички възможни нюанси на розовото, спускащи са като водопади, очертаващи пътеки, заобикалящи обраслите с мъх водни дъбове, отразяващи са в хиляди багри в басейните, езерцата и в спокойното течение на реката, край която се намираше имението Белингат. Градините се простираха на осемстотин акра площ, с много решетести беседки, бликащи фонтани, шумящи водни каскади, зелени поляни и цветя навсякъде цветя. Кристъфър не можеше да откъсне Лий от тях. Тя непрекъснато се спираше, докато отиваха на срещата си с Джонсън. Вдигаше глава нагоре към короните на огромните дъбове и възклицаваше:

— О! Погледни!

И към лалетата и нарцисите покрай алеята във всички цветове на дъгата.

— О, виж тези! Никога не съм виждала подобно нещо през живота си.

И към морето яркочервени хиацинти, които насищаха въздуха с божествен аромат.

— О, помириши ги, Кристъфър! Мисля, че ще ми се завие свят... Така разкошно миришат!

Той я прегърна през рамото.

— Хайде, любов моя. По-късно ще разглеждаме градината. Не искам да закъсняваме за собствената си венчавка.

Мостът на Огледалното езеро беше извит във формата на дъга и имаше дървена украса по парапетите. Зад езерото се виждаха алпинеумът и лятната хижа, потънали в цветя. При отсамния край на

моста ги чакаше Джонсън от обредния отдел на кметството в Мобайл. Беше ведър южняк със специфичен акцент, в средата на четиридесетте, с оредяваща руса коса, очила и една усмивка, която говореше, че много повече предпочита пищния пейзаж на Белинград, отколкото прашните стаи на кметството, където обикновено изпълняваше служебните си задължения при бракосъчетанията.

— Добро утро, мисис Рестън, мистър Лалик. Едва ли би могло да бъде по-подходящо за сключване на брак.

— Добро утро, мистър Джонсън — отвърнаха едновременно и двамата.

— Какво ще кажете за тези азалии? Не са ли божествени?

— Мисис Рестън има магазин за цветя — каза Кристъфър. — Беше ми много трудно да не закъснеем.

Джонсън се подсмихна.

— Подобно място може да омагьоса всекиго. Е... да започваме ли?

Бяха само тримата: Джонсън в официалния си костюм; Лий — в тъмносива муселинена рокля и обувки на високи токчета, хванала една калия в лявата ръка; Кристъфър — в тъмносин костюм с благоуханна гардения на ревера. Само тримата, двойка лебеди в езерото зад тях и едно фламинго с цвят на залез, което газеше в плиткото.

Никакви гости.

Никакви организатори, които да се суетят покрай тях. Никаква суета или фалш.

Само двама влюбени, разкрепостени в деня на бракосъчетанието си.

— Вие ще решите как да го направим — каза Джонсън. — Аз съм тук, за да го узаконя. Мога да прочета няколко думи от една книга или вие да кажете, каквото решите.

Кристъфър и Лий се спогледаха. Никой от двамата не беше помислил за самата церемония.

— Искане аз да кажа нещо — реши Кристъфър.

— На мен също.

— Много добре — съгласи се Джонсън. — Започнете, когато сте готови.

Кристъфър остави фотоапарата на тревата и хвана ръцете на Лий.

— Ами...

Той се замисли за миг, погледна в очите ѝ, после въздъхна, сякаш искаше да се засмее, защото нямаше представа какво да каже.

Най-после започна:

— Обичам те, Лий. Обичам те от достатъчно дълго време, за да осъзная, че ти ме направи по-добър, и мисля, че това е важно. Искам да бъда с теб до края на живота си. Обещавам да ти бъда верен и да ти помагам да отгледаме заедно Джой и да се грижа за двама ви. Обещавам да бъда добър с теб и да те разведа из толкова градини, колкото можем да разгледаме до края на живота си. И да те уважавам и обичам до деня на смъртта си, което никак няма да ми бъде трудно.

Крис се усмихна и Лий отвърна на усмивката му.

— О, и още нещо. Обещавам да уважавам и семейството ти и да им показвам по всякакъв начин, че този наш брак е най-правилната стъпка. — Млъкна и се замисли. — А, пръстенът...

Извади го от джоба си — не грамадения пръстен с камъка, който се беше опитал да ѝ подари преди, а обикновена златна халка, която бяха избрали заедно и която нямаше нужда да се сваля и да се прибира в чекмеджето при работа вкъщи или в цветарския магазин.

— Обичам те — повтори, докато я надяваше на пръста ѝ. — И ти беше права. Този пръстен е много по-хубав, защото никога няма да се налага да го сваляш.

Погледна я усмихнат в очите, а след това се обърна към Джонсън:

— Мисля, че това е всичко.

Джонсън кимна на Лий.

— Мисис Рестън...

Тя погледна към ръцете на Кристъфър, хванали нейните, след това вдигна поглед към лицето му — щастлива и спокойна.

— Ти беше истински подарък за мен, Кристъфър. Дойде в живота ми, когато най-малко съм го очаквала — в момент, когато болезнено се нуждаех от някого. Не съм си и помисляла, че ще се влюбя в теб. И ще продължавам да те обичам до края на живота си. Винаги ще бъда до теб, когато работата ти те изтощава. Знам, че не е лесно да си жена на полицаи, но кой познава по-добре от мен тези проблеми? Обещавам да те подкрепям във всички случаи, когато имаш нужда от опора — особено с децата, защото съм сигурна, че Джъд

няма да е последният, към когото ще се отнасяш като със син. Ще правя, каквото мога за тях и ще ти давам свободата да правиш, каквото е необходимо за тях. Ще създам наш дом и той винаги ще бъде отворен за приятелите ти... и за семейството ти, ако решиш. Ще отида във всяка градина на тази земя, където пожелаеш да ме заведеш.

Лий му се усмихна широко, докато той я слушаше с грейнало лице.

— Старите думи сякаш си остават най-хубави... в здраве и болест, в добро и в зло, докато смъртта ни раздели. Ето, по този начин те обичам. А сега дай ми другия пръстен.

Крис го извади от джоба си и тя му го сложи. След това целуна пръста му и като вдигна поглед към него, прошепна:

— Обичам те, Кристъфър.

— Обичам те, Лий.

Целунаха се. В езерото зад тях двойката лебеди плуваха бавно един срещу друг и, докато се разминаваха, главите и шиите им образуваха сърце — като благословия на клетвите, които току-що бяха изrekli.

Мистър Джонсън пристъпи към тях.

— Обявявам, че щатът Алабама признава този брак за валиден и законен и че той ще бъде вписан в регистрите на обредния дом в кметството на Мобайл.

Церемонията беше толкова кратка, че във въздуха сякаш останаха неизречените мисли на младоженката и младоженеца: „Не можеше ли да продължи по-дълго?“. Джонсън я приключи официално:

— Честито, мистър и мисис Лалик! А сега остана само да положите подписите си в брачното свидетелство.

Когато се подписаха, той им направи снимка с апарата на Лий. След това помолиха един от минаващите туристи да ги снима тримата.

— Е, желая ви щастие — каза накрая Джонсън и ги остави там, до езерото, да се подсмивват един срещу друг, защото в някои отношения думите му им се струваха малко като фарс.

Техните клетви обаче бяха излезли от сърцата им и нямаха нищо общо с подписи и формуляри. Когато Джонсън се отдалечи, Кристъфър хвана Лий за ръката и я притегли към себе си.

— Ела тук, мисис Лалик. Да опитаме още веднъж.

На тази целувка свидетели бяха само лебедите и млечнобелите облачета в ясното небе. Беше най-дългата. Лий се отдръпна първа.

— После ще ме целуваш, Кристъфър. Умирам от нетърпение да разгледам всички тези цветя.

Прекараха първите три часа като мистър и мисис Лалик, обикаляйки из градините. За първата брачна нощ отседнаха в едно луксозно бунгало, наречено „Кери Котидж“. То приличаше на дървена колиба и бе построено върху основите на богата къща отпреди Гражданската война. Собственичката, мисис Ремзи — слаба жена с конско лице и сива коса — каза, че щяла да се обади на няколко души, и на някои от роднините си, които мислели да се отбиват през нощта от Монровил, и да ги предупреди да не идват.

— Никога не ми плащат и един цент, а щом удари осем часа, чакат да им сложа закуска на масата. Братовчедката Грейс може да дойде и друг път. Довечера ще ви отстъпя най-хубавата стая.

Нагости ги с домашна кокошка със сливи и чудесна плънка на масата в двора под един стар, дебел глог, за който каза, че бил посаден от праядо ѝ. Когато започна да се здрачава, запали един газов фенер и им донесе сладкиш с амаретов крем, който ухаеше на ванилия. Отгоре върху крема беше изобразила две сплетени сърца от течен шоколад. Докосна Лий и Крис по раменете и каза замислено:

— Дано съвместният ви живот бъде щастлив като моя с полковника.

След като реши, че няма смисъл да ги отегчава с обяснения за полковника, тя им напълни чашите с нещо, което нарече айс ментово вино и изчезна в сенките.

Вдигнаха тост.

Пиха.

Гледаха се.

Дълго се радваха един на друг, докато нощта започна да ги призовава към още по-голяма близост в градинската им къщичка. Въпреки това, останаха да поседят така още малко, наслаждавайки се на очакването за онова, което им предстоеше. Айс ментовото вино беше леко горчиво, но освежаваше. Листата на стария глог над главите им шумоляха от слабия нощен бриз. Металните краища на градинската маса изстиваха и охлаждаха краката им. Пламъкът на фенера осветяваше лицата им с Рубенсова светлина.

Кристъфър изпи виното и остави чашата си на масата.

— Мисис Лалик... Имате ли нещо против да се оттеглим?

— Мистър Лалик — отвърна Лий, като го гледаше в очите и му се усмихваше, — много бих искала да се оттегля точно сега.

Той отмести стола си назад. Звукът отекна, когато металните му крака се удариха о камъните. Лий се изправи и го хвана под ръка.

— Да се обадим ли на мисис Рамзи и да ѝ благодарим?

— На всяка цена.

Поеха бавно към къщата по неравната тухлена пътека.

Наоколо ухаеше на жасмин.

Благодариха на домакинята и ѝ пожелаха лека нощ. После се разходиха под клонестия дъб, минаха отново покрай стария глог и се отправиха към къщата с чистата спретната спалня. Покривката на леглото вече беше леко отметната и на възглавниците имаше по един чудесен сватбен сладкиш.

Когато Крис се изтегна до Лий, тя вече беше гола.

— Лий... О, Лий! — прошепна ѝ. — Най-последно моя съпруга.

Тя също повтаряше името му и го привлече още по-близо към тялото си, към душата си.

— Кристъфър... мой съпруг!

Съпруга.

Съпруг.

Любовници.

В наситената с аромата на Юга нощ не искаха нищо повече.

Лойд взе решението съвсем сам. Сподели идеята си само с Джой, преди да разпрати поканите. На внучката си Джанис. На Силвия и Бари Ейд. На Орин и Пег Хилиър. И на Джъд Куинси.

„Поканени сте на сватбена вечеря по случай бракосъчетанието на Лий Рестън и Кристъфър Лалик, които сключиха брак в Белингат Гардънс миналия петък. Вечерята ще се състои в бъдещия дом на младоженците в «Бентън стрийт» 1225 в сряда вечерта от 5:00 часа. Моля ви, не разочаровайте нито тях, нито мен.“

Всички се обадиха един по един незабавно след получаването на поканите — всеки искрено възмутен — и започнаха да отправят упреци към Лойд, сякаш се бяха наговорили да го обвиняват за липсата на здрав разум у Лий. На всеки от тях той отговаряше:

— Един момент, Джой иска да ви се обади.

И Джой се включваше със спонтанния си възторг.

Например:

— Хей, бабо, нали е страхотно! Идваш, нали? Мама ми телефонира и е адски щастлива! Аз също! Също и дядо Лойд! Дватамата с него приготвяме сватбената вечеря и никой от нас не знае какво точно правим, но гледаме в една готварска книга и открихме нещо много вкусно и лесно. Идвате ли?

Всеки от тях затваряше начумерен, хванат в собствената си клопка. Синът на Лий беше във възторг. Бившият ѝ свекър ѝ даваше благословията си по най-недвусмисления начин. Дядо и внук се мотаеха сами в кухнята и щяха да приготвят вечерята за празненството. Молеха само останалите от семейството да присъстват. Как те можеха да откажат и да не изглеждат жалки след това?

Лойд издейства и помощта на Джъд. Веднага след училище го докара и двамата с Джой подредиха кухненската маса на Лий с най-красивия порцеланов сервиз.

Закачиха три хартиени сватбени камбанки на лампите.

Насякоха около пет фунта говеждо филе, сложиха го в една голяма паница, нарязаха лук и гъби, поляха го с малко червено бургундско, сложиха му подходящите подправки и го оставиха готово за печене.

После нарязаха и салатата, отвориха три пакета с ядки, приготвиха ориза за затопляне в микровълновата фурна, украсиха кошничката за хляба със салфетки по края, както правеше винаги Лий, разчупиха питките, сложиха две пакетчета масло в една чиния и скриха майсторски украсената торта от сладкарницата в най-високата секция на шкафа на Джой.

Малко преди четири часа Лойд си облече сакото и каза на момчетата:

— И не забравяйте. Ако никой не дойде до пет часа, махате всички излишни прибори и чинии от масата, окей? Лий и Крис ще пристигнат най-късно до пет и половина. Ако всичко върви по плана.

Кристъфър караше от летището към града. Лий продължаваше да говори за впечатленията си от Белинград Гардънс. Монологът ѝ не престана, докато не стигнаха до къщата ѝ, където установиха, че в алеята няма място за експлоръра.

Лий изведнъж млъкна по средата на изречението и се втренчи в паркираните коли.

— Тази прилича на колата на майка ми. И на Джанис... и на Силвия и Бари.

Тя изви глава и погледът ѝ се спря на приближаващия се Лойд.

— Лойд, какво си направил?

— Да влезем вътре да видим.

Беше ужасена, когато слезе от експлоръра и застана до него, загледана в къщата. Кристъфър я хвана за ръката.

— Наистина, какво направи, Лойд? — повтори Лий.

— Поканих ги, това е всичко.

— Но, Лойд... Никой от тях не знае!

— Всички знаят.

— О, боже! — изстена Лий и се обърна за помощ към Кристъфър, който пък нямаше кой знае какво да ѝ предложи.

— Така или иначе, трябва да отидем при тях — каза той.

Звучеше музика. Майката на Лий разбъркваше нещо на печката. Баща ѝ отваряше бутилка вино. Силвия се суетеше над букет бели рози, поставен в средата на масата. Всички изглеждаха ужасно заети, освен момчетата, които се втурнаха към вратата. Джой прегърна Лий.

— Ами това е страхотно! — възкликна Кристъфър. — Джъд също е тук!

И двамата си плеснаха дланите високо във въздуха.

Останалите оставиха „неотложните“ си занимания и се обърнаха, докато Джой и Джъд продължаваха да се самоизтъкват шумно за приготовленията, които били направили с Лойд, и за музиката, която намерили. Лий стоеше на прага на собствената си къща и се страхуваше да направи тези седем-осем стъпки, които я отделяха от

близките ѝ. Чувстваше се неловко като певец, който е започнал песента си фалшиво.

— Е... — продума най-накрая. — Каква приятна изненада.

Най-близо беше Силвия и Лий усещаше как сърцето ѝ ще се пръсне, докато стояха така с изопнати до краен предел сетива. И Лий направи тази първа и най-трудна крачка към помирието. Прегръдката им беше непохватна, лактите им стърчаха във въздуха.

— Мисля, че си луда! — прошепна Силвия в ухото ѝ. — Нищо не може да излезе от това.

— Само гледай и ще видиш — отвърна ѝ тихо Лий. Следващата беше майка ѝ. Прегръдката беше по-силна, но думите бяха почти същите:

— Ума си ли си изгубила, да приставаш? Когато Лойд ми каза, щях да умра!

— Благодаря ти, че дойде, мамо.

Прегръдката на Орин беше първата истинска.

— Майка ти казва, че си полудяла, но аз никога не съм те виждал по-щастлива, скъпа.

— Благодаря, татко, наистина съм щастлива.

Лий се обърна.

— Джанис... Скъпа, толкова е хубаво, че дойде.

Джанис се бе изчервила и не можеше да се помръдне. Прегръдката на Лий разчупи леда. Двете стояха прегърнати дълго и силно, както не се бяха прегръщали от много месеци. Облекчението се разливаше в тях и заличаваше пропастта, която толкова нелепо бе зейнала помежду им.

— О, мамо...

Шепотът на Джанис беше накъсан. Лий я чуваше как преглъща и се опитваше с последни сили да сдържа чувствата си. Търкаше силно гърба ѝ с длан и мислено ѝ казваше: „Не плачи, скъпа, сега вече всичко ще бъде наред!“.

Сред прегръдките и поздравленията ръкуването между Кристъфър и семейството ѝ мина някак вяло, но Джанис потисна всякакви лични чувства и направи на Лий най-скъпия сватбен подарък. Приблужи се до Кристъфър и въпреки лекото си изчервяване, го прегърна с искрена сестринска прегръдка.

— Радвам се, като ви виждам толкова щастливи и двамата. Честито...

— Благодаря ти, Джанис, от мое име и от името на майка ти.

— Искях само да ти кажа, че се запознах с едно момче, което наистина много ми харесва. Утре вечер ще бъде втората ни среща.

— Радвам се за теб — отвърна с усмивка Кристъфър. — Доведи го вкъщи да се запознаем.

Докато ги гледаше, Лий усети как я залива едно топло чувство, което всеки момент можеше да бликне в светли сълзи, но в следващия миг то изпълни сърцето ѝ и погледът ѝ само стана по-мек. Обърна се и отиде в ъгъла на кухнята да изтрие овлажнелите си очи насаме. Кристъфър я забеляза и тръгна след нея. Застана зад нея и я прегърна през гърдите. Тя хвана дланта му с две ръце и извърна глава към него, като затвори очи, преглъщайки с усилие.

— О, Кристъфър...

— Зная — отвърна той и я целуна по косата.

Джъд се приближи притеснен.

— Може ли да сменя компактдиска? О! Нещо кофти?

— Не, не може. — Джой също се беше приближил веднага зад него. — Хайде, не, стой като чучело, остави ги на мира.

И без да усети как, сълзите на Лий изчезнаха. Кухнята се оживи, говеждото бе опечено, масата — сложена и всички насядаха. От хола се чуваше гласът на Винс Джил. Някои чаши бяха пълни с вино, други със спрайт. Около масата се разговаряше и се носеше аромат на вкусни гозби. Шумът и суетнята на семейната вечеря извършиха магията си и разместените пластове на отношенията постепенно започнаха да си идват на мястото.

Лойд стана с чаша в ръка.

— Бих искал да...

— Не, дядо — прекъсна го Джой. — Мисля, че този път това е моя работа.

Лойд се поколеба за миг, малко изненадан, и си седна обратно на стола с доволна усмивка, давайки думата на своя внук.

Джой се изправи и вдигна чашата си със спрайт.

— За дядо Лойд, задето ни събра. За леля Силвия, задето донесе цветята. За чичо Бари, задето доведе леля Силвия...

Тостът му бе прекъснат от дружен смях.

— За Джъд — продължи той, — който съвсем скоро ще започне да предпочита кънтри музиката пред рапа. За сестра ми Джанис, за която се радвам, че се върна вкъщи. За дядо Орин и баба Пег, които са ни дали най-добрата майка на света. Но преди всичко за мама и за Кристъфър — за младоженката и младоженеца. Надявам се, винаги да сте така щастливи, както днес, и се надявам още да заминавате по-често за някъде и да ме оставяте с дядо Лойд, защото стават една камара хубави неща, когато сме двамата с него. Тъй де! Ядях пица всяка вечер, оставах до единайсет и половина и ми даваше да карам колата до Санди!

Когато смехът стихна, Джой отново продължи:

— Сериозно... тази година научих някои неща, които наистина си струват. Всички научихме много. Така че искам да приключа, като кажа: мамо, Кристъфър, всички ние ви пожелаваме дълъг и щастлив живот заедно. Това е от името на всички ни тук и от останалите — там горе на небето. Татко, Грег, Грант, знаем, че сте заедно. Давате благословията си за двамата, нали?

Докато около сватбената трапеза чашите звънях, сърцата се пълнеха с любов и младоженката едва сдържаше сълзите си от щастие, три души погледнаха надолу от вечното си жилище, размениха си усмивки на задоволство и, прегърнати, безмълвно се оттеглиха, за да чакат...

Издание:

Лавърл Спенсър. Семейна благословия

ИК „Слово“, Велико Търново, 1996

Американска. Първо издание

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-428-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.